

Anthony Grey

A CÁPA SZÁJÁBAN

avagy

**PRÓBÁLD MEG
TÚLÉLNI**

Pallas

Gyöngyös 2004

Copyright © Pallas Antikvrium Kft., 2004
Sebestyén Elemér
All rights reserved!

1.

A krémszínű, nyitott Ferrari bős csikorgással fékezett mellettem az éjszakában.

– Szálljon be gyorsan! – hadarta köszönés helyett a volánál ülő, szőke hajú, miniszoknyás lány.

– Maga aztán nem sokat vesződik a formaságokkal! – vigyorodtam el, a következő pillanatban azonban már én is megértettem a sietség okát.

A sarok mögül egy emberekkel teli Mazda vágódott ki észveszejtő tempóban, az ablakán kihajoló fickó pedig nyomban célba is vett a kezében lévő pisztollyal.

Ilyen gyorsan még nem szálltam be autóba. S e rekord értékéből még az sem vont le túl sokat, hogy amikor kilőttünk a járda mellől, egyszerre foglaltam el a bal első és a két hátsó ülést.

– Klasszul csinálta – dicsért meg a lány, miközben hatalmasat farolva befordult egy mellékutcába, s a dudát üvöltetve végigszáguldott a járdán, különféle kaszkadőrmutatványokra kényszerítve a kései járókelőket. Végül is érthető volt a manővere, mert a szembejövő autókat nem tudta volna ilyen gyorsan eltakarítani az egyirányú utca egyik sávjárói sem.

Azért nekem valahogy mégse tetszett a dolog.

– Ha így folytatja, nem sokáig húzzuk! – üvöltöttem torkom szakadtából, miközben igyekeztem kitámasztani magam a legbiztonságosabbnak vélt első ülésen.

– Bizzon bennem! – ordította vissza magabiztosan, majd miután tulajdonosa döbbs tekintetétől kísérve letarolt egy fagyaltos triciklit, és kidöntötte a létrát egy kirakatrendező alól, beszáguldott az utunkba eső, valószínűtlenül szűk sikátorba.

El kellett ismernem, hogy boszorkányosan vezet, az üldözőket azonban egyelőre nem sikerült leráznia. Ott robogtak mögöttünk, és hogy a jelenlétüket teljesen nyilvánvalóvá tegyék, időnként tüzeltek is ránk.

Lassan kezdtem rosszul érezni magam.

– Mondja – harsogtam –, megtudhatnám, miért viszem vásárra a bőrömet?

Hát nem tudja? – kérdezett vissza. – Én vagyok az, akit várt.

– Igen? – csodálkoztam, majd tétován hozzátettem: – Én, mondjuk, nem vagyok annyira biztos benne.

– Ah, nem úgy értettem – legyintett ingerülten. – Én vagyok Eve Longman, akivel délelőtt megbeszélte ezt a mostani találkozót.

– Ezt rögtön sejtettem, amikor odaállt mellém a kocsival, csak... Hoppá!

– Történt valami?

– Ó, semmi különös – motyogtam, miközben kisimítottam a hajamból az üldözők által szétlőtt visszapillantó-tükör szilánkjait.

– Akkor jó! – bólintott a lány, majd elszánt hangon kijelentette: – Most pedig

rákapcsolunk!

És be is váltotta a fenyegetését. Fékezések, pördülések, gázadások, farolások követték egymást fergeteges tempóban, egészen addig, amíg a nyomunkban lévő figyelmre egy tizedmásodpercre ki nem hagyott, s jó nyolcvanas tempóval be nem száguldottak egy saroküzletbe.

Ekkor a lány is visszavett a sebességből, majd körülbelül ötpercnyi kacskaringózás után leparkolt egy kivilágítatlan zsákutca végében, két szemetes konténer között.

– Megérkeztünk? – kérdeztem óvatosan, a konténerekben kutató macskákat tanulmányozva.

– Igen.

– Ühüm. Akkor... most már talán kifejthetné egy kicsit bővebben is, hogy mi végre dúltuk fel az imént a fél várost. Mert a telefonban meglehetősen szűkszavú volt, se autóversenyről, se céllövészetről nem beszélt, csupán annyit mondott, hogy egy bonyolult ügyben kérné a segítségünket.

– Akkor még nem tudtam, hogy üldözni fognak.

– Aha.

– Igen. Mellesleg, hol a társa?

– Ő nem tudott eljönni... De eddig úgy tűnik, nem vesztett sokat.

– Kérem, ne gúnyolódjon velem! Van nekem éppen elég bajom!

– Oké, igaza van – bólintottam, majd néhány pillanatnyi hallgatás után, lassan ránéztem: – Nos, tehát...? Miről van szó?

A lány sóhajtott egyet, aztán zavartan mondta:

– Nézze, ez tényleg egy nagyon bonyolult ügy... Nem is tudom, hol kezdjem...

Elhallgatott, látszott, hogy megpróbálja rendezni a gondolatait. Végül elszántan fújt egy nagyot, és belevágott.

Mint tudja, a nevem Eve Longman. Persze, biztos vagyok benne, hogy ez a név semmit nem mond magának... De ha megmondom, kinek a lánya vagyok...

– No és, kié...?

– Christopher Longman professzoré.

Először meglehetősen tanácstalanul bámultam magam elé a név hallatán, aztán hirtelen beugrott a dolog.

– Azé, akire tegnap rálöttek Mauritiuson?

– Pontosan. És épp a tegnapi esettel kapcsolatban szeretném az önök segítségét kérni.

– Akkor az lesz a legjobb, ha szépen részletesen elmesél mindent az elejétől kezdve. Mert az újságok csupán annyit írtak a dologról, hogy ismeretlen tettesek rálöttek az édesapjára.

A lány bólintott, és beszélni kezdett.

– Az egész úgy két évvel ezelőtt kezdődött. Ugyanis az édesapám, aki elismert kutató, körülbelül akkor kezdte el egy olyan, teljesen új rendszerű lézerberendezés kifejlesztését, amely forradalmasíthatja a távvezérlést, és nagymértékben javíthatja a jelenleg alkalmazott hírközlési rendszerek működését. A munkát egy hattagú teammel végezte, na és persze az én közreműködésemmel, ugyanis én is kutató vagyok, ha

egyelőre még nem is olyan elismert, mint ő. A kísérletek jól haladtak, és ezzel párhuzamosan a szakmán belül is egyre élénkebben kezdtek érdeklődni a készülő berendezés iránt. Az apám azonban nagyon óvatos volt, mert tudta, honnan fúj a szél...

– Arra céloz, hogy az édesapja attól tartott; esetleg megpróbálják ellopni az ötletet?

– Pontosan. És az aggodalma érthető volt, hisz sajnos nem egy szomorú példa igazolja, hogy egy-egy nagy jelentőségű találmány megszerzéséért egyes cégek, illetve kutatók mindenre képesek. Mert gondolom, mondanom sem kell, hogy ilyesmi óriási pénzt jelent mind a feltaláló, mind pedig a későbbi felhasználó számára egyaránt. Az apám azonban természetesen tisztában volt ezzel, ezért soha senkinek nem adott módot arra, hogy a munka teljes egészét átlássa. A beosztottak csupán a saját részterületüket ismerték, a többi titok volt a számukra. Ezen a téren még én sem élveztem kivételt.

– Tulajdonképpen érthető – véltem. – Hiszen, mit szólnak volna az édesapja főnökei, ha megtudják, hogy a professzor úr a lányával kapcsolatban nem tartja be maradéktalanul a biztonsági rendszabályokat?

– Semmit – nevette el magát Eve. – Az apámnak ugyanis nem voltak főnökei. Ezt a kutatást teljes egészében ő finanszírozta a saját zsebéből.

– Ejha! – mondtam nem kis csodálkozással.

– Most persze biztos arra gondol – mosolyodott el kesernyésen a lány –, hogy az apám egy krózus.

–Hááát...

– Nos, akkor megnyugtatom, nem így van. A munka első felének költségeit ugyan még valóban fedezték a megtakarításai, de azután kölcsönöket kellett felvennie, sőt a végén a házunkat is el kellett zálogosítani.

– És a berendezés...? Elkészült?

– Igen.

– Akkor mi a baj?

– Az, hogy nincs meg.

– Tehát ellopták.

– Nem.

– Hát...?

– Az apám eldugta.

– Ezt nem értem.

– Elmagyarázom. A kutatás vége felé többször is megpróbálták kívülről behatolni a számítógépünk adatbázisába, majd amikor ez sikertelennek bizonyult, a távollétünkben valakik betörték a laboratóriumba, később pedig a házunkba is, hogy megszerezzék az addigra már csaknem teljesen kész dokumentációt. Csak a szerencsének köszönhetjük, hogy mindkét alkalommal üres kézzel távoztak. Az esetből okulva azonban az apám a kísérletek végeztével CD-re vitte az anyagot, és az addig használt dossziékat a bennük lévő leírással együtt elégette.

– És?

– És aztán megkezdte a puhatolózó tárgyalásokat a számba jöhető cégekkel a találmány hasznosítására. A legelőnyösebb ajánlatot végül egy ausztrál részvénytársaság tette, így az apám mellettük döntött. A néhány hete megkötött szándéknyilatkozat szerint a

szerződést e hónap 18.-a és 21.-e között kell aláírni. Ez a két dátum azért fontos, mert bizonyos, általam nem ismert okok miatt az ausztrálok csak az alatt a pár nap alatt tudják fenntartani az ajánlatukat. Ennek azonban a szándéknyilatkozat aláírásakor nem tulajdonítottunk semmi jelentőséget, mert biztosak voltunk benne, hogy minden különösebb probléma nélkül nyélbe tudjuk ütni a szerződést.

– És mi jött közbe?

– Egy mauritiusi utazás. Illetve nem is közbejött, hanem úgy terveztük, hogy majd onnan utazunk Sydneybe.

– Miért volt szükség erre a kitérőre?

– Tulajdonképpen nem volt rá szükség... de pár nappal ezelőtt az apám e-mailt kapott egy ott nyaraló rég nem látott barátjától, akivel nagyon szeretett volna találkozni. Ennek hatására döntött úgy, hogy a szerződéskötésig hátralévő napokat ott töltjük.

– Hm. Az én számomra elég érthetetlennek tűnik a dolog.

– Pedig nem az. Mert ennek az utazásnak elsődlegesen nem a barátjával való találkozás volt a célja, hanem a körülöttünk újra meg újra felbukkanó szaglászók lerázása.

– Így már világos. Kérem, folytassa!

– Az első két napon nem is volt semmi baj. Jól éreztük magunkat, élveztük a pihenést, a semmittevést. De a harmadik napon, éppen apám barátjának elutazása napján, váratlanul felbukkantak a találmányra vadászók. Jobban mondva valószínűleg addig is ott voltak a közelünkben, csak mi nem tapasztaltuk semmi jelét.

– És akkor mi volt az, ami feltűnt?

– Hogy mi volt, ami feltűnt? – Az, hogy mire az ebédből hazaértünk, a hotelszobáink fenekestül fel voltak forgatva.

– És a CD?

– Azt nem találták meg a gazemberek, mert apám az odautazásunk óta éjjel-nappal magánál hordta. Mini CD, tehát akár az ingzsebében is könnyűszerrel elfért.

– Ennek ellenére nem a legpraktikusabb megoldás...

– Most már én is tudom.

– És a továbbiakban mi történt?

– Aznap már semmi. De tegnap este, a vacsorát követő sétája közben megtámadták az apámat.

– Maga nem volt vele?

– Nem. Az az igazság, hogy nem éreztem túl jól magam, mert valami indiai étteremben vacsoráztunk, és az étel megülte a gyomromat. Az evés befejeztével tehát visszamentem a szállodába. Az apám viszont sétálni indult a kikötő felé. Ekkor támadtak rá. Szerencsére nem ijedt meg, és sikerült kivágnia magát, de az üldözők a nyomában maradtak, s egészen a kikötőig hajszolták. Ott az apám felsietett egy éppen indulni készülő kaszinóhajóra, tudja, amelyik pár órás sétautat tesz a tengeren, és közben folyik rajta a szerencsejáték... Nos, tehát felsietett a hajóra, és alig várta, hogy induljanak. Ám az utolsó pillanatban az üldözők is felszálltak, mert észrevették őt. Apám ekkor pánikba esett, és attól való félelmében, hogy esetleg elvehetik tőle a találmány leírását, fogta a CD-t és elrejtette a hajó egyik helyiségében.

– Nem lett volna egyszerűbb, ha védelmet kér a hajón lévő biztonsági emberektől?

– vetettem közbe.

– De, bizonyára – bólintott a lány, majd nem minden él nélkül hozzátette: – Csakhogy az apám nem magányozó, hogy pontosan tudja, mit kell tenni ilyen esetben. Ráadásul, mint már mondtam, pánikba volt esve. Így tehát elrejtette a CD-t, s megpróbált elvegyülni a tömegben.

– És sikerült?

– Igen. Egészen addig nem is volt semmi baj, amíg a hajó vissza nem tért a kikötőbe. Akkor azonban az apám választás elé került. Vagy magához veszi a CD-t, és akkor azt kockáztatja, hogy az üldözők újratámadva elrabolják tőle, vagy otthagyja a hajón, és másnap visszamegy érte. Az apám ez utóbbit választotta, s mint később kiderült, helyesen döntött. Ugyanis bejött az, amitől tartott, hogy ismét a nyomába erednek. Az apám újból menekülni kényszerült, ám eközben az üldözők rálöttek, és meg is sebesítették. Szegénynek csak annyi ereje maradt, hogy bevánszorogjon egy sikátorba, és felhívjon engem.

– Miért nem inkább a rendőrségre telefonált?

– Mert... mert azt hitte, hogy meg fog halni.

A lány elhallgatott, látszott, hogy a könnyeivel küszködik. Egy darabig nem is tudott megszólalni, csak zavartan törölgette a szemeit. Végül nyelt egy nagyot, és folytatta:

– Előbb elmesélte néhány mondatban, mi történt vele... Aztán rátért a CD kérdésére. Azt mondta, ez lesz az örökségem, hiszen semmi mást nem hagyhat rám... csak a felgyülemlett adósságait. Én persze nyugtatgattam, kérdeztem, hol van, de mintha nem is hallotta volna. Csak azt hajtogatta, hogy mindenképpen meg kell kötnöm az üzletet az ausztrálokkal. Mikor megígértem, hogy teljesítem a kérését, elkezdte mondani; hol a CD. De hirtelen abbahagyta a beszédet, és rákiáltott valakikre, hogy „Mi van ti rohadékok, már meghalni sem hagytok nyugodtan?!”

– Nyilván akkor értek oda az üldözői – véltem.

– Valóban az üldözőire kiáltott, de sajnos nem akkor értek oda – magyarázta keserűen a lány. – A rendőrségnek sikerült találnia egy szemtanút, aki elmondta, hogy az apám megérkezése után nem sokkal két férfi osont oda a kapualjhoz, ahol állt, és egészen addig hallgatóztak, amíg az apám észre nem vette őket.

– Vagyis ők is éppen úgy tudják, hol a CD, mint maga.

– Éppen úgy nem – javított ki a lány. – Ugyanis az apám csak annyit tudott elmondani, hogy a CD a Fortuna nevű kaszinóhajó egyik helyiségében van.

– Csak ennyit?

– Igen.

– Ez nem sok..., de magának éppen ez a jó. Nincs más dolga, mint megkérdezni az édesapjától a CD pontos helyét, és...

– Ez az, ami lehetetlen! – vágott közbe idegesen a lány.

– Miért...?

– Mert amikor az apám észrevette őket, ezek az aljas gazemberek ismét rátámadtak, és megpróbálták elrabolni, hogy aztán erőszakkal kiszedjék belőle a CD hollétét. Még az a szerencse, hogy egy odaérkező rendőrijárőr megakadályozta a tervüket.

Az apám azonban a dulakodás közben bevverte a fejét a járdába, koponyatörést szenvedett, és azóta sincs magánál. Az orvosok szerint lehet, hogy még hetekig nem tér eszméletére.

– Akkor nincs más hátra, végig kell kutatni a hajót. De nem értem, hogy ehhez miért van szüksége ránk.

– Hát kihez forduljak?

– Az ottani rendőrséghez. Hisz ők amúgy is tudnak a CD-ről...

– Nem tudnak!

– Miii? Maga nem mondta el nekik, miért támadták meg az édesapját?

– Nem.

– De hát miért nem, az isten szerelmére?

– Mert akkor azt is el kellett volna mondanom, hogy az a CD rendkívül nagy érték.

– És...?

– És mi van, ha az a rendőr, aki megtalálja, úgy dönt, hogy ő maga teszi pénzzé?

Vagy mi van, ha beszolgáltatja, és a rendőrség lefoglalja a nyomozás befejezéséig, mint bizonyítékot? Vagy mit csináljak akkor, ha a kezembe nyomják, és az első sarkon szembetalálom magam a rá vadászókkal?

– Hm. Igaza van... A rendőrséget tényleg ki kell hagyni ebből az ügyből.

Néhány másodpercig elgondolkozva szemléltem a konténerek közt zajló kandúrpárviadalt, s közben végigzongoráztam magamban az ügy megoldásának lehetséges verzióit. Végül a lányra néztem.

– Ha jól tippelek, azt szeretné, hogy én meg a társam utazzunk el Mauritiusra, szerezzük meg a CD-t, és vigyük Sidneybe.

– Pontosan – válaszolta kissé meghökkenve a lány.

– Csupán egy probléma van – simogattam meg az állam lemondó arccal.

– Éspedig?

– Az, hogy szerintem a CD után kutatók ezekben a pillanatokban már bőszen vizslatják azt a Fortuna nevű hajót, és addig abba se hagyják, amíg meg nem találják a zsákmányt.

– Ebben téved – ingatta a fejét a lány.

– Gondolja?

– Igen. Ugyanis a Fortunán jelenleg nagyjavítás folyik.

– Az mit jelent?

– Azt, hogy a hajó csak minden másnap fut ki, és akkor is csak néhány órára. A közbülső időszakokban viszont egy javítódokkban van, még hozzá olyan helyen, ahol az isten se férhet hozzá.

– Ezt komolyan mondja? – élénkültem fel.

– A legkomolyabban – bólogatott buzgón a lány majd hozzátette: – Ez pedig azt jelenti, hogy a CD után kutatók leghamarabb holnap este léphetnek a fedélzetére.

– Hát, ha így áll a dolog...

– Akkor...?

– Akkor azt hiszem, nekünk is érdemes ott körülnézni egy kicsit.

– Hurrá! – kiáltott fel a lány, tízfelé riasztva a macskákat, majd váratlanul ijedt

arcot vágott.

– Mr. Grey! Kérem... Ugye nem hagynak cserben? Ugyanis van egy nagy problémám.

– És mi az?

– Az, hogy... jelenleg nincs egy centem se. Örülök, ha a Sydneybe szóló repülőjegyre össze tudom kaparni a pénzt.

– Vagyis nem tud előleget adni.

– Így van.

– Hát ebben az esetben... – dűnnyögtem tűnődve.

– Kérem, Mr. Grey... Ha eladom a találmányt, rengeteg pénzem lesz.

– ...Ööö...

– Kérem...

– ... Nos, azt hiszem, annyit dolgoztunk már Mike-kal az idén, hogy éppen ránk fér egy kis nyaralás. Szerintem Mauritius meg is felelne erre a célra.

– Köszönöm, Mr. Grey! Higgye el, nagyon hálás vagyok, és...

– Egy feltétellel!

– Kérjen bármit, ha tudom, teljesítem.

– Helyes – mormogtam, majd miután egy utolsót szippantottam a konténerekből felénk áradó illatfelhőből, elgyötörtén mondtam: – Villámgyorsan tűnjünk el innen!

2.

– Kedves utasaink! Hamarosan megkezdjük a leszállást. Kérjük, kapcsolják be a biztonsági öveket.

– Te, Tony! – nézett ki elhűlve a Jumbo ablakán Mike. – Hová akar ez leszállni?

– Oda! – mutattam srégen előre az ablakon.

Társam egy darabig feszülten tanulmányozta az Indiai-óceán kéklő víztükrét, majd megrázta fejét.

– Én nem látok semmit.

– Ott elől nézd! – figyelmeztettem.

– Arra?

– Igen.

– Háát... megmondom őszintén, hogy én... Hopp! Csak nem az a kis izé Mauritius?

– De.

– Jézus! Én meg azt hittem, hogy légy piszok van az ablakon.

– Rosszul hitted.

– Ezek szerint... Most már csak az a kérdés, hogyan fogunk leszállni arra a gyufafejnyi területre.

Elvigyorodtam.

– Nyugodj meg, csak innen látszik ilyen kicsinek. A valóságban legalább kétszer ekkora.

– Jöhettünk volna kisebb géppel is – nyögte társam, és egy elgyötört aggastyán mozgásával csatolta össze magán az övet.

Épp idejében. A következő pillanatban a Jumbo éles kanyart vett, és rögtön utána meredeken ereszkedni kezdett. A motor mélyebb duruzsolásra váltott, a fékszárnyak hangos sivítással a levegőnek feszültek, a gép pedig, mint valami hatalmas madár, lassan, méltóságteljesen ráereszkedett a forró Port Luis-i betonra.

– Így már mindjárt jobban érzem magam – csatolta ki magát Mike, aztán az ablakon kilesve megjegyezte: – Nem tűnik rossz helynek. Most már kezdem elhinni, hogy igazak a hírek.

– Miszerint...?

– Miszerint itt az élethez mind az öt, alapvetően szükséges feltétel biztosított.

– Mind az öt?

– Igen – vigyorgott Mike. – és nyomban sorolni is kezdte: – Víz, napfény, nők, kaszinók, bárók.

– Hm.

– Mit hümmögsz, nincs igazam?

– Azt nem mondtam... De azért ne tapsikolj!

– Miért?

– Egyrészt, mert baromi rosszul mutatnál, másrészt, mert a CD után kutatók valószínűleg nem fognak hagyni belemerülni az Édes Életbe. Nekem legalábbis nagyon agilisnek tündek tegnap este.

Mike az ábrándozás felhői közül egy pillanat alatt visszazöttyent a valóság talajára.

– Gondolod, hogy ők is itt lesznek? – kérdezte. Végigtekintettem a leszálláshoz készülődő, csomagjaikat babráló utasok nyüzsgő hadán, aztán mély meggyőződéssel válaszoltam.

– Vagy ők, vagy a cimboráik.

3.

Miután átestünk a formaságokon, a reptér előtt várakozó sárga taxi-kígyóhoz mentünk, és egy középkori kiadású Ford gazdájára bíztuk csomagjainkat. A jó húsban lévő, harcsabajuszú kreol elégedett mosollyal nyugtázta könnyelműségünket, s nekiállt belegyömöszölni a bőröndöket a járgányba.

Talán a harmadiknál tarthatott, amikor gúnyos hang karcolta végig a hátunkat.

– ...vannak emberek, akik egyszerűen nem értik a szép szót. Hiába minden figyelmeztetés, csak csinálják a balhét.

Hátrafordultunk. A közeli pálmafa árnyékában két kisportolt testalkatú, virágmintás, rövid ujjú inget és világos pantallót viselő, kefefrizurás férfi beszélgetett. Látszólag ügyet sem vetettek ránk, a valóságban azonban nyilvánvaló volt, hogy a szavaikat hozzánk intézik.

– El sem tudom képzelni, hogy léteznek ilyen fafejű alakok – rázta a fejét szomorúan a hozzánk közelebb álló, miközben a szeme sarkából a reagálásunkat figyelte.

– Pedig léteznek – bizonygatta a másik, s mintegy véletlenül megmozgatta dudorodó bicepszizmait. – Tudod, ezekre mondják, hogy öngyilkos típusok. Egyszerűen keresik maguknak a bajt.

Csak most ismertem fel a fickót. Ő is ott volt tegnap este az üldöző Mazdában. Az

arcán lévő friss heg tanúsága szerint az akkori, saroküzletben tett látogatásuk nemcsak a járgányukat viselte meg.

Rögtön szóvá is tettem a dolgot.

– Mike! – fordultam oda társamhoz. – Te kocsival szoktál menni vásárolni?

– Én? – kérdezett vissza Mike, aki az emelt hangból nyomban tudta, hogy a fickóknak akarok mondani valamit, csak még azt nem sejtette, mit. – Hát... igen.

– Aha. És meddig mész a kocsival? Mike most már kapcsolt.

– Általában a bejáratig – mondta bölcsen, majd egy pillanatnyi hallgatás után megkérdezte: – Miért, van, aki továbbmegy?

– Sajnos vannak ilyen emberek is – bizonygattam a kefefrizurások hanglejtését utánozva. – Képzeld, olyat is láttam már, aki a hűtőpultig meg se állt.

– Hrrr! – a hördülés a forradásos képű szájából bugyborékkolt föl, előidézője pedig a következő másodpercben ránk is rontott volna, ha a társa le nem fogja.

– Maradj Larry! – sziszegte a józanságát megőrző fickó.

– Garett megtiltotta, hogy erősködj!

– Köpök Garettre, érted?! – harsogta a Larrynek nevezett.

– Velem nem fog egy ilyen jöttment szórakozni, mert...

– Wilson! – csattant korbácsként egy hang a háttérből. Hallatára az erősködő, akár valami varázsütésre, egy pillanat alatt leeresztett. Olyan volt így, mint egy idomítója által fenytett tigris. S még inkább olyannak látszott, amikor a hozzájuk lépő két másik kefefrizurás magasabbik tagjára hunyorított lesunyt fejjel.

A főnök – mert kétségkívül a magas fickó volt az – csak egy megvető pillantásra méltatta, aztán felém fordult.

– Nem volt bölcs dolog, Mr. Grey, hogy idejöttek.

– Ezt mondta az embere is – nyájaskodtam. – Mellesleg látom, nem vesztegeti az idejét, már a nevem is tudja.

– Amióta az utaslistát, meg a húszdollárost feltalálták, az ilyesmi nem okozhat gondot még egy amatőrnek sem, nemhogy profiknak – mosolygott Garett. Aztán mintegy bizonyágképp, a vele érkezőre pillantott: – Jól mondom, Adam?

– Tökéletesen – értett egyet a megszólított.

– Aha – bólogattam nagy bölcsen – ...És maguk persze profik.

– Bizony, hogy profik, hapsikám – csikorgatta a fogát Wilson, aki még mindig fortyogott a dühtől. – Olyannyira profik, hogy én például a ti fajtátokból fél gőzzel is legázolok vagy egy tucatot, ha felingerelnek.

– Azért ne fogadjon rá – szállt be a csevegésbe Mike is. – Lehet, hogy hűtőpulttal már megy a dolog, de az még nem minden.

– Hrrr! – Wilson feje ibolyaszínt öltött, és lehet, hogy ezúttal még Garett sem tudta volna megállítani, ha nem épp akkor masírozik el mellettünk két rövidnadrágot, rövid ujjú inget és ágyú nagyságú coltot viselő rendőr. A fegyveresek látványa azonban Wilsont is önuralmának megőrzésére készítette. Csupán a szemével próbált lelőni bennünket, ezzel viszont nem sokat törődöttünk. Annál is inkább, mert a csevegés kezdetekor görcsbe rándult sofőr végre ismét felengedett, és befejezte csomagjaink berámolását.

– Hát akkor... – léptem az autóhoz – örülök, hogy találkoztunk.

– Mind a ketten örülünk – egészített ki Mike, miközben behuppant a Ford ülésére, majd, mint akinek csak most jutott eszébe, odaszólt Garettnek. – Tudja, lehet, hogy maguk profik..., csak egy kicsit feltűnőek. Utoljára valami akciófilmben láttam ilyen felépítésű ürgéket, csak azok terepszínű ruhában voltak és géppisztollyal hadonásztak.

– Ami igaz, az igaz – bólogattam. – Egy bárban vagy pláne egy kaszinóban furcsán fognak nézni magukra. De hát... ez már nem a mi gondunk.

Előrefordultam, és bizalmasan a sofőr füléhez hajoltam.

– Egy ismerősünk, aki nemrég itt nyaralt, azt mondta, ha idejövünk, csakis a Mahat panzióban szálljunk meg. Tudja, hol van?

– Természetesen – bólintott a sofőr, láthatóan megkönnyebbülve, hogy végre indulunk, és rálépett a gázra.

– Kemény fickók – foglalta össze a benyomásait Mike, amikor magunk mögött hagytuk a kefefrizurásokat, majd halkán, hogy a kreol ne hallja, hozzátette: – Tengerészgyalogosok lehettek, vagy valami ilyesmi.

– Igen – dűnyögtem, miközben a pálmafákkal szegélyezett utcákon hömpölygő, tarka emberáradatot figyeltem. – Kérdés, hogy az apró finomságokhoz is értenek-e.

– Hát az a Wilson semmiképpen sem – vigyorodott el társam. – Ő egy tipikus bunkó.

– Vannak olyan dolgok, amiket épp az ilyen bunkók oldanak meg jól. Mondjuk a riválisok elijesztését. Mert például egy gyengébb idegzetű magánnyomozó – a tegnapi esti fogócskázás után –, valószínűleg nem vállalta volna el Longman kisasszony megbízását.

– Ez igaz – vigyorgott továbbra is Mike. – De hát mi nem is vagyunk gyengébb idegzetűek.

– Legfeljebb hülyébbek az átlagosnál.

– Miért...?

– Mert most, hogy jobban megerőltettem a memóriám, már biztos vagyok benne; a tegnapi esti üldöző Mazdában ebből a csapatból egyedül csak Wilson volt ott.

– És ez mit jelent?

– Nem sokat – morogtam komoran. – Csupán azt, hogy ezek mögött a Garették mögött komoly erők állnak. Olyan komoly erők, amelyek akkor, és annyi embert képesek összeszedni a piszkos ügyeik elintézésére, amennyit akarnak. Márpedig, ha ennek ellenére csak négy embert küldtek ide, akkor az azt jelenti, hogy ezek a fickók bármilyen feladatot képesek megoldani. Vagyis...

– Vagyis?

– Vagyis lesz elég bajunk.

4.

Az esélylatolgatásnak a taxis vetett véget azzal, hogy egy hófehér falú, impozáns, kétemeletes épület elé kormányozta a járgányt, és ujjával az ívelt bejárat fölötti táblára bökve, diadalittasan bejelentette:

– Íme, a Mahat Panzió.

Szemügyre vettük a díszbokrokkal és élénk színű virágoktól roskadozó,

kúszónövényekkel körbe ültetett, lapos tetejű építményt, majd Mike foglalta össze a látottakat.

– Így kívülről egész pofásnak tűnik.

– Szerintem belül sem lehet rossz – fordult hátra vigyorogva a taxis. – Elég régóta vezetem ezt a tragacsot, de azok közül, akiket innen fuvaroztam a reptérre, még egy se panaszkodott.

Szavait megerősítendő, bólintott is néhányat, aztán visszafordult, és három rövidet dudált.

A hangra alacsony, zömök, középkorú indiai sietett ki az épületből, szürke selyemöltönyét igazgatva.

– Jó napot, Mr. Bandawi! – köszönt oda neki udvariasan a sofőr. – Vendégeket hoztam.

– Üdvözlöm az urakat! – hajolt meg felénk az indiaiaktól szokatlanul gyors mozgással Bandawi, miközben alig észrevehető intéssel a csomagtartóhoz irányította a mögötte loholó, fehér ruhás boyt.

– Nagyon örülök, hogy a mi panziókat választották szálláshelyül. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól fogják érezni magukat nálunk. A Mahat panzió diszkrét, szinte családi, barátságos és rendkívül elegáns. És, ami szintén nem elhanyagolható, a szobák teraszairól rá lehet látni az egész városra, valamint a tengerre.

– Helyes – vigyorgott Mike. – Az orvosom pont ilyet írt fel nekem.

– Igazán bölcs orvosa lehet – mosolygott Bandawi, majd a bejáratra mutatott: – Kérem, fáradjanak be!

Bólintottunk s beléptünk a kellemesen hűvös, márványpadlójú előtérbe. Jöttünkre a szemközt lévő recepciós pult mögül, vékony emberke emelkedett fel, s tisztelettudó arccal biccentett felénk.

– Ő, Bikhsi – mutatta be az öreget Bandawi. – Ha valami problémájuk van, és én nem vagyok itt, csak forduljanak hozzá bizalommal. Az ingvasalástól, az esti programszervezésig bármit elintéz. Igaz, Bikhsi?

– Igaz, Mr. Bandawi – somolygott huncutul az öreg, jelezve, hogy az esti programszervezés alatt nem csupán az éttermi asztalfoglalást meg efféléket kell érteni.

Bandawi elégedett arccal nyugtázta Bikhsi szavait, majd a jobbra lévő gyöngyfüggönyel borított átjáróra mutatott.

– Erre van a bár, és ha megengedik, amíg Bikhsi elintézi a papírokat, meghívom önöket egy italra. Gondolom, megszomjaztak idefele jövet.

– Azt hiszem, egy sört nem utasíthatunk vissza – néztem Mike-ra.

– De nem ám – értett egyet társam.

– Akkor mehetünk.

Bandawi a gyöngyfüggönyhöz lépett, és udvariasan félrehajtotta a füzéreket, hogy beléphessünk. Aztán ő is utánunk nyomult.

Barátságosan kialakított helyiségbe jutottunk, amely tele volt különféle egzotikus növényekkel (még a plafonról is lógtak lefelé), közöttük pedig bambuszról meg gyékényből készült asztalok és fotelek hívogatták a szomjazókat. Az italokról csillogóan elegáns, tömött bárpult, és hosszú, hollófekete hajú maláj szépség gondoskodott.

Egy pillanattal később már jéghideg Kaisert kortyolgatva csevegtünk Bandawival, akinek egész lényéből áradt a vendégszeretet, s az, hogy nem panziótulajdonosként, hanem házigazdaként fogadja a betérőket.

Egészen addig beszélgettünk vele, amíg Bikhsi be nem szólt, hogy újabb vendégek érkeztek. Bandawi erre udvariasan elnézést kért, s az érkezők elé sietett.

– Ez igen! – nézett utána Mike. – Ez valóban tudja, hogy hogyan lehet családias légkört kialakítani egy panzióban. Csak...

– Csak...? – pillantottam rá.

– Csak legfeljebb néha a nem idevalóknak is ad szobát – morogta társam, azzal kimutatott a gyöngyfűggöny réseire.

Kinéztem, és most már én is igazat adtam neki. Az előtérben ugyanis Garették feszítettek teljes életnagyágban.

– Sejthettük volna, hogy felírják a taxi rendszámát, és megint kihasználják a húszdolláros csodatévő „varázserejét” – mondtam egy kedvűen.

– Szerintem még erre sem volt szükség – vélte Mike. – Hiszen nyilvánvaló, hogy vagy ők, vagy a cimboráik támadtak rá tegnapelőtt Longmanra a kikötőben, ez viszont azt jelenti, hogy figyelték, amiből pedig egyértelműen következik, hogy a szálláshelyét is ismerték.

– Tökéletes logika – bólintottam. – Ebből azonban még nem kellene szükségszerűen annak következnie, hogy itt vegyenek ki szobát.

– Miért, te mit tennél?

Eltűnődtem egy pillanatra, aztán elvigyorodtam:

– De, sőt nem csak tenném, de éppen ezt teszem veled együtt.

– Na látod. Most már csak az a kérdés, mit csináljunk?

– Szerintem semmit.

– Úgy érted, maradjunk?

– Persze. Ha figyelni akarnak bennünket, hát csak figyeljenek. Különben is, a dolog fordítva is áll. Nekünk sem árt, ha szemmel tudjuk tartani őket.

– Igazad van.

– Tudom én azt – veregettem meg a vállát, azzal felálltam. Mike csodálkozva nézett rám.

– Most meg hova készülsz?

– Bikhsihez – mutattam ki az előtérbe, ahonnan addigra már elkotródtak Garették.

– Nem árt mindjárt az elején tudni, hogy melyik szobában tanyáznak a fickók.

Keresztülbandukoltam az előtéren, és megálltam a portáspult előtt. Bikhsi épp akkor jegyezte be a kefefrizurásokat a vendégkönyvbe.

Robin Garrett, Adam Parker, Larry Wilson, Joe Murphy – olvastam magamban a neveket, aztán a szobaszámot jelző rubrikára sandítottam: kettes apartman.

– Parancsoljon, uram! – riasztott fel a töprengésemből Bikhsi, aki időközben befejezte az írást.

– Mi? Ja, csak azt akarom kérdezni, hogy... merre is vannak a szobáink?

– Az öné balra a második, közvetlenül Mr. Darmsé után – mutatott a folyosóra Bikhsi.

– Köszönöm – biccentettem, és elindultam a jelzett irányba.

Egy pillanat alatt odaértem a szobámhoz, amely a fejtetőre állított „T” betűszerűen elágazó folyosó rövidebbik szárának közepe táján helyezkedett el. Benyitottam, vettem egy pillantást az ágy mellé rakott bőröndjeimre, aztán behúztam az ajtót, és körbesandítottam a folyosón. A kettes apartman bejárata az én szobáméval átellenben, balra helyezkedett el. Jól megnéztem magamnak, aztán elindultam visszafelé.

A bárba érve Mike-ot kedélyes csevegésbe merülve találtam három elegáns szabású öltönyt viselő, gondosan befésült hajú, kb. velünk egyidős fiatalemberrel. Jöttömre az egyik felállt, és mosolyogva, harsány hangon kezét nyújtott.

– Isten hozta a Mahatban! A nevem Alan Rush, ők pedig a barátaim, Gary Smith és Terence Burns.

– Anthony Grey vagyok – nyújtottam a kezem kissé meghökkenve, majd miután a másik kettővel is paroláztam, leültem az egyik székbe, és kérdő ábrázatot öltöttem.

Rush észre is vette rajtam a várakozást, s mentegetőzve mondta.

– Elnézést, nem akartuk lerohanni magukat, de amikor bejöttünk és megláttuk a barátját, rögtön tudtuk, hogy most érkezett, és arra gondoltunk, meg kell ejteni az ilyenkor szokásos rituálét.

– Tessék? – néztem rá bambán.

Rush elnevette magát, aztán magyarázni kezdett.

– Tudja, mi már régebb óta itt vagyunk, így bennszülöttnek számítunk, és egy bennszülöttnek jogai vannak. Ezek közül pedig az egyik alapvető az, hogy az újonnan érkezetteket meghívja egy üveg pezsgőre. Persze franciára!

– Csakis! – lelkesedtek Smithék, én pedig kényszeredetten elvigyorodtam.

– Akkor hát... essünk túl rajta.

Közben arra gondoltam, úgy látszik, a túlzott családi légkörnek is megvannak a hátrányai. Mert, ha Bandawi és Rushék után még mások is előkerülnek, akik pusztán ilyesmire hivatkozva meghívják bennünket erre-arra, akkor este legfeljebb négykézláb juthatunk el a Fortunához.

...Tényleg a Fortuna! Ezekről a Rushékról már messziről ordít, hogy az itt oly nagy tömegben megforduló, dorbézoló aranyifjak közé tartoznak, s mint ilyenek, nyilván a Fortunáról is tudnak egyet-mást.

Gondolatmenetemet a maláj szépség szakította meg azzal, hogy ringó járásával kihozta a pezsgőt.

– Imádnálak te kis pillangókisasszony! – vigyorgott rá Rush, szinte levetkőztetve a tekintetével, aztán a palackra mutatott. Na, gyerünk, lássuk az italt!

A lány kibontotta az üveget, s az aranylóan gyöngyöző nedű máris sziszegve zúdult a poharakba.

– Az Életre! – emelte magasra a sajátját Rush.

– Úgy van! – helyeseltek Smithék. – Az Életre!

Ittunk. Amikor letettük a poharakat, végre érkezettnek láttam az időt, hogy megkezdjem a puhatolózást.

– Ilyen italszakértő bennszülöttekkel még sohasem találkoztam – tettem meg mosolyogva az első tiszteletkört.

– Nem csak ebben vagyunk szakértők – dicsekedett Smith.
– Hanem? – kérdeztem.
– Mindenben, ami jó ebben az elfuserált életben – nevetett fölényesen Burns.
– Akkor magukat az isten küldte – vigyorogtam cinkosan. – Mert így van kitől tanácsot kérnünk.
– Mármost miben? – kedélyeskedett Burns.
– Például abban, hogy melyek a legmenőbb bárók a környéken?
– Ahol persze osztályon felüliek a lányok – tette hozzá Mike, felvéve a társalgás stílusát.
– Figyelitek, fiúk?! – nevetett Rush a másik kettőre. – Látjátok, nem pazaroltuk méltatlanokra az időnket – aztán hozzám fordult: – Na és milyen színűek legyenek a babák? Sárgák, barnák, feketék?
– Egy kicsi ebből, egy kicsi abból – vigyorogtam, de közben kezdett némiképp elegendem lenni a csevegésből.
– Ó, micsoda igények – derült Rush, s nyomban sorolni kezdte: – Hát ott van a Paradiso, aztán az Edén, na és persze a Giliolo. Ezekben mindben vegyes felvágott van.
– Na, ennyivel már okosabbak vagyunk – nézett rám kedélyesen Mike, közben egy szemvillanással jelezve, hogy neki sincs ínyére Rush stílusa, térjünk a lényegre.
– Ühüm – hümmögtem, mintha csak Rush válaszát konstatálnám, s végre begyújtottam a rakétákat. – Na és a kaszinók? Azok közül melyiket érdemes megnézni?
– Ó, azokból rengeteg van – legyintett Rush. – Hosszasan sorolhatnám őket, de szerintem a legjobbak a Victoria és a Joker.
– Aha. Akkor ezek szerint az a Fortuna vagy mi, nem jó hely? Mert a taxis, aki idehozott bennünket, valami ilyesmi nevű kaszinót ajánlott.
– Ja, az is jó hely – mondta Rush –, de az valójában nem rendes kaszinó, hanem amolyan sétahajóféle, ahol kaszinó is van.
– Az sem hangzik rosszul – élénkült fel Mike.
– Nem – értett egyet Rush. – Kár, hogy ritkán jár, mert valami felújítást vagy mit csinálnak rajta. Ezért csak minden második nap fut ki. De, ha meg akarják nézni, akkor szerencsájük van, mert ma éppen üzemnapja van.
– Aha – dűnnyögtem. – Na és mikor indul?
– Nyolckor a kikötő végéből. És tizenegykor jön vissza.
– Ilyen kis időre fut ki? – csóválta csalódottan a fejét Mike. – Azalatt bele se lehet melegedni a játékba.
– Dehogynem! – legyintett Burns fölényesen. – Én például tegnapelőtt ezeröttszáz dolcsit nyertem, az alatt a három óra alatt.
– Ejha! – csettintett elismerően társam. – Ez már igen!
– Szerintem is – udvariaskodtam, aztán látszólag véletlenül az órára pillantottam, és csalódottan kiáltottam: – Húha, bocsássanak meg, de mennem kell, teljesen elfelejtkeztem róla, hogy egyeztetnem kell néhány dolgot a könyvelőmmel, ő meg már biztosan tükön ül.
– Én is megyek – emelkedett fel Mike –, mert nekem meg rengeteg ideig tart, amíg normálisan kicsomagolok.

- Rendben – néztem rá – akkor menjünk! Uraim, még egyszer elnézést kérünk.
- Ugyan már – legyintett Rush. – Majd a Fortunán folytatjuk a csevegést.
- Oké, minden jót – udvariaskodtam, és nyomomban Mike-kal, sietve elindultam a folyosó felé.
- Csakhogy megszabadultunk tőlük – morogta társam, amikor kiértünk az előtérből. – Már felállt a szőr a hátamon.
- Viszont megtudtuk, honnan és mikor indul a hajó. Ezzel megspóroltuk az utcai kérdezősködést.
- Igaz.
- Na látod! Most már csak egyetlen apróságot kell kiderítenünk.
- Éspedig? Kesernyésen elvigyorodtam.
- Természetesen a CD hollétét.

5.

– Most merre? – szűrte a fogai közt Mike, amikor néhány órával később a fülledt, vaníliaillatú este beköszöntével feldobogtunk a Fortunára vezető hajópadlón, a fényárban úszó fedélzetre.

– Fogalmam sincs – szűrtem vissza, miközben látszólag közömbös arccal lefricskáztam egy nem létező porszemet a szmokingom gallérjáról.

– Egy ekkora hajón nem egy mini CD-t, de egy házimozit is könnyűszerrel el lehet dugni.

A megállapítás nem volt túlzó, a Fortuna valóban tekintélyes méretűnek számított, még a hasonló kategóriájú, nagy sétahajók között is.

... Mindenesetre valamire el kellett indulnunk, mert elég furcsán mutattunk lecövekelve a felfelé hömpölygő tömeg közepén.

– Gyere! – intettem Mike-nak. – Először nézzük meg a kaszinót. Közben majd tájékozódunk.

Elindultunk az orr felé, ahol a falra szerelt eligazító táblácska szerint a kaszinó volt.

A hajónak ezen a részén nemigen látszott semmiféle CD-rejtegetésre alkalmas helyiség.

...Persze más az, hogy mit tartunk mi ilyesmire alkalmasnak, és mit egy feldúlt, üldözött, pánikba esett tudós.

Mike-nak is ez lehetett a véleménye, mert a kaszinóhoz vezető bejáratot jelző, villogó reklámtáblához közeledve megjegyezte:

– Valahogy ki kéne találnunk, hogyan játszódhatott le a dolog, különben nincs sok esélyünk rá, hogy megtaláljuk a filmet.

– Igazad van – bólintottam –, gyere, vonuljunk félre egy kicsit, és gondolkodjunk.

A korláthoz sétáltunk, rátámaszkodtunk, s néhány pillanatig szótlánul figyeltük Port Luis lüktető, éjszakai zsongását. Végül Mike törte meg a csendet.

– Induljunk ki abból, amit Eve mondott neked, jobban mondva abból, amit az apja mondott neki.

– Rendben – értettem egyet. – Az alapállás tehát az, hogy a kétségbeesett Longman professzor felmenekül a hajóra, az üldözői pedig az indulás előtti pillanatokban szintén felnyomulnak, mert kiszúrnák őt.

– Egen – morfondírozott Mike, majd miután szétekintett a fedélzeten, közölte a megállapítását. – Ezek szerint Longman a hajónak ezen az oldalán tartózkodott, vagy a korlátnál állva, mint most mi, vagy a falhoz lapulva, vagy pedig a kaszinó bejáratánál.

– Vagy a hátsó részen a bárnál – egészítettem ki. – Mert, ha ott volt, akkor is kiszúrhatták a partról az üldözők.

– Igazad van!

– Szerintem is. Azt kéne kiokoskodnunk, hogyan reagált Longman, amikor látta, hogy az üldözők is felszállnak.

– Ha ugyan látta őket.

– Látnia kellett, mert azt mondta a lányának, hogy az utolsó pillanatban szálltak fel.

– Tényleg.

Mike elhallgatott, aztán néhány pillanatnyi tünődés után elgondolkozva mondta:

– Ha pánikba esett, márpedig így kellett lennie, akkor szerintem a leglogikusabb megoldásnak az tűnt számára, ha megpróbál minél messzebb kerülni tőlük.

– Nekem is az a véleményem – bólintottam. – Ez viszont azt jelenti, hogy az itt lévő kisebb helyiségekben semmiképp sem rejtőzött el.

– Ühüm. Inkább a bárba, vagy a kaszinóba rohant... Bár az sem jó, hacsak nincs másik kijáratuk.

– Neki nem volt ideje ezen töprengeni – ráztam a fejem. – Egyszerűen berohant az egyikhez vagy a másikhoz vezető bejáraton.

– Akkor nézzünk körül odalent.

Még egy pillantást vetettünk a partra, aztán elindultunk.

A kaszinót hirdető tábla melletti bejáraton belépve egy folyosóra jutottunk, amely – ahogy elnéztem –, körbefutott a főfedélzet falai mentén. Velünk szemben a kaszinó pompázatos, csillogó–villogó portálja magasodott, a folyosó túlsó végén pedig a bár üvegajtaja látszott. Még még valami.

– Ez az! – ragadtam meg Mike karját, mintha csak a mögöttünk jövő, túlélszerezett maláj hölgy elöl akarnám elhúzni.

– Mi? – nézett rám társam bambán.

– A lejáratok – suttogtam, és előbb a folyosó távolabb, majd a közelebbi végén lévő, lefelé vezető rézkorlátra mutattam. – Egész biztos, hogy Longman ezek valamelyikén lerohanva próbált meg eltűnni az üldözői elől.

– Most, hogy mondod, tényleg nem rossz menekülési útvonal – dűnnyögte Mike. – De ellene szól, hogy például én nem fedeztem fel azonnal.

– Én sem. De ez érthető, mivel mi a kaszinóra, illetve az esetleges túloldali kijáratra koncentráltunk. Longman viszont menekült.

– Jogos – bólogatott Mike. – Akkor tehát ezek szerint meg kell próbálnunk...

– Nicsak, kit látnak szemeim! – szakította félbe egy gúnyos hang a hátunk mögül a fejtegetést. – A vakmerő gyerekek!

Hátrafordultunk. A jópofáskodó Wilson volt, mellette pedig természetesen ott vigyorgott az egész Garrett-féle szintársulat. Még a főnök is megengedett magának egy, a gúny, a lesajnálás és a fenyegetés árnyalatait hordozó mosolyt.

Ezt mi sem hagyhattuk szó nélkül.

– Ami a vakmerőséget illeti – nyájaskodtam –, magukat se kell féltetni.

– Ugyan miért nem? – érdeklődött kedélyesen Garrett.

– Az öltözékük miatt.

– Nem tetszik a szmokingunk?

– De, az jó... Csak magukon úgy mutat, mintha Fát Boysék öltöznének be eljátszani a Hattyúk tavát.

– Tudja – magyarázta jóindulatúan Mike –, az aknavető kilóg a zsebükből.

Garrettnak lassan leolvadt a mosoly az arcáról.

– Nehogy azt higgyék, hogy a magukfajta pojjákak keresztbe tehetnek nekünk! – sziszegte összeszűkült szemmel.

– De nem ám! – tette hozzá harciasán Wilson.

– Azért mindenesetre megpróbáljuk – nyugtattam meg negédesen.

– De meg ám! – utánozta Wilson hanglejtését Mike.

Garrett láthatóan felbőszült, de igyekezett nyugodtnak mutatkozni.

– Találkoztam már néhány ilyen magukfajta próbálkozóval az életben – mondta visszafojtott indulattal –, és előbb vagy utóbb mindegyik kénytelen volt engedni. Mindegyik, értik?

– Akkor éppen itt az ideje, hogy egy másmilyen embertípust is megismerjen – feleltem.

– Gondolja, hogy maguk azok?

– Eltalálta.

– Kizárt dolog.

– Azért csak szoktassa magát a gondolathoz.

Garrett előbb jól megnézett magának, aztán lassan lekicsinylő mosolyra húzta a száját.

– Semmi esélyük, Grey!

Én is hasonló grimaszt vágtam, s úgy válaszoltam:

– Ne féltsen bennünket –, azzal Mike-hoz fordultam: – Gyere, ne tartsuk fel az urakat. Biztos sok dolguk van.

– Ja – bólintott társam. Aztán gúnyos ábrázattal végigmérte a fickókat, és mintegy búcsúzásképp odavetette nekik: – A lapos kúszás gyakorlásához a külső részt ajánlanám.

S még mielőtt válaszolhattak volna, átfogta a vállam, és betessékelt a kaszinó ezer színben pompázó bejáratán.

6.

Odabent – noha a hajó csak ezekben a pillanatokban rugaszkodott el a parttól –, már javában folyt a játék. Csilingeltek a félkarú rablók, csörrentek a zsetonok a rulettkerék körül, peregtek a kártyalapok a Black Jack- és Baccarat-asztaloknál.

Néhány másodpercig egykedvűen figyeltem a nyüzsgést, az izgatott arcokat, a mohó szemeket, aztán Mike-ra néztem.

– Meddig maradjunk?

– Szerintem csak addig, amíg Garették el nem tűnnek a környékről, vagy be nem jönnek játszani.

– Egyetértek – bólintottam, majd miután végigpillantottam a termen, hozzátettem:

– Addig is keressünk magunknak valami elfoglaltságot.

Mike egy biccentéssel jelezte, hogy oké, s rögtön el is indult a rulettezők felé. Én az egyik Black Jack-asztalhoz bandukoltam, s ott próbáltam szerencsét. Nem sok sikerrel, pár perc leforgása alatt több mint hatvan dolláromtól szabadultam meg. Igaz, nem is koncentráltam különösebben a játékra, inkább az előttünk álló feladat megoldásán töprengtem.

...Először is diszkréten meg kell tudni, mi van az alattunk lévő szinten. Aztán feltűnés nélkül le kell óvakodni, és miután felosztottuk egymás között a területet, meg kell kezdeni a kutatást. Persze óvatosan, nem kapkodva, beosztva az időt. Hisz, ha ma nem járunk sikerrel, a naptár szerint még mindig van három alkalmunk rá, hogy próbálkozzunk... Kérdés persze, hogy ez elég lesz-e? Vagy nem előznek-e meg Garették? ...Tényleg, Garették! Be nem jöttek, ennyi ideig pedig kint sem ácsorognak. Ez pedig azt jelenti, hogy elkostródtak, tehát szabad a pálya!

A felismerés hatására a dealerre vigyorogtam, aki erre ijedtében húzott még egy lapot, és ezzel besokallt.

– Ne is törődjön vele – vigasztaltam, miközben leraktam az asztalra a lapjaimat –, egyszer maga is veszíthet!

Besöpörtem a pénzt, felálltam és intettem Mike-nak.

– Csak nem kifosztottad a szerencsétlent? – kérdezte társam, mikor odaért hozzám.

– Egyelőre egy ötvenessel még én vagyok mínuszban – világosítottam fel. Aztán a kijáratra mutattam: – Most viszont itt az ideje, hogy elinduljunk tudakozódni.

– Nagyon helyes – somolygott Mike. – Az az igazság, hogy én sem vagyok nyerő passzban.

– Akkor nyomás!

Kibaktattunk a fedélzetre, néhány jólesőt szippantottunk a sós, tengeri levegőből, aztán elindultunk a tat felé. Valahol alattunk halkán duruzsoltak a motorok, az orr hasította hullámok pedig fortyogva, kavarogva simították végig a hajó oldalát.

Legszívesebben rátámaszkodtam volna a korlátra, és gyönyörködtem volna egy kicsit a távolból felénk csillámló Port Luis-i fényekben, de tudtam, hogy nincs sok időnk. Oldalba böktém a láthatóan szintén báméskodni vágyó Mike-ot, és a bárhoz vezető bejárathoz tereltem.

Belépve érdeklődő pillantást vetettünk a közeli lejáróra, majd a bár üvegajtájához ballagtunk és benyitottunk.

Egy óriási helyiségbe jutottunk, melynek közepén hatalmas, színes reflektorokkal megvilágított táncparkett terpeszkedett, a falak mentén pedig körben székek meg asztalok helyezkedtek el. A hangszórókból éppen valamilyen andalítóan lassú zene áradt, s ennek megfelelően a táncparketten lévő párok is diszkréten, összebújva ringatták magukat és

egymást.

Minket egyelőre nem ők érdekeltek, hanem a bejárattól jobbra lévő bárpult, illetve a mögötte serénykedő, közlékenynek látszó néger mixer.

...Ha valakitől, hát tőle megtudhatjuk, mi vár ránk a lejárók aljában.

Odaszálomoztunk a pulthoz, és felkapaszzkodtunk két szomszédos bárszékre.

– Jó estét, uraim! Mit hozhatok? – termett nyomban mellettünk a néger.

– Két bourbont – mutattam a Jim Beames üvegre. A néger térült-fordult, és már adta is az italokat.

– Maga aztán gyors ember – dicsértem meg, miközben összekulcsoltam a kezeimet a pillanatok alatt bepárasodó poháron.

– Másképp nem is lehetnék itt – vigyorgott amaz. – Mert most ugyan csökkenthetném egy kicsit a tempót, de ha beáll a szünet, akkor ez a sok ember – a táncotokra mutatott – úgy megrohanja a pultot, mint az utolsó mentőcsónakot a Titanicon.

– Ha ilyen nagy a forgalom, akkor miért nincs még egy bár? – csodálkoztam. – Elég nagy a hajó, biztos lenne rajta hely. Például az ez alatti szinten.

A néger elsomolyogta magát, aztán rám pillantott.

– Ön bizonyára először van itt.

– Igen – válaszoltam az igazságnak megfelelően. – ...De nem értem az összefüggést.

– Pedig egyszerű – somolygott továbbra is a néger. – Azok a férfiak, akik többször is megfordulnak itt, előbb–utóbb általában értesülnek róla, hogy mik vannak alattunk.

– És mik?

– Hát ööö... pihenőszobák.

– Igen. Ha valaki elfárad a táncolásban vagy a rulettezésben, ott kipihenheti magát.

– És sokan el szoktak fáradni egy ilyen háromórás úton?

– Ó, a mostani állapot csak átmeneti. Rendes körülmények között a Fortuna csak hajnalban érkezne vissza. Másrészt...

– Másrészt?

– Másrészt egy ilyen rövid úton is hajlamosak elfáradni a férfiak, különösen akkor, ha a pihenőszobában csinos hölgyek segítik a felfrissülésüket.

– Á, vagy úgy! – élénkültem fel. – És, hogy lehet kapcsolatba kerülni ezekkel a hölgyekkel? Le kell menni hozzájuk?

– Nem – ingatta a fejét a néger. – Itt vannak fent. ...Ha óhajtják az urak...

– Talán majd később – háritottam el finoman az ajánlatot.

– Kérem, ahogy gondolják – mosolygott udvariasan a néger, és már nem is foglalkozott velünk tovább, mert újabb vendégek érkeztek a pulthoz. A három jövevény német volt, mindnyájan vidám, pirosposzgás emberek, enyhe szalonspiccel. Sőt, az egyikük már túl is ezen a stádiumon. Ez utóbbi volt a legélénkebb, nagy lendülettel, szélesen gesztikulálva magyarázott valamit a másik kettőnek, akik láthatóan nem vették komolyan a szavait. A férfi egy ideig gyözködte őket, aztán legyintett és felém fordulva, angolra váltva megkérdezte.

– Maga se hisz az óriáspolipokban?

– Tessék? – kerekedett el a szemem.

– Mondom, az óriáspolipokban. Amik akkorák, hogy akár egy szörfözőt vagy egy kisebb csónakot is le tudnak rántani a víz alá.

Végre magamhoz tértem az első megdöbbenésből.

– Hát... én még nem találkoztam ilyennel.

– Én sem, de nem is ez a lényeg! Hanem az, hogy vannak. Még fényképet is láttam egy ilyenről. Valami halászhajó fogta ki. És tudja milyen hosszú volt?

– Fogalmam sincs.

– A csápjai hosszát is beleszámítva kilenc méter! Tudja, hogy az mekkora? Mint ide a kijárat. Ráadásul, amikor megvizsgálták, kiderült, hogy az egy fiatalabb egyed, és ebből kikövetkeztették, hogy a kifejlett példány akár a tizenhat métert is elérheti.

– Ugyan, Klaus – szólalt meg angolul a mellette ülő. – Ne túlozz.

– Nem érted, hogy láttam a fényképet? – fakadt ki a Klausnak nevezett, aztán újfent legyintett, ezúttal már ránk is, és egy hajtásra kiitta a néger által odakészített poharat.

A mellette ülő vállat vont, és hozzánk fordult.

– Elnézést, de a barátunk nagyon lendületben van. Egyébként engedjék meg, hogy bemutatkozzam, Walter Tusch vagyok.

– Anthony Grey.

– Mike Darms.

– Én meg Hans Schneider teljes életnagyságban – nyújtotta a kezét vigyorogva a háttérből, az eddig hallgató, erősen kopaszodó, borvirágos orrú harmadik. – És amondó vagyok, hogy erre a találkozásra inni kell! Nem igaz, Klaus? Mellesleg te is bemutatkozhatnál, mert még azt hiszik, hogy talált gyerek vagy, vagy ilyesmi.

Klaus kelletlenül elfintorította az arcát, de aztán csak kezét nyújtott.

– Klaus Mayer.

– Üdvözlöm, Mayer úr – mosolyogtam rá. – És elnézést, hogy nem vagyok otthon óriáspolip kérdésben.

– Ah, hagyjuk.

– Persze, hogy hagyjuk – helyeselt lelkesen Schneider. – Nekem különben is a kétkarú polipok a kedvenceim. Órájuk is innunk kellene.

– Órájuk majd legközelebb – javasoltam riadtan.

– Legközelebb?! – meresztett nagy szemeket Schneider.

– Bocsásson meg izé... Mr. Grey, de mire várnánk? Lehet, hogy holnapra már nem is élünk. Megtámadnak bennünket a kínaiak, vagy jön a szökőár, vagy...

– Vagy jönnek a hitelezők.

– He? – pislogott Schneider a hátam mögé, aztán felcsillant a szeme.

– Á, Mr. Rush! De jó, hogy itt van!

– Jézus! – morogtam elgyötörten az orrom alatt.

– Maga aztán tudja, mikor kell jönni – folytatta Schneider az áradozást.

– Épp inni akartunk valamire az urakkal... Mire is?

– Biztos arra, hogy ők is a Mahatban laknak – vélte Rush.

– Micsodaaa?! – nézett ránk Schneider. – Maguk is a...?

– Igen – ismertem be szemlesütve, mint valami megtért kasszafúró a bűneit.

– Na nem, hát ezt már nem lehet kibírni szárazon –, hörögte Schneider, aztán az érdeklődve figyelő négerhez fordult: – Hat dupla whiskyt, de gyorsan!

Mike-ra néztem, s közben alig észrevehető kézmozdulattal jeleztem, pár percet még ki kell húznunk, ha nem akarunk nagyon feltűnőek lenni. Társam lemondó grimasszal jelezte, hogy szerinte lesz az több is. Ami azt illeti, én is tartottam tőle, szerencsére azonban nem így történt. Schneiderék megértették, hogy szeretnénk sétálni egy kicsit a fedélzeten, és minden különösebb ellenállás nélkül utunkra bocsátottak.

– Na, végre! – sóhajtott megkönnyebbülten Mike, amikor becsukódott mögöttünk a bár üvegajtaja. – Már kezdtem fáradni.

– Én is – bólogattam.

– Pedig a végén úgy tűnt, egész jól összelekedtél a dublőröddel.

– A mimmel?

– Hát, Mayerrel – vigyorgott Mike. – Nem is vetted észre, hogy mennyire hasonlít rád hátulról?

– Valahogy nem volt alkalmam mindkettőnket egyszerre látni hátulról.

– Aha – bólogatott Mike, aztán ártatlan arccal hozzátette:

– Pedig még a zakótok is tökegyforma, mintha ugyanazon a leértékelésen sózták volna rátok.

– Te persze a kukákban mindig egyedi darabokat találsz. De ezt majd később megbeszéljük, most induljunk.

Körbenéztünk a folyosón, majd miután senkit sem láttunk, a lejárához osontunk, és lesurrantunk a lépcsőn.

Odalent diszkrét félhomály fogadott bennünket.

– Na, most legyünk okosak! – vakarta meg a tarkóját Mike a hosszanti és keresztirányú folyosók útvesztője láttán.

– Nem olyan bonyolult a dolog – bátorítottam. – Tied a középső folyosótól jobbra eső helyiségek, enyém meg a bal oldaliak. Oké?

– Oké.

– Akkor rajta! De azt javaslom, ne maradjunk lent túl sokáig. Inkább jöjünk le még egyszer, minthogy Garették kiszúrják a távollétünket, és keresni kezdenek.

– Hacsak nem ők is itt tiródnak valahol – vigyorgott Mike, azzal búcsút intett, és besompolygott a jobb oldali folyosóra.

Figyeltem, ahogy eltűnik a sarok mögött, aztán én is útnak indultam. Puha, nesztelen léptekkel lopakodtam előre a sejtelmes, rózsaszín félhomályba burkolózott folyosón, egészen addig, amíg az első ajtóhoz nem értem. Akkor megálltam, és a fületem a lakkozott tölgyfához szorítottam.

– ...isteni voltál, kis vadmacska! – hallatszott odabentről. – Teljesen lefárasztottál. Az asszony tanulhatna tőled egyet–mást.

Hát mesélj neki! – gondoltam, miközben nesztelenül elhúzódtam az ajtótól. Egy pillanatig még ott maradtam a „tanterem” előtt, aztán – remélve, hogy nem mindenhol folyik oktatás –, továbbindultam.

A következő ajtó csak pár lépésnyire volt. Befüleltem, majd miután odabentről semmi nesz nem hallatszott, elővettem az álkulcsomat, és munkához láttam. Azaz csak

láttam volna, de a zár nem engedett. Ugyanis nyitva volt.

...Persze, minek is zárnák be, ha nincs bent senki. Egy „ilyen” szobából amúgy sem lehet mit elvinni.

Zsebre vágtam az álkulcsot, s benyomultam a helyiségbe. Az alapvilágítás halványkék fényében egy franciaágyat, egy szekrényt, valamint asztalt és négy széket pillantottam meg.

Itt se sokáig fogok piszmogni – állapítottam meg, s nyomban nekiláttam a bútorok tüzetes átvizsgálásának. A franciaággal kezdtem, először az alját tapogattam végig, aztán az oldalsó kiszögelléseit, majd a lábait, végül a fejtámla meg a szivacsrészt közti részt.

...Eddig semmi. Gyerünk tovább!

A szekrényhez léptem, letérdeltem, s benyúltam alá. Lassan végighúztam az ujjaimat a fal és a szőnyegpadló találkozásánál, aztán amikor ott nem találtam semmit, tenyérrel végigsimítottam a többi részt.

...Itt sincs.

Hümmögve feltápászkodtam és sóhajtottam egyet. Aztán úgy maradtam kiürített tüdővel, mozdulatlanra dermedve, hogy jobban halljam a folyosóról hallatszódó neszeket.

...Férficipők, semmi kétség. És errefelé tartanak! Lehet, hogy éppen ide?

Töprengésre nem maradt időm, szinte ösztönösen cselekedtem. A szekrényhez ugrottam, gyors mozdulattal felrántottam az ajtót, és már zúdultam volna befelé... Az elem táruzó látvány azonban megállított.

A fogasok alól ugyanis egy csodaszép, nyári ruhás lány pislogott rám ijedten.

7.

Döbbenet bámultam rá.

...Ki ez? Mit keres itt? Miért van a szekrényben? És kinek hisz most engem?

Kérdőzködésre vagy magyarázkodásra azonban nem volt mód, mert a cipősarkak már az ajtó előtt koppantak. Egy tizedmásodperc alatt döntöttem. Gyengéd, de határozott mozdulattal odébb taszítottam a lányt, besiklottam mellé, és behúztam a szekrényajtót.

Éppen idejében, mert a következő pillanatban – várakozásomnak megfelelően – valaki benyitott a szobába.

– Végre egy nyugodt zug – állapította meg az illető. – Itt zavartalanul beszélgethetünk.

– Akkor rögtön térjünk is a tárgyra – felelte egy érdes hang. – A főnök rendkívül dühös rátok. Ügye tudod, miért?

– Tudom, de nem tehetek róla.

– Hát akkor ki tehet?

– Az a barom, aki kitalálta, hogy fel kell újítani a hajót. Teljesen más lenne a helyzet, ha tegnap is egész este üzemelt volna ez a teknő, meg ma is. Már rég végeztünk volna a kutatással.

Kutatás?! – kaptam fel a fejem. – Csak nem ezek is a CD-t keresik? Hallgassuk csak tovább!

– Mégis meddig tarthat még? – kérdezte az érdes hang.

– Fogalmam sincs – felelt a másik –, ha ma nem járunk szerencsével, akkor megint két teljes napot kell vámunk, hogy folytathassuk a munkát. A terület pedig hatalmas. Ráadásul van más probléma is.

– Micsoda?

– Felfigyeltünk egy négytagú, nehézfiúkból álló, gyanúsán viselkedő társaságra.

– Gyanúsán viselkedő...?

– Igen. Látszólag játszani jöttek a hajóra, de a valóságban biztos, hogy sumákolnak.

– Miből gondolod?

– Settenkednek, szaglászhatnak, jár a szemük, mint a kaméleonnak.

– Szerinted, mit akarnak?

– Egyértelmű. Beleköpní a levesünkbe.

– A francba! Legyetek éberek, figyeljétek minden lépésüket.

– Megtesszük, ami tőlünk telik.

– El is várom. Holnap este fél tizenkettőkor találkozunk a Marinán, és megbeszéljük a továbbiakat. Addig én beszámolok a főnöknek ezekről a fickókról.

– Oké, akkor holnap a Marinán. Most pedig menjünk, mert még sok dolgom van.

– Gyerünk!

Léptek csoszantak, ajtó csapódott, aztán cipősarkak távolodó kopogása jelezte, hogy a beszélgetők elhagyják a környéket.

Már csak ez hiányzott! – gondoltam annyira a hallottak hatása alá kerülve, hogy még a szekrényajtót is elfelejtettem kinyitni. – Egy másik CD-vadász társaság! Most aztán tényleg felköthetjük az alsóneműnket. Annál is inkább, mert ezek a fickók sokkal okosabbnak, szervezettebbnek tűnnek, mint Garették, ez pedig azt jelenti, hogy...

– Mi van, itt akarja tölteni az éjszakát?

– He? – riadtam fel a gondolataimból.

– Azt kérdeztem, hogy itt akarja tölteni az éjszakát?

Amióta becsukódott mögöttem a szekrényajtó, most vettem először tudomást róla, hogy nem egyedül lapulok a sötétben.

– Ööö... nem, dehogy.

– Hát akkor...?

– Már nyitom is.

Kitártam az ajtót, kicsusszantam és kiségittem a mögöttem igyekvőt a fogasok alól. Aztán jól megnéztem magamnak.

...Középhosszú, hátrafésült, sima, barna haj, hatalmas melegbarna szemek, finoman ívelt szemöldök és orr, alatta pedig kívánatosan szép, rúzszotlan ajkak... Micsoda arc! ...És micsoda alak! Ebben a könnyű, nyári ruhában egyenesen észbontó!

Csak lassan tértem magamhoz a látvány hatása alól.

Közben a lány is megszemlélt. Érdeklődve, figyelmesen. Az arcán szimpátia, ugyanakkor gyanakvó kíváncsiság tükröződött.

Hát persze, el sem tudja képzelni, ki lehetek – gondoltam. – Valahogy meg kéne magyaráznom a viselkedésemet... Persze... Persze az ő viselkedése éppúgy magyarázatra szorul. Bizony!

Egy pillanat alatt újraéledtek bennem a vele kapcsolatos kérdések: – kicsoda, mit keresett a szobában, miért bújt a szekrénybe, stb.?

...Hm. A végén hülyegyerek módjára elcsacsogom neki a titkaimat, ő meg közben ki tudja, miben sántikál? Vigyázni kell vele... Még ha ilyen szép is.

– Mit keresett itt? – kérdeztem sokkal barátságosabb hangon, mint ahogy szerettem volna.

A lányt láthatóan meglepte a nyers stílus. Csodálkozva, tágra nyílt szemmel nézett rám. Aztán felvetette az állat, és kihívóan felelte:

– Nem hiszem, hogy magyarázattal tartozom magának.

– Ezt én sem hiszem – feleltem valamivel barátságosabb tónusban. – Csak... érdekelne a dolog.

– Ami azt illeti – pillantott rám félrehajtott fejjel –, engem is érdekelne, hogy maga mit keresett.

– Én...? Hát... – elvigyorodtam – egy beleváló csajt. A lány gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Ne próbáljon átverni. Maga nem az a típus, aki fizet egy nőnek.

– Smucignak tart?

– Nem. De magának nem kell olyan nő, akit pénzért lehet megvenni.

– Hm. A vesémbe lát.

– Szóval...? Mit keresett?

– Hé, hé, hé! – kaptam észbe. – Én kérdeztem előbb. Először maga jön.

– Hát jó – bólintott beletörődően a lány, aztán hirtelen szégyenlősen lehajtotta a fejét. – Tudja... tudja az a helyzet, hogy... szóval nagyon resteltem a dolgot, de... tegnap túlságosan belemerültem a rulettbe, és elvesztettem minden pénzesemet. Alig maradt pár dollárom. Mivel két napja már voltam itt, és láttam, hogy mennyi pénzes ember jár ide, úgy gondoltam, talán a lenti helyiségekben is lehet némi pénz imitt-amott. Persze, nem akartam én meglopni senkit, csak kölcsön akartam venni egy kisebb összeget... amíg rendbe jövök. Ezért aztán lejöttem, és benyitottam az első üres helyiségbe, vagyis ide. De még körül se tudtam nézni, amikor meghallottam, hogy valaki matat a zárral. Erre megijedtem, és elbújtam a szekrénybe. Hát ez történt.

– Nem rossz, nem rossz – ingattam a fejem – ...de nem annyira jó, hogy el is higgyem.

A lány előbb ártatlan arccal rám emelte a tekintetét, majd látva, hogy nem hat meg, vállat vont, és dacosan mondta:

– Mindenesetre a magáénál jobb volt.

– Ez igaz – ismertem el.

– Na, látja.

Elhallgattunk, néztük egymást. Gyanakodva, mégis valamiféle bizalommal a másik iránt. Furcsa, bizsergető állapot volt ez, olyan, amelyet ritkán érez az ember. Aztán egyszer csak ajtócsapódás hallatszott valahonnan, s ez megtörte a varázst.

– Mennem kell – riadtam fel a bűvöletből. – Gondolom magának is.

– Hát persze.

– Akkor... viszlát!

– Viszlát!
– Mikor?
– Mi „mikor”?
– Úgy értem... mit csinál holnap?
– Semmit. Semmi különöset.
– Akkor... mi a véleménye arról, hogy találkozunk és elbeszélgetünk.
– Hisz még azt sem tudom, ki maga. Lehet, hogy valami gengszter, és el akar rabolni.

– Nem, nem vagyok gengszter – nevettem el magam. – A nevem Anthony Grey, és... nyaralni jöttem ide. A barátommal együtt.

– Á, szóval van egy barátja is.
– Ühüm.
– És, ő hol van?
– Nem tudom, épp őt keresem.
– Na jó, ezt hagyjuk. Inkább én is bemutatkozók. A nevem Patricia Russel.
– Örülök, hogy megismertem, Patricia.
– .. Lehet, hogy én is örülök...
– Helyes. Akkor holnap...?
– Majd meglátjuk.
– Ezt hogy érti?
– Úgy, hogy hiszek a sorsban. Ha valóban az van megírva, hogy találkozunk, akkor találkozni is fogunk.

– És, ha mégsem?
– Tudja... én holnapután megint itt leszek a Fortunán.
– Én is, ebben biztos lehet.
– Oké, akkor holnapután a kaszinóban – mosolyodott el Patricia: aztán az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és kisiklott a folyosóra.
– Holnapután – motyogtam magam elé.

Egy pillanatig bámultam a csukott ajtót, aztán megráztam a fejem, és minden erőmet megfeszítve kényszerítettem magam, hogy a feladatomra koncentráljak.

...Először is lássuk a szekrény belsejét, mert arra eddig még nem kerítettem sort!

A kérdéses bútordarabhoz csörtettem, és gyorsan átvizsgáltam.

...Semmi! Ezek szerint ezt a helyiséget ki lehet pipálni.

Még egyszer körbenéztem, aztán óvatosan kinyitottam az ajtót, és kinyomultam a folyosóra.

Odakint a már ismert rózsaszínű félhomály fogadott. Igazítottam egyet a szmokingomon, s elindultam a következő ajtó felé.

Úgy terveztem, még egy helyiséget átvizsgállok, aztán felmegyek, nehogy valamelyik ismerősnek feltűnjön a távollétem.

Nyugodt, egyenletes léptekkel haladtam előre, egészen addig, amíg a folyosó végén lévő lejárathoz feltekintve hirtelen észre nem vettem valamit.

...Úristen, hiszen a lépcső folytatódik lefelé! Csak eddig nem figyeltünk fel rá, mert a folytatás a fentről lejövő rész háta mögül indul... Hogy micsoda barmok vagyunk!

Odanyargaltam a lejárához és lenéztem.

A lépcsőfokok itt már nem vörös posztóval bevont fából voltak, csupán perforált vaslemezből, és a korlát sem rézből készült, hanem alumíniumból, de ha valaki menekül, akkor az esztétikai színvonal csökkenése nem igazán riasztja vissza. Meg az a szemmagasságban felcsavarozott tábla sem, miszerint: „SZEMÉLYZETI RÉSZLEG. IDEGENEKNEK TILOS A LEMENET!”

...Longman tehát erre is éppúgy menekülhetett, mint bármerre másfelé! Ez viszont azt jelenti... azt jelenti, hogy az átkutatandó terület minimum duplájára nőtt!

Elgyötörten felsóhajtottam, s töprengeni kezdtem. Végül néhány pillanatnyi morfondírozás után úgy döntöttem, hogy ha egyelőre nem is kezdek semmibe odalent, azért körülnézni muszáj. Hogy tudjam, mi vár rám két nap múlva.

A lépcsőhöz osontam, és learaszoltam a „személyzeti részleg”-be.

Odalent a fenti szinthez hasonló folyosólabirintus fogadott. Mindössze annyi volt a különbség, hogy rózsaszín félhomály helyett itt csupán a halványkék alapvilágítás derengett.

...Sebaj, körülnézni épp elég.

Az első ajtóhoz osontam, és elolvastam a rajta lévő táblán található feliratot: SZERSZÁMRAKTÁR.

...Gyerünk tovább!

A következő ajtón az „ALKATRÉSZTÁROLÓ” felirat díszelgett.

Többre egyelőre nem is voltam kíváncsi, visszaindultam. A változatosság kedvéért ezúttal nem azt a lépcsőt használtam, amelyen lejöttem, hanem egy másikat.

Így legalább látom a felsőbb szint másik oldalát is – véltem.

Csendesen, fokról fokra nyomultam fölfelé. Miután némi leskelődéssel meggyőződtem róla, hogy senki sincs a folyosón, ahová a lépcső vezet, felsiettem és fürge léptekkel elindultam feltérképezni a „pihenő”-szint ezen részét is.

Különösebb változatosságot nem tapasztaltam a túloldalhoz képest, itt is „tantermek” és keresztfolyosók váltogatták egymást, monoton ismétlődéssel.

Már azon voltam, hogy visszafordulok és felmegyek a bárba, amikor az egyik keresztfolyosóhoz érve, döbbenetesen megtorpantam. A fal tövében ugyanis egy férfi feküdt arca borulva, kifordult végtagokkal. Gyorsan körbepillantottam, aztán odasiettem hozzá, és megfordítottam. Egy iszonyatba torzult arc meredt vissza rám, opálosan fénylő szemekkel.

– Mayer! – suttogtam megdöbbenve.

A halott ugyanis minden kétséget kizáróan a német trió lehangosabb tagja, Klaus Mayer volt.

S nem csak a személyazonossága volt egyértelmű, hanem az is, hogy hogyan halt meg.

A nyakán lévő széles, vörös sáv, világosan árulkodott róla, hogy megfojtották. Hidegvérrel, könyörtelenül.

...De miért?! ...És ki?! Kinek lehetett oka, hogy ezt a szerencsétlent megölje?

Értetlenül bámultam az élettelen testet. Aztán hirtelen Mike szavai jutottak az eszembe:... „egész jól összemelegedtél a dublőröddel... Nem is vetted észre, mennyire hasonlít rád hátulról? ..még a zakótok is tökegyforma...”

...Úristen! Lehetséges, hogy...?

Visszafordítottam a holttestet eredeti helyzetébe, felegyenesedtem, és figyelmesen szemügyre vettem.

A frizurája hátulról valóban olyan volt, mint az enyém, és a derengő rózsaszínű fényben az öltözékét is simán összetéveszthette bárki az enyémmel.

Éreztem, hogy lassan gyöngyözni kezd a homlokomon a veríték.

Mert figyelembe véve, hogy Mayernek nemigen lehetett itt ellensége, nekem viszont annál inkább, nagyon is elképzelhetőnek tartottam, hogy a gyilkos nem Mayert akarta megölni... hanem rám vadászott!

9.

Döböntem bámultam a holttestet. Úgy éreztem, az elmúlt fél óra eseményei kezdik túllépni az elviselhetőség határát.

Mert: újabb CD-vadász társaság? Rendben. Lány a szekrényben? Oké. Halott a folyosón? Na jó, még ez is rendben. De, hogy egy olyan valakit öljenek meg – látszólag minden ok nélkül –, aki hátulról a megtévesztésig hasonlít rám... Ez már kicsit soknak tűnt.

A legjobb lesz villámgyorsan eltűnni innen – véltem, és nem is tétováztam. A sarokhoz araszoltam, kilestem, s látva, hogy tiszta a terep, nekiiramodtam. Viharsebesen, mégis amennyire lehet halkán suhantam végig a folyosón, aztán felnyomultam a lépcsőn. Szerencsére senki sem volt a környéken. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, igazítottam egyet a szmokingomon, és unott képet vágva, ráérős léptekkel elindultam a bár felé.

Odabent szólt a zene, villogtak a reflektorok, lüktetett a táncparkett, egyszóval zajlott az élet.

Nagyon helyes, legalább a kutya se törődik velem – gondoltam. – De hol lehet Mike?

Körbepillantottam, remélve, hogy már ő is visszatért, és most ott vár valamelyik asztalnál. Igazam lett, csakhamar felfedeztem, egy félreeső zugban a sörét kortyolgatva. Odaszalaloztam hozzá, és lehuppanтам mellé.

– Ahogy elnézlek – engedte le szája elől a poharát társam –, kettőnk közül inkább neked lesz mesélnivalód. Úgy látom történt veled egy s más.

– Miért, van rajtam valami? – tekintettem nyugtalanul végig magamon.

– Nem. Csak iskoláskorunk óta ismerjük egymást. Tehát? Közelebb húzódtam hozzá, s alig hallhatóan mondtam.

– Mayer meghalt.

– Micsodaaa? – kerekedett el Mike szeme.

– Jól hallottad. Valaki megfojtotta... Méghozzá hátulról! Mike fürkészően nézett rám.

– Ezt a „hátról”-t nagyon furcsán mondtad.
– Igen – bólintottam. – Ugyanis Mayer hátról tényleg nagyon hasonlít rám. És amennyire meg tudtam állapítani, a gyilkosa nem is vacakolt azzal, hogy előről is szemügyre vegye. Mögé osont, könyökhajlatba kapta a nyakát, és végzett vele.
– Csak nem azt akartad mondani, hogy...
– Nem akarok semmit mondani, csak furcsa. Mike arca gyanakvóvá vált.
– Arra gondolsz talán, hogy Garették...?
– Nem tudom – vontam vállat, majd némi hallgatás után hozzátettem: – Mellesleg nemcsak Garették a riválisaink.
– Ezt meg, hogy érted?

Válaszként néhány gyors mondatban ismertetem előtte a kutató körutam során történeteket. Társam egyre növekvő ámulattal hallgatta a beszámolómat, majd amikor a végére értem, halkán elfütyentette magát.

– Te aztán tudod, merre kóborolj, hogy semmi jóból ne maradj ki – mondta hitetlenkedve.

– Ja – bólogtam. – Mindenesetre annyi hasznunk van a dologból, hogy tudjuk, Garettéken kívül még egy másik csoport is keresi a CD-t.

– Vagy kettő – egészítette ki társam.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy nyilván ez a Patrícia sem passzióból settenkedik a hajón. Valószínűleg ő is valamilyen CD-vadász genghez tartozik.

– Hát... nem tudom... Nem igazán hiszem...

– Hogyhogy nem igazán hiszed? Bent típródott a szobában, anélkül hogy bármi keresnivalója lett volna ott, aztán amikor meghallotta, hogy jönnek, elbújt a szekrényben. Szerinted, így viselkedik egy becsületes nő?

– Nem mondom, hogy minden rendben van körülötte... de hogy ne lenne becsületes... azt nem hiszem.

– És mire alapozod ezt a fene nagy bizalmat?

– Tulajdonképpen semmire.

– Hát akkor...?

– Mindössze arról van szó, hogy nem nézem bűnözőnek. Persze, tévedhetek.

– Persze hogy tévedhetsz – helyeselt energikusan Mike, és épp kezdte volna magyarázni, hogy miért, ám ekkor bekövetkezett az, amit a bárba lépésem óta minden pillanatban vártam. Kivágódott az üvegajtó, besietett rajta egy – láthatóan – a hajó biztonsági szolgálatához tartozó férfi, odacsörtetett a disc-jockey pultjához, és határozott hangon beleszólt a mikrofonba.

– Hölgyeim és uraim! Sajnálatos hírt kell közölnöm önökkel. Egyik útitársuk eddig tisztázatlan körülmények között életét vesztette. Kérem, őrizték meg a nyugalmukat, és ne hagyják el a helyiséget. A rendőrség már útban van ide.

A bejelentésre természetesen annak rendje és módja szerint kitört a pánik. Izgatott rohangálás, kiabálás kezdődött, néhányan megpróbálták kirontani az ajtón, mások a hírhozót kísérelték meg szóra bírni, s volt olyan is, aki zaklatottságát csillapítandó a bárpultot rohamozta meg.

Mi nem csatlakoztunk egyik csoporthoz sem, a helyünkön maradtunk, s egykedvűen figyeltük az egyre növekvő zűrzavart.

– Nem szeretnék a nyomozók helyében lenni – jegyezte meg Mike. – Ennyi gyanúsított, s jó részük nem is akárki... Ez nehéz meccs lesz.

– Az bizony – mormogtam. – A rendőröknek is, meg nekünk is.

– Nekünk? Ugyan miért?

– Mert a zsaruk villámgyorsan ki fogják deríteni, hogy egy helyen laktunk az áldozattal, találkoztunk vele itt a hajón, és a gyilkosság időpontjára nincs alibink.

– Na és? Indítékunk sincs.

– Ez igaz. De a dolgok jelenlegi állása szerint másnak sincs indítéka... illetve... illetve mégis...

– Mégis?! – csodálkozott társam. – Na... és kinek? Sötéten a semmibe meredtem, s színtelen hangon válaszoltam.

Annak, akinek esetleg nagyon a bögyében voltam.

10.

Körülbelül háromnegyed órával később egy őrnaszád meghozta a rendőröket, élükön két civil ruhás tiszttel, Balardo századossal és Stewart hadnaggyal. Ez utóbbiak először lementek a pihenőszintre, megszemlélték Mayer holttestét, majd a további vizsgáldást beosztottjaikra hagyták, ők maguk pedig megkezdték a kihallgatásokat.

Várakozásaimnak megfelelően nem kellett sok idő hozzá, hogy az érdeklődésük homlokterébe kerüljünk. Schneiderék, Rushék és a mixer után rögtön minket kerítettek sorra. Előbb Mike-ot hívták be az e célból ideiglenesen kiürített helyiségbe, majd amikor őt kellőképpen kifaggatták, én következtem.

Nem izgultam különösebben, mert Mike-kal előzőleg részletesen kidolgoztuk a mesénket – természetesen kihagyva belőle a CD-t és az azzal kapcsolatos dolgokat –, tehát úgy véltem, biztosra mehetek.

Azért amikor beléptem a „vallatószobába”, valahogy mégis rossz érzésem támadt. Balardóék egyáltalán talán nem tünnek könnyű esetnek.

Mint két zsákmányra leső vadászgepárd – gondoltam, miközben a túljátszottan udvarias invitálásnak engedve leültem velük szembe, egy dohányzóasztal melletti karosszékbe, és a kérdéseikre várva, szemügyre vettem őket.

Kettejük közül Balardo volt az idősebb, olyan negyvenöt körüli lehetett. A feje búbján már erősen kopaszodott, s nyilván ezt ellensúlyozandó a még meglévő hullámos barna tincseit, oldalt és hátul kicsit hosszabbra hagyta a kelleténél. Mélyen ülő, apró barna szemei kutatóan szegeződtek rám, s ennek a nézésnek a szuggeráló jellegét még az erőltetetten barátságosra húzott vonások sem tudták jelentősen csökkenteni.

Sasorra csaknem a szájaig ért, amelyet egyelőre mereven összezárt, fülei enyhén elálltak, s kinyomták a láthatóan nem kis gonddal rájuk fésült hajzatot.

Rafinált, rámenős, ugyanakkor meglehetősen hiú alkat – foglaltam össze magamban a látottakat, aztán Stewartra pillantottam.

Egy jóindulatba csomagolt késpenge tekintett vissza rám.

Előreugró áll, kiálló pofacsontok, éles metszésű orr, keskeny vonalú száj, hidegkék szemek. Ez volt Stewart dióhéjban. Ja, és a panamakalap! Ugyanis a hadnagy a késői időpont dacára, számomra érthetetlen módon panamakalapot viselt. Mellesleg ez volt az egyetlen, amely megkülönböztette az öltözékét Balardóétól, amúgy mindketten könnyű, világos nyári öltönyt és hasonló színű cipőt viseltek. Persze Balardo ruhadarabjai egy kicsivel jobb minőségűek voltak, de ezen nem akadtam fenn. Nem úgy, mint a panamakalapon.

Mindenesetre úgy véltem, az időpont nem alkalmas rá, hogy szóvá tegyem a dolgot, inkább vártam a kérdéseket.

Lassan Balardóék is befejezték a feltérképezésemet, s egy torokköszörülést követően a százados végre szólásra nyitotta a száját.

– Nos, Mr. Grey – kezdte túlon túl szívélyesre sikeredett hangon –, azt hiszem az lesz a legjobb, ha a letelején kezdjük, onnan, hogy önök Mr. Darms-szal kijöttek a kikötőbe, és felszálltak a hajóra. Kérem, mesélje el szép sorjában, mi történt aztán.

– Oké – bólintottam. – Először a kaszinóba mentünk és körülnéztünk. Mike kipróbálta a rulettet, én meg a Black Jacket. Aztán átsétáltunk a bárba, és ittunk egyet.

– Pontosabban kettőt – egészített ki udvariasan Stewart.

– Igaza van – ismertem el. – Ha precízek akarunk lenni, és szigorúan különválasztjuk a Schneider úr által kikért italt meg a saját magunk által fizetettet, akkor valóban kettőt.

– Ugyan hadnagy, ne legyen már ilyen szörszálhasogató – nézett látszólag rosszállóan a beosztottjára Balardo. – Egy ilyen helyen úgy jönnek az ismeretségek, hogy az ember szinte oda se figyel rájuk. Nem igaz? – pillantott rám tettetett szívélyességgel.

– De – válaszoltam, majd hozzátettem: – Mellesleg nem mi kezdeményeztük az ismerkedést.

– Na persze, rögtön gondoltam – bólogatott megértően Balardo. – Tudom én, milyenek ezek a németek, pláne ha még ittak is egy kicsit. Bárkire ráakaszkoznak. Fogadok, hogy magukat is rendesen lefárasztották.

– Csak Mayer... – bukott ki a számon, és abban a pillanatban már el is átkoztam magam, amiért hagytam, hogy ez a két nyájaskodó áspiskígyó behúzzon a csöbe.

Balardóék szeme diadalittasan villant a szavaim nyomán, de a következő pillanatban újra maguk voltak a megtestesült jóindulat.

– Á, igen, hallottam a dologról – mondta közömbös hangon Balardo. – Az óriáspolipok méreteiről akarta meggyőzni magukat, maguk meg persze nem hitték, amit félrészegen összezagyvált.

– Hát... nem teljesen.

– Ühüm, érthető.

Balardo elmélázott egy pillanatra, közben ujjaival gondosan megigazította a hátsó tincseit, aztán hirtelen felém fordult, s szinte szomorúan mondta: – Pedig azok az óriáspolipok valóban olyan hatalmasak. Igaz, csak a mélytengeri vizekben élők nőnek akkorára, hogy egy kisebb csónakot is lehúzhatnak a víz alá... de azért léteznek!

– Akkor biztos, ami biztos a jövőben is csak a víz felszínén fogunk csónakázni, és nem merülünk le nagy mélységbe evezés közben – nyájaskodtam, de közben valamiféle

megmagyarázhatatlan nyugtalanság vett erőt rajtam.

...Mi a fenét akarnak ezek ezzel a poliphistóriával? Nem mindegy nekik, hogy mekkorák azok a dögök és mire képesek?

Feszülten vártam, hova akarnak kilyukadni.

Balardo pedig miután hümmögött még néhányat, végre rátért a lényegre. Persze, nem egyenesen, hanem lopva, alamuszin.

– Na igen – dünnyögte bólogatva – egy részeg ember szava nem sokat ér, pláne, ha ilyen lehetetlennek tűnő dolgokat állít. A maguk helyében én se hittem volna neki.

– Az már biztos – erősítette meg Stewart, majd a szoba egyik sarkába bámulva, tűnődve mondta. – Más kérdés az, hogy Mayert viszont nyilván nagyon bosszantotta a dolog. Valószínűleg föl tudott volna robbanni dühében, amiért senki sem hitt neki.

Most már kezdtem kapiskálni, miről van szó. Ezek itt szép lassan be akarják bizonyítani, hogy igenis kialakulhatott olyan konfliktushelyzet Mayer és köztünk, amikor az ember hirtelen dühében vagy önvédelemből ölni is képes, vagy kényszerül.

...Hát ebből nem esztek!

– Nem hinném, hogy Mayer urat különösebben felzaklatta volna ez a dolog – ingattam a fejem.

– Én meg igen – emelte meg a hangját Balardo, s nyomban meg is magyarázta: – Képzelve csak el, adva van egy erősen ittas ember, akinek az elfogyasztott alkoholtól már amúgy is magasabb a vérnyomása a kelleténél, s akkor még azt is el kell viselnie, hogy lehurrogják, megmosolyogják egy olyan dologban, amelyben pedig biztosan tudja, hogy igaza van. Ez elég idegesítő lehet.

– Nos, elképzélhető – mondtam kelletlenül –, hogy Mayer úr valóban bosszankodott egy kicsit. De nem értem, mit akarnak ezzel mondani.

– Semmit, csak leszögeztünk egy tényt – válaszolta Balardo.

– Így van – helyeselt Stewart. – Most pedig térjünk vissza önökre. Mit csináltak, miután távoztak a bárból?

Hát igen, ez kellemetlen kérdés volt. Töprengtünk is a rá adandó válaszon Mike-kal éppen eleget, amíg a rendőrségre vártunk. Az iránt ugyanis nem volt kétségünk, hogy a nyomozókat ez fogja leginkább érdekelni, mert ez dönti majd el, van-e alibink a gyilkosság idejére vagy nincs.

A problémánk ezzel kapcsolatban egyrészt az volt, hogy tudtuk, nem lehet alibink, hisz Mayer megölésekor odalent tartózkodtunk, másrészt az, hogy nem mondhattuk meg, miért voltunk ott.

A dolog első része még nem is izgatott annyira, hisz pusztán azért, mert egy szinten tartózkodtunk az áldozattal, nem verhetik ránk a balhét, de a második, hogy mit mondjunk, mi a fenét kerestünk odalent, több mint fél órán keresztül, már kicsit nagyobb fejtörést okozott. Végül egy elég pikáns, de – reméltük – elfogadható magyarázatot ötlöttünk ki.

– Nos – kezdtem a mesét, igyekezvén zavart arcot vágni – mindenekelőtt egy vallomással tartozom önöknek.

– Hallgatjuk – mondta várakozón Balardo.

– Tudják... tudják, van nekünk... mármint Mike-nak meg nekem egy... az önök

számára talán furcsának tűnő szokásunk.

– Igazán? – nézett rám csodálkozást színelve Balardo, noha nyilvánvaló volt, hogy az imént Mike-től már hallotta ugyanezt a „vallomást”.

– Igen – bólintottam szégyenlősen.

– Nocsak! És mi az?

– Hát... tudják, szeretünk nézelődni... Úgy értem... szerelmeskedő párokat.

Balardóék egy darabig nem szóltak semmit, csupán erőteljesen vizslató tekintettel próbáltak a gondolataim mélyére látni. Végül Stewart törte meg a beállt csendet.

– Nézze, Mr. Grey, minket nem érdekel az önök szexuális élete vagy szokásai, és ha nem tartozik szorosan a tárgyhoz...

– De hozzátartozik! – vágtam közbe. – Ugyanis a mixertől hallottuk, hogy a bár alatti szinten, úgynevezett pihenőszobák vannak, amelyekben azonban nemcsak pihennek az emberek, éppen ezért amint lehetőségünk volt rá, lementünk és... nézelődtünk.

– Vagyis kukkoltak – nézett rám mereven Balardo.

– Így is lehet mondani – vontam vállat.

– Vissza is tudna emlékezni egy konkrét párra? Úgy értem arra, hogy mit csináltak?

– Természetesen. De nem hinném, hogy valamilyen egetverő újdonsággal tudnék előrukkolni az ön számára.

Stewart elfojtott egy mosolyt, Balardo meg felhorkant, de aztán gyorsan vissza is bújta a nyugalom köntösébe, s némi hümmögés és haj igazítás után inkább megállapította, mint kérdezte:

– Mayerrel persze nem találkoztak.

– Nem.

– Nem is látták...

– Nem.

– Egy pillanatra sem...

– Nem.

– Aha.

Balardo megint beletúrt a hátsó tincseibe, aztán sóhajtván mondta:

– Tudja, mi az én egyetlen nagy problémám az ön által elmondottakkal, Mr. Grey?

– Nos? – érdeklődtem udvariasan.

Balardo egy pillanat alatt megváltozott. Villámló szemekkel, teli torokból harsogta:

– Az, hogy egyetlen szavukat sem hiszem, érti?! Egyetlen szavukat sem!

Dühödten fújt egyet, majd még mindig indulatosan dörögte: – Tudja, mit hiszek? Azt, hogy Mayer lement maguk után, és megpróbálta meggyőzni magukat az igazáról. Persze, amúgy részeg ember módjára, egyre agresszívebben, egyre erőszakosabban. A dolog végül dulakodássá fajult, és maguk közül az egyik a verekedés hevében hirtelen könyökhajlatba kapta a szerencsétlen nyakát, s fojtogatni kezdte. Nem, nem állítom, hogy meg akarták ölni, valószínűleg csak meg akarták fékezni... De a dolog másként sült el! Mayer holtan omlott a földre. Erre maguk berezeltek, és elrohantak.

Nyugodt, szenvtelen arccal hallgattam Balardo kitörését, majd amikor egy pillanatra elhallgatott, csendesen megjegyeztem:

– Mayernek elég hosszú körmei voltak.
– Igazán? – érdeklődött gúnyosan. – És ezt mikor volt alkalma megfigyelni?
– Még a bárban – hazudtam gondolkodás nélkül, majd hozzátettem: – De maga is jól tudja, hogy ebben nem az a lényeg, mikor figyeltem meg.

– Hát mi?

A magasba emeltem a két kezem, úgy, hogy a szmokingom és az ingem ujja amennyire csak lehetséges lecsússzon az alkaromról.

– Ez! – válaszoltam.

Balardo a csupasz alkaromra meredt, aztán számomra teljesen érthetetlen módon hülyének tetteve magát megkérdezte:

– Mi...? Felsóhajtottam.

– Nézze, lehet, hogy nagyon butának látszom, de arra gondolkodás nélkül fel mernék tenni tízezer dollárt, hogy az imént már Mike-nak is látták az alkarját. Vagy ő mutatta meg magától, vagy maguk szólították fel erre.

Balardóék összenéztek, aztán Stewart gyanakodva morogta:

– Mi az isten maga, magánnyomozó?

– Nem – válaszoltam. – De a kisiskolások is tudják, hogy ha valakit fojtogatnak, akkor az illető védekezik, ahogy csak tud. Márpedig, ha a megtámadottnak hosszú körme van, akkor eközben össze-vissza karmolja a támadója kézfejét, alkarját. A mi kézfejükön és alkarunkon viszont egyetlen karcolás sincs.

Balardóék néhány másodpercig mogorván hallgattak, aztán a százados kelletlenül mondta:

– Amit mond az... khm... nos, az az esetek jó részére valóban igaz... de lehet, hogy Mayernek ideje sem volt karmolni, olyan hirtelen jött a támadás. Meg aztán egy részeg ember nem mindig gondolkozik olyan gyorsan és tisztán, mint... maga. Mindenesetre... egyelőre végeztünk. Elmehet.

– Örültem a találkozásnak – vigyorogtam rájuk, s az ajtó felé indultam.

– Mr. Grey! – szólt utánam a százados, mikor már a kilincsen volt a kezem.

– Nos? – fordultam hátra.

– Azért ne higgye, hogy ezzel vége a dolognak. Még találkozunk!

– Számolni fogom a perceket – nyájaskodtam, majd nyugodt, de határozott mozdulattal, szélesre tártam az ajtót, és kisétáltam a folyosóra.

11.

Körülbelül fél óra múlva a Fortuna visszatért a kikötőbe, és azok, akiket már kihallgattak, elhagyhatták a hajót.

Mi is partra kászálódtunk Mike-kal, és elindultunk a Mahat felé.

Odaérve kiültünk a szobám teraszára, és nekiláttunk részletesen megtárgyalni az eddig történeteket. A fő témánk természetesen Mayer halála, és az újonnan felbukkant filmvadász csapat volt.

– Nem tudom, honnan kerültek elő – mondtam ez utóbbiakra célozva –, de meg fog velük gyűlni a bajunk. Még akkor is, ha nem ők ölték meg Mayert. És az, hogy

tudunk a létezésükről, édeskevés. Ahhoz, hogy eredményesen vehessük fel velük a versenyt, jobban körbe kéne szaglászni őket.

– Van valami ötleted? – dőlt hátra a gyékényfonatú széken Mike.

– Nekem ne lenne? – vigyorogtam.

– Mondjad, ne kímélj!

– Nos tehát... – kezdtem, miközben végigsiklaltam a tekintetem az alattunk elterülő város villódzó fényeiben – először is meg kell találnunk azt a Marinát.

– Kérdés, hogy mi az egyáltalán – mondta nem túl lelkesen Mike.

– Egy jachtféle – válaszoltam.

– Ezt meg honnan veszed? – csodálkozott társam.

– A beszélgetők ugyebár azt csacsogták, hogy találkoznak a Marinán... Márpedig, ha épületről vagy valamilyen szórakozóhelyről lett volna szó, akkor azt mondták volna; találkozunk a Marinában.

– Eddig jó.

– Akkor folytatom. A Marina tehát, valószínűleg valamilyen vízi jármű. Csónak azonban nem lehet, mert az ilyen kaliberű emberek nem holmi lélekvesztőben társalognak este fél tizenkettőkor. Hajó pedig azért nem lehet, mert olyan későn már nem fut ki sétahajó. Marad tehát a jacht.

– Öregem, te fejlődsz – nézett rám elismerően Mike.

– Látod, vannak még bennem tartalékok. A feladat első része tehát az, hogy holnap délelőtt megkeressük a Marinát a kikötőben. A második pedig az, hogy én este fellopakodom rá, és kihallgatom a fickók beszélgetését. Ezáltal remélhetőleg máris többet fogunk tudni róluk.

– Hohó! – emelte fel az ujját Mike. – Mi az, hogy „kihallgatod”? Talán „kihallgatjuk”?

– Nem, nem – ráztam a fejem. – Neked Garettéket kell szemmel tartanod. Bármikor elszánhatják magukat valamilyen váratlan akcióra, és nem lenne jó, ha erről csak utólag értesülnénk.

– Igazad van – bólintott nem túl nagy lelkesedéssel Mike, majd miután gyönyörködött egy kicsit az éjszakai panorámában, hirtelen rám nézett.

– És a lány...?

– Mi van vele? – néztem rá bambán.

– Övele kapcsolatban nincs semmi terved? Mert szerintem igenis ő is a CD-re vadászik.

– Hm. Hát... övele kapcsolatban egyelőre nincs semmi támpontunk. Bár az igaz, hogy azt mondta; holnapután megint a Fortunán lesz, de ez nem szükségszerűen jelenti azt, hogy a CD miatt.

– És, ha mégis?

– Én nem igazán hiszem.

– Te, Tony! – vált gyanakvóvá Mike hangja. – Nézz csak a szemembe!

– Na?

– Milyen az a csaj? Jól néz ki?

– Hát... ööö... igen.

– És nem ez befolyásol téged?

– Ugyan már – legyintettem a kelleténél kissé ingerültebben.

Mike nem sértődött meg, elég régóta ismert már ahhoz, hogy szinte minden élethelyzetben lásson, így pontosan tudta, mi játszódik le bennem. Talán jobban is, mint én.

– De azt te is beismered, hogy tetszik, nem? – kérdezte csendesen.

– Nos?

– ...Igen.

Mike értőn bólintott néhányat, aztán nyugodt hangon mondta:

– Akkor ennek a lánynak a megfigyelését rám kéne hagynod, mert te ezek szerint elfogult lehetsz vele kapcsolatban, és adott helyzetben, ha róla van szó, esetleg nem tudsz tárgyilagosan dönteni.

Nem válaszoltam azonnal. Inkább a csillagokkal behintett éjszakai égboltra meredtem, s közben megrágtam magamban a dolgot. Aztán felemeltem a fejem, és lassan Mike-ra vigyorogtam.

– Nyugi, Mike. Igaz, hogy tetszik, sőt nagyon tetszik, de ha kiderül, hogy ellenünk dolgozik, az orrára koppintok.

Mike figyelmesen megszemlélt, aztán ő is elvigyorodott.

– Oké Rómeó. De aztán tartsd nyitva a szemed.

– Bízhatok bennem – biztosítottam. – Ha ez a Patricia a közelemben lesz, tapadni fogok rá.

12.

A mozgalmas éjszaka után csaknem a fél délelőttöt átaludtuk. Már javában tűzött a nap, amikor felébredtünk. Gyorsan lezuhanyoztunk, felöltöztünk, majd egy gyors reggelit követően elindultunk a kikötőbe, hogy megkeressük a Marinát.

A város a szokásos nyüzsgő, pezsgő életét élte. A pálmafákkal szegélyezett virág- és vaníliaillatú utcákon vidáman hömpölygőit a világ szinte valamennyi népcsoportját képviselő tömeg, a rikítóan sokszínű – helyben vásárolt – mintás inget és sortot viselő svédektől kezdve, egészen a hagyományos öltözéket és turbánt hordó indiaiakig. Az üzletek csillogó kirakatokkal vonzották a kövér pénztárcája turistákat, a mulatók pedig harsány plakátokkal már jó előre igyekeztek biztosítani az esti telt házat.

Szép kényelmesen sodródtunk le a színes kavalkádon át a kikötőbe, ahol ugyancsak pezsgett az élet. Szinte percenként indultak és érkeztek a kisebb-nagyobb motorcsónakok, jachtok, fedélzetükön vidáman csevegő turistákkal vagy unatkozó milliomos csemetékkal és a hozzájuk dukáló, idegesítően vihorászó szépségekkel.

Egy ideig szótlánul figyeltük a nyüzsgést, aztán ráérősen, mintha csak unalmunkban nézelődnénk, elindultunk az egyik hajósoron.

És csodák, csodája, két perccel később megpillantottuk a Marinát.

Körülbelül tizenöt méter hosszú, széles testű, rendkívül impozáns jószág volt. A Nap vakítóan tükröződött hófehér oldalán. Az üres fedélzet, s a leszerelt vitorlák azt sejtették, hogy jelenleg nem tartózkodnak rajta.

– Bekukkantunk? – kérdezte suttogva Mike, miközben alig észrevehető fej mozdulattal a hajótestbe vezető lejárattal felé intett.

– Ahhoz túl sokan vannak a környéken – szűrtem fogaim közt a választ. – Nyugi, majd este körülnézek.

– Persze, én meg leshetem Garettéket.

– Valakinek azt is kell csinálni.

– Kösz.

– Nincs mit.

Az üdítő társalgást követően egy darabig még nézelődtünk a hajók között, aztán visszatértünk a Mahatba, átöltöztünk, és kiballagtunk a strandra. Kényelmesen elnyújtóztunk a homokon, s lehunytt szemmel élveztük a mauritiusi napsütést. Mit mondjak, nagyon kellemes volt. Csak a napolajról feledkeztünk meg, így aztán este, amikor már a vacsorához illő öltözéket húzkodtuk magunkra, a leggyakoribb szavaink a „ssz”, meg a „sssss” voltak.

Ennek megfelelően igen előkelő, kimért mozgással fogyasztottuk el a vacsorát a közeli étteremben, s az evés végeztével is rendkívül méltóságteljes, nyugodt járással vonultunk át a Paradiso bárba, hogy a fél tizenkettőig hátralévő időt elmúlassuk. A Paradisót egyébként Rushék ajánlásán kívül még azért választottuk, mert az étteremből kilépve kiszúrtuk Garettéket, amint becsörtetnek a bár ajtaján.

– Nagyon helyes! – jegyeztem meg vidáman a kép láttán, s széles mozdulattal megpaskoltam Mike vállát, majd a kölcsönös sziszegések befejeztével hozzátettem: – Látod, keresned sem kell őket, szinte önként felajánlkoznak.

Mike morózus tekintettel nézett rám.

– Repesek az örömtől.

– Le se tagadhatnád – feleltem, aztán fejemmel a bár felé intettem. – Na menjünk!

Királyi tartással bevonultunk a bejáraton, s helyet foglaltunk egy, a félkör alakú színpadon éneklő, fűszoknyába öltözött kreol hölgytől távol eső zugban.

Alig helyezkedtünk el a széken, amikor valahonnan a diszkrét félhomályból egy sötét alak perdült az asztalunk mellé, s lelkes „hello” kíséretében, erőteljesen megcsapkodta a vállunkat.

A merényletet elkövető Schneider bőséges felmorranásunkra riadtan hátralépett, majd megszeppenve kérdezte:

– Valami baj van?

– Á, nem – erőltettem mosolyt az arcomra. – Csak tudja, kissé megpirított bennünket a nap, és a vállaink jelenleg meglehetősen érzékenyek.

– Vagy úgy! – nyugodott meg a német, s egy „bocsánat”-ot követően leereszkedett mellénk. – Tudják – magyarázta –, mi is nemrég jöttünk Walterrel, és épp azt beszéltük, milyen jó lenne összefutni valami ismerőssel, amikor megpillantottuk magukat. Erre gyorsan idenyargaltam, hogy megkérdezzem, nem csatlakozhatnánk-e magukhoz?

– Dehogynem – feleltem kényszeredett szívéllyel, majd gyorsan hozzátettem:

– Bár nem tudom, nem kívánnának-e inkább Mr. Garettékkal diskurálni egy kicsit. Tudja, ők is a Mahatban laknak.

– Persze, az a négy behemót, túskehajú fazon – bökött Schneider az erős fiúk felé.

- Ismerjük őket, meg is próbáltunk velük összebarátkozni, de nagyon mogorvák.
- Szó, ami szó, kissé komorak – ismertem el.
- Ja. Éppen ezért, ha megengedik, inkább idejövünk.
- Csak tessék.

Schneider gyorsan intett valahová a félhomályba, s a következő másodpercben „legnagyobb örömünkre” már Tusch is ott ült az asztalunknál.

– Örülök, hogy találkozunk, uraim – nézett ránk, miután elhelyezkedett a széken. – Ez a tegnapi dolog meglehetősen felkavart bennünket, és ilyenkor a legjobb egy kis társaságbeli iszogatás.

– Úgy van! – helyeselt Schneider, s nyomban lelkesen integetni kezdett a pincérnőnek.

Megvártam, amíg az odaérkező hölgyemény felveszi a rendelést, aztán mintegy mellékesen megkérdeztem:

– Ööö... Mayer úr jó barátjuk volt?

Schneiderék előbb rám csodálkoztak, aztán Tusch válaszolt.

– Azt éppen nem mondanám... mindössze egy helyen dolgoztunk.

– Akkor hogyhogy együtt jöttek nyaralni? – tudakolta Mike.

– Ó, az egyszerű – vigyorgott Schneider, aki láthatóan sokkal kevésbé rendült meg Mayer halálán, mint Tusch. – Mindhárman agglegények vagyunk, és a cégünknel ilyenkor vannak a szabadságolások, ezért aztán, mivel még elég rendes prémiumokat kaptunk, úgy döntöttünk, hogy eljövünk ide, és istentelenül kirúgunk a hámból.

– Értem.

– Mellesleg... – Schneider bizalmasan áthajolt az asztalon –, ezek a Rushék tudják, milyen helyeket ajánljanak, mi?

– Miért? – kérdeztem óvatosan. Schneider szélesen elvigyorodott.

– Hát, mert itt is vannak csajok rendesen, akár a Fortunán. És egyik szebb, mint a másik. Persze mindennek ára van, de most van elég dohányunk. Igaz, Walter?

Walter nem válaszolt, csak bólintott néhányat. Láthatóan zavarta, hogy Schneider olyan fesztelenül viselkedik, mintha az elmúlt este nem ölték volna meg a szobatársukat. Schneider észre is vette a dolgot, no meg a mi kissé furcsálló tekintetünket is, ezért egy kortynyi toroköblítés után magyarázni kezdett.

– Nézzék, a maguk számára biztos furcsa, hogy nem vagyok hajlandó gyászruhát ölteni, meg mifene... de hát végül is nem engem és nem valamelyik rokonomat ölték meg, hanem egy olyan valakit, akihez – már bocsánat, de – nem sok közöm volt. Evvel az erővel bárkit gyászolhatnék, aki valami miatt elpatkol. Én viszont nyaralni jöttem, és nem vagyok hajlandó elrontani a vakációmát semmi és senki kedvéért! Hát erről van szó!

Felhajtotta a maradék italt, és jelezte a pincérnőnek, hogy jöhet az utánpótlás.

Rövid, kényszeredett csend ereszkedett közénk, végül – nem minden hátsó szándék nélkül – én törtem meg a lassan már kínossá váló némaságot.

– Nyugodjon meg, Schneider úr – mondtam békítőleg –, nem áll szándékomban meg-, vagy pláne elítélni az ön viselkedését... Inkább csodáljuk önt egy kicsit.

– Csodálnak? – pislogott rám Schneider.

– Igen – bólintottam.

– Miért?

– Mert... bennem az ön helyében biztosan felmerülne, hogy az, aki megölte Mayer urat, legközelebb talán önöket támadja majd meg.

Schneider elgondolkodott egy kicsit a szavaimon, aztán fejrázva felelte:

– Kizárt dolognak tartom. Hogy őszinte legyek, azt sem tudom elképzelni, ez a szerencsétlen Klaus kinek árthatott, de hogy a gyilkosa minket is ki akarna nyírni... azt nem hiszem.

– Értem – dűnnyögtem.

– Ühüm – hümmögött mélán Schneider, aztán váratlanul felélénkült. – Odanézzen!

– Hová? – kérdeztem.

– Hát oda.

Egy távolabbi asztal felé bökött a fejével, ahol hosszú, vörös hajú szexbomba ült, és engem figyelt.

Rápillantottam, mire a szexbomba – akinek öltözéke nem hagyott kétséget a foglalkozása iránt – csábos mosolyt küldött felém.

– Üljön át hozzá – noszogattott Schneider. – Ilyen osztályon felüli pipit már rég láttam. Mellesleg itt is vannak szobák az alagsorban, még hozzá sokkal elegánsabbak, mint a Fortunán. Csak odaül, dumcsiznak egy kicsit, és...

– Fáradt vagyok most az ilyesmihez – szakítottam félbe a teljesen tűzbe jött németet.

– Úristen! Ehhez?! Pedig ez aztán nem hétköznapi nő. Ez csak azzal... barátkozik, aki tetszik is neki. És maga jó nála.

– Engem azonban most nem érdekel – mosolyogtam szelíden.

– Oké, én csak szóltam – vont vállat Schneider, azzal a színpad felé fordult, annál is inkább, mert épp ekkor lejtett ki rá a hattagú tánckar mindössze egy kis neccebe és némi flitterbe öltözve, hogy a szólótáncosokkal meg a zenekarral karöltve, valami halásztörténetet adjon elő, ezzel pezsdítve a Schneider-féle turisták véréét.

Valóban nem nyújtottak csúnya látványt, ráadásul még táncolni is tudtak, így aztán én is élvezettel figyeltem őket. Mindössze egy pillanatra vettem le róluk a tekintetem, amikor a szexbomba a mosdó felé igyekeztén elhaladt az asztalunk mellett, s közben kihívóan rám mosolygott.

Ezt már Schneider sem hagyhatta szó nélkül.

– Még mindig nem gondolta meg magát? – kérdezte értetlenül.

– Nem – válaszoltam. – Miért, kellett volna? ...Most különben is olyan helyre megy a hölgyemény, ahol szerintem senkinek sem hiányzik a társaság.

– Dehogyan! – legyintett Schneider. – Ez csak a látszat. A mosdók előtti előtérből egy lépcső vezet le az alagsorba, és ott, akár csak a Fortunán szobák vannak. Még kényelmesebbek is, mint az... ottaniak.

Elvigyorodtam az elszólás hallatán, s vígságomat palástolandó, fejemet az előtérhez vezető ajtónyílást takaró, vörös bársonyfűggöny felé fordítottam.

Aztán egyszer csak leolvadt az arcomról a mosoly, s helyébe döbbszent ámulat költözött.

A félhomályban ugyanis egy ismerős alak lépett a függönyhöz.

...Patricia!

Szájtátva bámultam a sötétkék selyemkosztümben és ugyanolyan árnyalatú, magas sarkú cipőben pompázó tüneményt. Közben azon törtem a fejem, Miként lehetséges, hogy eddig nem vettem észre.

Biztos a félhomály az oka – morfondíroztam, egy pillanatra se véve le a szemem a látványról, amelyben valószínűleg hosszú percekig el tudtam volna gyönyörködni, ha a lány hagyja. De nem hagyta!

Sietősen körülnézett, mint aki attól fél, hogy észreveszik, aztán fűgén besiklott a függöny mögé.

Hoppá, ez készül valamire! – józanodtam ki egy szemvillanás alatt. – Egész biztos, hogy készül valamire! .. De mire? .. És kitől tart? Ki az, aki miatt körbekémlelt, és...

Nem folytathattam tovább az elmélkedést, mert a bár túlsó végében lévő boxok egyikéből könnyörtelen arcú, borotvált fejű kínai emelkedett fel. Akkora volt, hogy a Szabadságszobor is „kezicsókolomot” köszönt volna neki. Szenvtelen arccal a bársonyfüggönyre emelte a tekintetét, aztán látszólag közömbös arccal ő is elindult felé.

Jézus, ez a lány után megy! Egész biztos, hogy ő utána megy! ...Vagy mégsem? Lehet, hogy egyszerűen csak könnyíteni akar magán?

Kétségek közt vergődve figyeltem, amint a kínai eltűnik a bársonyfüggöny mögött, majd egy másodpercnyi tétovázás után felálltam.

– Azt hiszem, mégiscsak megnézem azt a szexbombát – hadartam gyorsan, s még mielőtt Schneider lelkesen körbetapsikolhatott volna, sietve otthagytam a társaságot.

A bársonyfüggöny mögött egy körülbelül huszonöt négyzetméteres helyiséget találtam, bal oldalt a női, jobb oldalt a férfi toalettekhez vezető ajtóval, végében pedig a Schneider által már említett lejárattal.

Egy pillantással felmértem a terepet, aztán a jobb oldali ajtóhoz ugrottam, és becsörtettem.

Odabent egy teremtet lélek sem volt.

– A rohadt életbe! – fakadtam ki dühösen. Sarkon perdültem, és a női toaletthez vezető ajtóhoz száguldottam.

Harcra készen robbantam be a halványkék, márványmintázatú csempével borított helyiségbe.

...Aztán rögtön meg is torpantam. Egyrészt, mert a tárva–nyitva álló fülkék egyikében sem fedeztem fel sem a kínait, sem lányt, másrészt, mert a bejárathoz legközelebbi eső fésülködő tükör mellől egy negyvenöt körüli, rendkívül erősen kifestett nő nézett rám rosszallóan.

Nyeltem egyet, aztán zavaromban megkérdeztem:

– ...Egyedül van?

A nő láthatóan félreértette a viselkedésemet, mert egy tizedmásodpercnyi csodálkozás után ellágyultak a vonásai, s bűgő hangon mondta:

– Egyedül te kis forróvérű csacsi.

– Ó, a francba! – morogtam, s a hölgyemény döbbsent tekintetétől kísérvé kivágtattam az előtérbe.

Most már teljesen nyilvánvaló volt, hogy Patrícia és az őt követő kegyetlen

tekintetű kínai toronydaru az alagsorba mentek. Én is leszáguldottam a lépcsőn, hogy segítségére siessenek, a ki tudja milyen veszélyben lévő lánynak.

Odalent egy háromfelé ágazó folyosó fogadott. Némi tétovázás utána a jobb oldalt választottam, s nekiiramodtam. Az első ajtónál megtorpantam egy pillanatra, vadul megrángattam a kilincset, majd a bentről felharsanó „Úristen, ez biztos a feleségem!” kiáltásra tovább robogtam. A második helyiség üres volt, a harmadikból bösz lihegés hallatszott, a negyedikből pedig vékony férfihang válaszolt hívogatóan a kilincspróbálgatásra.

Van itt minden, kivéve Patríciát meg kínait – gondoltam ingerülten, mikor végre a folyosó végére értem. – Lássuk a következő ágot!

Beügettem a középső folyosórészre, és folytattam a keresést. A negyedik szobához érve gyanakodva megtorpantam.

Ott ugyanis az ajtó az eddigiekkel ellentétben résnyire nyitva volt. Egy pillanattal haboztam, aztán amikor odabentről semmi neszt sem hallatszott, kezeimet küzdőtartásban magam elé emelve, jobb lábammal belöktem az ajtót.

A mozdulat nyomán aprócska irodaszerűen berendezett helyiség tárult elém. Mivel égett a villany, tökéletesen látszott minden, a modern íróasztal, az előtte és mögötte álló, fémvázás, forgófotelekkel, a könyvszekrények a rajtuk lévő dossziékkal, a számítógépasztal a monitorral, s a helyiség közepén terpeszkedő barnás mintájú perzsaszőnyeg is... a rajta heverő ismeretlen férfival.

Először azt hittem rosszul lett a szerencsétlen. Odaléptem hozzá, hogy segítsék, de amikor fel akartam emelni a földről, láttam, már nincs segítség. Sőt, abban is biztos voltam, hogy ha közvetlenül a földre zuhanása utáni pillanatban érkezek, akkor sem segíthettem volna rajta. A fejének természetellenes oldata billenőse ugyanis világosan mutatta, mi történt vele.

Egy hatalmas erejű tenyérél-ütéssel eltörték a nyakcsigolyáját!

13.

A kínai! – villant belém a gondolat. – Biztos, hogy ő volt az! .. És ez a vadállat eredetileg Patricia után indult... Úristen!

Felugrottam a holttest mellől, és észveszejtő tempóban kimentem az ajtón. Vesztemre! Ugyanis épp akkor ért a szoba elé egy konyhai felszereléseket szállító pincér, így a következő pillanatban vele együtt, csörömpölve, dübörögve végigvágódtam a folyosón, s hogy az élmény teljes legyen, a végén úgy bevágtam a fejem a falba, hogy csillagokat láttam.

Néhány pillanattal azt sem tudtam mi történt velem, csak feküdtem kábán.

Amikor aztán végre tisztulni kezdett a tudatom, megpróbáltam valahogy feltápáskodni, de nem ment. Először nem értettem miért, de némi pislogás és fejrázás után eltűntek a homályos foltok a szemem előtt, s ekkor már láttam mi az, ami a földhöz szorít.

Egy köteg összefogott nyárs volt, s a pincér szegezte a mellemnek sápadtan, időnként riadtan az irodában heverő halott felé sandítva.

– Vegye már el azt a szart, maga hülye! – reccsentem rá dühömben mellőzve a szóvirágokat. – Mindjárt ledőf, a gyilkos meg ezalatt kerekét old!

– Csa... csak nyu... nyugalom uuuram – dadogta remegő hangon a fickó, s egy millimétert sem változtatott a nyársak helyzetén.

– Mi... mindjárt jön valaki... Majd... a... akkor.

– Csak nem azt hiszi, hogy én öltem meg azt a nyomorultat? – kérdeztem, noha tudtam, hogy igenis azt hiszi.

...Más se hiányzott!

– Ugyan már! – próbáltam barátságos és meggyőző arcot vágni, de nem nagyon sikerülhetett, mert az újabb feltápáskodási kísérletemre a nyársak még az eddigieknél is keményebben feszültek a mellemnek.

– Ha így folytatja, tényleg le fog szűrni! – figyelmeztettem.

Falfehér képét és reszkető kezét elnézve valóban nem tartottam lehetetlennek, hogy félelmében, s buzgóságában átböki rajtam a tűhegyes acélrudakat.

– Ké... kérem – hebegte a fickó – ma... maradjon nyugodtan és... akkor... nem lesz semmi baj.

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy jobb lábammal, melyre elfelejtett ráülni, lerúgom magamról, és a kínai után eredek, de letettem róla, mert az elhelyezkedésünk miatt csakis a halántékát célozhattam meg, és egy ilyen rúgás könnyen halálos lehetett volna. Sóhajtottam egyet, és beleegyezően morogtam:

– Oké, meg se mozdulok.

Szépen fekve maradtam, és vártam, hogy jöjjön valaki, akivel értelmesen beszélhetek. Nos, ha ilyen nem is, két biztonsági ember azért nemsokára előkerült valahonnan, az ő riasztásukra pedig mintegy tíz perccel később megérkeztek Balardóék is.

Mit mondjak, nem örültem nekik. Ők se nekem. Sebtében megvizsgálták a halottat és környékét, aztán beültettek egy járgányba, s a kapitányságra vittek. Odaérve bekísértek Balardo irodájába, leültettek egy – nyilván kifejezetten a kihallgatandók számára fenntartott –, meglehetősen kényelmetlen székbe, aztán Balardo rám reccsent.

– Most pedig beszéljen!

Megpróbáltam amennyire lehet kényelmesen elhelyezkedni, aztán szelíd arccal válaszoltam.

– Nem hiszem, hogy sok mondanivalóm lehetne.

– Én meg hiszem! – csattant fel Balardo. – Ha elfelejtette volna, magát éppen akkor kapta el a pincér, amikor ki akart rontani abból a szobából, ahol alig egy-két perce megölték egy embert.

– Gondolja, hogy én öltem meg?

– Nem tartom kizártnak.

– És mi lett volna az indítékom? Azt se tudom, kicsoda a nyomorult.

– Én is ezt mondanám – jegyezte meg gúnyosan Stewart.

– Hát csak mondja! – biztattam barátságosan, aztán nem véve tudomást az elboruló ábrázatáról, elgondolkozva mondtam: – Mindenesetre a ruhája alapján kizártnak tartom, hogy a bár személyzetéhez tartozott volna. Ebből pedig az következik, hogy egy vendég volt. Ebben az esetben viszont a maguk helyében azt vizsgálnám meg először, hogy mit

keresett ott lent az irodában.

– Nekünk maga ne adjon tanácsokat! – förmedt rám ingerülten Balardo. – Inkább csak arra válaszoljon, maga mit keresett odalent! De nehogy megint azt próbálja bemesélni, hogy kukkolt!

– Nem – nyugtattam meg. – Ezúttal a gyakorlati oldaláról akartam megközelíteni a kérdést.

– Mármint...? – hegyezte a fülét Stewart.

– Nos – nyájaskodtam –, akár hiszik, akár nem, egy szédítően jó külsejű vörös hajú szexbomba kinézett magának, és bizonyos jelekkel a tudtomra adta, hogy tudna velem mit kezdeni. Aztán eltipegett a mosdók irányába.

– És...?

– Az asztalnál, ahol a barátom meg én ültünk, ott voltak a tegnap este meggyilkolt Mayer barátai, Schneider és Tusch. Az előbbi pedig felvilágosított arról, hogy a mosdók elől egy lejárát vezet le az alagsorba, ahol a szexbomba által elképzelt dolgokat meg is lehet valósítani.

– És erre maga lement.

– Némi hezitálás után, igen. Igaz, előbb még benéztem a női mosdóba, hogy nem történt-e félreértés, és a csinibaba nem épp ott tartózkodik-e.

– Szóval bekukkantott a női mosdóba? – érdeklődött negédesen Stewart.

– Bizony – nyájaskodtam. – Ott azonban csak egy indiánszerűen kifestett, negyvenöt körüli nőt találtam. Erre leügettem a lépcsőn, és elkezdtem keresni a szexbombát. Eközben bukkantam rá a holttestre. Először azt hittem, csak rosszul lett, és segíteni akartam neki, de amikor láttam, hogy megölték...

– Állj! – csapott le rám Stewart. – Honnan tudta, hogy megölték?!

– Azon egyszerű oknál fogva – magyaráztam elnézően, mint szerető atya együgyű gyermekének az egyszeregyet –, hogy a halottnak el volt törve a nyaka. És, ha figyelembe vesszük, hogy egy ember egy botlást követően a vastag perzsaszőnyegre zuhanva nem szenvedhet ilyen sérülést, akkor érthető, miért gondoltam rögtön gyilkosságra.

– Hm... Na jó, folytassa!

– Nincs folytatás. Amikor láttam, hányadán állok, el akartam rohanni, hogy segítséget hívjak, de beleütköztem abba a balfácán pincérbe, aki azt hitte, én vagyok a gyilkos.

–Ühüm.

– Különben az általam elmondottakat könnyen ellenőrizhetik. Elég, ha kihallgatják Schneideréket meg a szexbombát.

– Megmondtam már, hogy ne adjon nekünk tanácsokat – mondta kelletlenül Balardo, de azért egy szemvillanással jelezte Stewartnak, hogy intézkedjen. A hadnagy alig észrevehetően bólintott, és kisietett.

Balardo nézte, amint behúzza maga mögött az ajtót, aztán lassan az íróasztala elé sétált, félfenékkel felült rá, és karjait összefonva a mellén, szótlanul belebámult a semmibe. Egészen addig maradt ebben a pózban, amíg Stewart vissza nem tért. Akkor aztán felém fordult, s mint akinek csak most jut eszébe, megkérdezte:

– Mondja Mr. Grey, ért maga a délkelet-ázsiai küzdősportokhoz?

– Miért? – kérdeztem ártatlanul.
– Hát csak azért... mert azt az embert ott a bárban valószínűleg pusztá kézzel ölték meg.

– Az tényleg könnyen elképzelhető.
– Tehát...?
– .. Nem különösebben.
– Ez mit jelent? – tudakolta Stewart.
– Azt, hogy valamikor ugyan csináltam, de nem sok sikerrel..
– Az az érzésem – sétált elém lassan Stewart –, hogy maga túl szerény, Mr. Grey.
– Nekem meg az az érzésem, hogy maguk rám akarnak kenni egy olyan gyilkosságot, amelyet valaki más követett el. Mondjuk, egy drabális kínai.
– Kínai? – csodálkozott Stewart. – Miért épp kínai?
– Azért, mert nem sokkal előttem egy kínai fickó is lement az alagsorba.
– Ezt honnan tudja?
– Onnan, hogy láttam.
– Szóval maga látta, amint az illető lemegy a lépcsőn.
– Azt nem.
– Hát akkor mit?
– Azt, hogy bemegy a mosdókhoz vezető függöny mögé.
– Ebből még nem következik, hogy valóban le is ment.
– Csakhogy mielőtt benéztem a női mosdóba, bementem a férfiba is, hogy rendbe szedjem magam egy kicsit.

– Aha.
– Igen. És miközben igazgattam a hajam a tükör előtt, volt időm körbenézni, éppen ezért biztosan állíthatom, hogy a kínai nem volt ott.
– Ühüm – bólogatott Balardo, majd megkérdezte: – Ezt a... kínait a többiek is látták?

Egy pillanatra elgondolkoztam, aztán megráztam a fejem.
– Nem hiszem, hogy rajtam kívül bárki is felfigyelt volna rá.
– Mindjárt sejtettem – jegyezte meg gúnyosan Balardo, aztán magabiztosan hozzátette: – No de sebjaj, Mr. Grey. Az ön háta mögött a polcon van egy nagyon ügyes kis szerkezet, amelynek segítségével ki fogjuk deríteni az igazságot, kérem, ne forgolódjon, rögtön idehozom.

S ígéretének megfelelően elindult a mögöttem lévő falrész felé. A többi a másodperc tört része alatt játszódott le. Előbb villámgyorsan a torkom felé ütött, majd amikor ezt a támadást blokkoltam, a fültövevet vette célba. Ezt az ütést is háritottam, és teljesen ösztönösen indítottam el a kontratámadást, egy jobbegyenest és rögtön utána egy lábsöprést.

Balardo villámgyorsan szökkent hátra, s még ugyanazzal a lendülettel boszorkányos gyorsasággal kapta elő a zakója alatt lapuló pisztolyt.

– Még egy mozdulat és lövök! – harsogta, rám fogva a fegyvert, majd látva, hogy a felszólítás megtette a hatását, cinkosán Stewartra vigyorgott.

– Igaza volt hadnagy, Mr. Grey túlzottan szerény. Akármi legyenek, ha nem edz

jelenleg is legalább heti három alkalommal.

– Oké, tényleg edzek – ismertem be. – És akkor mi van?

– Semmi, csak épp bizonyítást nyert, hogy néhány perccel előbb hazudott nekünk.

– Az előbb még csak túlzott szerénységről beszéltek – emlékeztettem. – Másrészt az, hogy tudok kung-fuzni, éppen annyira bizonyítja az ártatlanságomat is, mint a bűnösségemet.

– Nocsak! – csodálkozott Stewart. – Éspedig hogy?

– Roppant egyszerű – válaszoltam. – Ha én öltem volna meg azt a szerencsétlent ott az irodában, akkor nem hagytam volna, hogy az az ügyefogyott pincér feltartson. Ugyanis a lábaimra nem igazán figyelt a fickó, így könnyen lerúghattam volna magamról.

– Ugyan már – legyintett Balardo. –, ha maga le tudta volna rúgni azt a fickót, akkor meg is teszi.

– Annál is inkább – tette hozzá Stewart –, mert azzal bizonyíthatta volna igazán az ártatlanságát.

– Mivel? – érdeklődtem szelíden. – Hogy betöröm a szerencsétlen fejét?

– Azzal, hogy harcképtelenné teszi a pincért, de mégis ott marad a helyszínen.

Nem állt szándékomban elmondani nekik, hogy ha megszabadultam volna a fickótól, akkor inkább Patricia meg a kínai után vettem volna magam, ezért inkább máshonnan közelítettem meg a kérdést.

– Gondolja – néztem szenvtelenül Stewarra –, hogy ha halántékon rúgom, és ezzel esetleg megölöm a nyomorultat, akkor bebizonyítom az ártatlanságomat? Mert a testhelyzetünk miatt csak a halántékát célozhattam volna meg.

Stewarték összenéztek, mintegy jelezve egymásnak, hogy ez ügyben ki kell hallgatniuk a pincért. Aztán Balardo felém fordult.

– Lehet, hogy igazat beszél, Mr. Grey, lehet, hogy nem. Mindenesetre, amíg a dolog nem tisztázódik, itt marad.

Lenyomott egy gombot az íróasztalon, mire nyílt az ajtó, és egy tagbaszakadt morózus tekintetű rendőr lépett be.

– Kísérje le az urat a kettesbe! – mondta neki Balardo, és rám mutatott. Egy pillanat alatt elöntötte az agyamat a vér.

– Ehhez nincs joga! – pattantam fel ingerülten a helyemről. – Semmilyen bizonyítéka sincs ellenem!

– Ott volt egy szobában a halottal, és amikor hallotta, hogy jönnek, megpróbált elmenekülni – dörögte Balardo.

– Egy francot! Ez csak a maguk kifacsart teóriája!

– És az is, hogy tud kung-fuzni, mi?! És az is, hogy valami zavaros mesével próbálja megmagyarázni, miért volt lent az alagsorban?

– Mondtam már, hogy egy nő után mentem!

– Majd hiszem, ha megtaláltuk a nőt!

– Térjen már észre, százados!... Vagy maga hadnagy!

– Ne lázítsa a beosztottamat Grey, mert nem tudom, mit csinállok!

Balardo fújt egyet-kettőt, mint valami felbőszített bivaly, aztán a rendőrré mordult

– Vigye már!

A morózus tekintetű rám nézett, aztán tüntetőén kihúzta az övéből a gumibotját, és az ajtóra mutatva csak ennyit mondott:

– Gyerünk!

Forrt bennem az indulat, de tudtam, hogy ezúttal nem vagyok nyerő helyzetben, így kénytelen-kelletlen eleget tettem a felszólításnak.

Kimentünk az irodából, végigbaktattunk egy hosszú, okkersárga folyosón, majd a morózus beteretelt egy rácsos falú helyiségbe, és rám zárta az ajtót.

– Na, szépen vagyunk – morogtam magam elé, miközben a pribék távolodó lépteit hallgattam. – Hogy akadna szálla a torkotokon!

Szétmorzszoltam néhány szitkot a fogaim közt, aztán még mindig fortyogva szemügyre vettem a zárkát. Fehérre meszelt, aprócska helyiség volt, a bútorzata mindössze egy ágyból, egy székből és egy asztalkából állt.

Kis ideig haboztam, aztán lassan odaballagtam az ágyhoz, ráereszkedtem, és töprengeni kezdtem. Ami azt illeti, volt is miről.

Kezdetnek mindjárt arról, hogy miért ölte meg a borotvált fejű kínai azt az embert. Mert, hogy ő ölte meg, abban biztos voltam. Ráadásul az is nyilvánvaló volt, hogy nem valamiféle dulakodás közben történt a dolog, hiszen az áldozatot hátulról ütötték le.

...Egyértelmű, hogy hidegvérű gyilkosság volt... A kérdés csak az, miért volt rá szükség... Persze azt is jó lenne tudni, hogy mit keresett odalent az áldozat... Meg Patricia! Hisz a lány is valamilyen titokzatos okból ment le. És még úgy is vállalta ezt a kis kirándulást, hogy tudta; a nyomában vannak. Mert tudta! Azért lesett körbe a bársonyfűggönyhöz érve, hogy meggyőződjön róla, nem figyelik-e... Szegény lány, nagy bajban lehet...

Vagy talán már nem is él! Ha a kínai elkapta... Még rágondolni is rossz! Talán mégiscsak jobb lett volna mindent elmondani Balardóéknak úgy, ahogy van, és a kínai után küldeni őket... Ha ugyan hittek volna nekem. Mert úgy tűnik, ezek minden szavamat kapásból hazugságként kezelik... Most már úgyis mindegy. Ennyi idő alatt vagy sikerült Patrícianak leráznia a fickót vagy... vagy... Áh, jobb nem gondolni rá!

De azért csak gondoltam. Az agyamban vadul kergették egymást a legkülönbözőbb elképzelések, a leghajmeresztőbb látomások.

Csak akkor hagytam abba a morfondírozást, amikor-körülbelül negyedóra múlva-a folyosó vége felől ajtócsapódás, majd közeledő léptek zaja hallatszott.

Izgatottan vártam, vajon hozzám jönnek-e.

A cipőtálpak kopogása egyre erősödött, végül megjelent a rácsnál Balardo.

Az arca nem sok jót ígért. Hát még a szavai.

– Nincs szerencséje, Grey! – közölte önelégült vigyorral.

– Miért? – kérdeztem, s igyekeztem közömbös arcot vágni.

– Azért, mert megtaláltuk a maga vörös hajú szexbombáját.

– És erre mondja, hogy nincs szerencsém?

– Igen. Ugyanis a nő azt vallotta, hogy találkozott magával a mosdók előtti előtérben, de maga rá se nézett, csak lenyargalt a lépcsőn.

– Ez nem igaz! – hördültem fel.

– Maga szerint.

– Nem énszerintem, hanem egyáltalán! – harsogtam bőszen.

Balardo egy darabig gúnyos ábrázattal figyelte a dühöngésemet, aztán hirtelen elkomolyodott.

– Nézze Grey, ennek semmi értelme. Hagyja abba a tagadást, és ismerje be végre azt, amit elkövetett.

– Nem követtem el semmit!

– Ez az utolsó szava...? No jó, akkor nem is szaporítom a szót... De azt azért még elmondom, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint magára nagyon sok év börtön vár.

Ezzel Balardo sarkon fordult, és döngő léptekkel elsietett.

Én meg leroskadtam az ágyra, és reményvesztetten belebámultam a semmibe.

14.

Körülbelül húsz percet ücsörögtem így, amikor a folyosón ismét léptek közeledtek. Ezúttal Stewart volt az.

– Mi a nyavalyát akar?! – förmedtem rá ingerülten. Stewart zavartan köhintett néhányat, aztán némi torokköszörülés után kínos feszélyezettséggel mondta: – Nos... khm... ööö... az a helyzet... szóval az történt, hogy... egy kis félreértés történt...

– Mármint...? – néztem rá.

– Ööö... annak a vörös hajú nőnek a vallomását... khm... rosszul értelmezték a kollégáim... és időközben kihallgattuk a többi érintettet is, és... hát... szóval ön szabad Mr. Grey.

Felálltam az ágyról, lassan odasétáltam a rácshoz, és Stewart arcába meredve halkán megjegyeztem:

– De nagy szarkeverők maguk, Stewart.

A hadnagy felemelte a fejét, és viszonzta a tekintetemet. De azért még folytatta a nagyjelenetet.

– Miért? – kérdezte ártatlanul.

Fújtam egyet, hogy valamelyest levezessem kitörni készülő indulatomat, aztán a haragtól remegő hangon mondtam:

– Először megpróbálnak rám ijeszteni, aztán amikor ez nem sikerül, bezárnak ide, végül még egy tanú vallomását is meghazudtolják, csak hogy beismerést csikarjanak ki belőlem. Nagyon szemét játékot űznek.

Stewart idegesen lehajtotta a fejét, s úgy válaszolt.

– A főnökeink eredményeket várnak tőlünk, Mr. Grey, gyors eredményeket. Mert gondolom, el tudja képzelni, milyen hatással lehet az itteni idegenforgalomra, ha Port Luis-ból Chicago válik. Ide híres emberek, milliomosok járnak.

– Nem érdekel a magyarázkodása – szakítottam félbe. – Inkább nyissa ki az ajtót.

Stewart bólintott, aztán intett valahová oldalra, mire pillanatokon belül odarobogott hozzánk a morózus arcú, és kinyitotta az ajtót.

Kiléptem a folyosóra, végigmértem az előttem álló két férfit, aztán undorodó arcot vágva elcsörtettem a kijárat irányába.

Egy perccel később már az egyik, tengerhez vezető, színes fényekben pompázó

utcán siettem a kikötő felé. Körülöttem pezsgett az éjszakai élet. A bárak teraszait megtöltötték a vidám turisták, és lépten-nyomon andalgó szerelmespárokat kellett kerülgetnem, de most valahogy nem igazán tudott magával ragadni a fesztelen, könnyed hangulat. Hiszen már tizenegy is elmúlt, és a Fortunán kihallgatott titokzatos beszélgetők fél tizenkettőre beszéltek meg a találkozójukat.

...Márpedig jó lenne előttük odaérni!

Sietős tempóban szalamoztam lefelé a lejtős úton, az egyre ritkuló tömegben, míg elértem a kikötőt.

Errefelé már szinte senki sem járt.

Körbesandítottam, aztán elindultam a Marinához vezető stégen. Ezen a részen nem volt világítás, ráadásul a holdat is felhők takarták, így elég jól beleolvadtam a környezetbe.

Nemsokára elértem a jachtot. Még egyszer körbekémleltem, majd miután sem a közelben, sem a fedélzeten nem láttam senkit, puha macskaléptekkel felosontam.

Megkerültem a fedélzeti házat, és vigyázva learaszoltam a hajótestbe vezető lépcsőn. Odalent csaknem teljes sötétség fogadott, csupán a tetőablakon át szüremlett be némi fény.

Vártam pár másodpercet, amíg a szemem hozzászokott a mostoha viszonyokhoz, aztán körülnéztem.

A nagy, tágas társalgót, amelybe jutottam, két, mereven rögzített asztal, valamint a falakhoz támaszkodó süppedő kanapék tették kényelmessé, az egyik főfalon tv-készülék és videomagnó, a másikon átlátszó üvegű bárszékény volt. A csomagokat meg a különböző használati tárgyakat izléses, beépített szekrényekbe lehetett pakolni. Éppen ezekre volt szükségem.

Némi szemrevételezés után odaléptem az egyikhez, hogy közelebből is megvizsgáljam.

Széles mozdulattal kitártam az ajtaját... aztán bambán motyogva kérdeztem:

– Már... megint...?

A szekrényben ugyanis a rejtélyek csodaszép és titokzatos asszonya, Patricia lapult.

– Hát maga...? – meresztettem rá a szemem.

– Hát maga...? – kérdezett vissza, miközben nagy ügyel-bajjal megpróbált kikászálódni az igencsak szűk szekrényből.

– Én? – vigyorodtam el, felocsúdva a meglepetésből. – Én éppen erre jártam és gondoltam; beugrok.

– Na ne mondja!

– Oké, nem mondom. Inkább adja a kezét, segítek.

– Kösz. így jó lesz, na mo.. a fenébe, letört a cipóm sarka!

– De legalább kint van. Mellesleg, mi ez a vörös paróka a fején?

– Egy vörös paróka.

– Akkor jó. Már azt hittem káprázik a szemem.

Egy darabig szótlánul méricskéltek egymást, aztán a lány óvatosan megkérdezte:

– Miért nyitotta ki éppen azt a szekrényt?

– Azért, amiért nyilván maga is. Mert az a legnagyobb és legeldugottabb.

- Ez... azt jelenti, hogy maga is...?
- Igen, én is kíváncsi vagyok a Fortunán hallott beszélgetés folytatására.
- Akkor jó lesz, ha körülnéz, mert ezek hamarosan megjönnek.
- Mármint, kik?
- Hát a... beszélgetők.
- Maga tudja, hogy kik ők?
- Igen... Legalábbis azt hiszem.
- Aha. De nekem nem áll szándékában elárulni, mi?
- Talált.
- Szép dolog mondhatom. Máskor várhatja, hogy kihúzó a szekrényből, ha beszorul.
- Fenyegetőzés helyett, inkább keressen egy rejtekhelyet.
- Nekem megfelel ez – böktém a nyitott szekrényre.
- Csakhogy az az én helyem!
- Már nem – vigyorogtam szemtelenül.
- Képes lenne kitúrni? – kerekítette rám a szemeit.
- Képes – ismertem be pironkodva, majd sietve hozzátettem: – Bár megegyezhetünk.
- Igazán? És mit akar?
- Némi információt.
- Éspedig?
- Kik ezek?
- Csak nem képzelem, hogy felvilágosítást adok egy ismeretlen férfinak...
- Már nem egészen ismeretlen – figyelmeztettem. – Ha elfelejtette volna, akkor emlékeztetem, hogy tegnap este igencsak meghitt perceket töltöttünk a Fortunán, abban a ruhásszekrényben.
- Patricia megcsóválta a fejét.
- Maga egy...
- Nem fejezte be, hanem jól megnézett magának. Az arcán inkább szimpátia látszott, mint ellenségesség. És a szemei! Izgatóan bizsergető tekintete volt. Egy pillanatra mindenről elfelejtkeztem, csak a hatalmas, melegbarna szemekre koncentráltam. Aztán szinte öntudatlanul bukott ki belőlem a vallomás.
- Maga gyönyörű.
- Patriciának láthatóan jólesett a bók, de igyekezett gondosan titkolni a dolgot.
- Le akar venni a lábamról? – kérdezte kutató arccal, elnyomva a vonásaira kívánczó mosolyt.
- Legalábbis megpróbálom – mondtam talányos somolygással, aztán hirtelen elkomolyodtam.
- Egyébként aggódtam magáért.
- Értem? – csodálkozott a lány.
- Igen – bólintottam. – Tudja, hogy figyelik?
- Kik?
- Eddig csak egy borotvált fejű, túlméretes kínait sikerült kiszúrnom, de nem

hinném, hogy egyedül lenne.

Patrícia néhány másodpercig értetlenül meredt rám, aztán óvatosan kérdezte:

– Egy borotvált fejű kínai?

– Igen – válaszoltam. – A Paradisóban figyeltem fel rá. Akkora, mint Godzilla élőben. Amikor maga bement a bársonyfüggöny mögé, a fickó követte.

– Hát maga is volt a Paradisóban?

– Igen.

– Hm. Nem is vettem észre.

– Ez nagyon nem szép dolog volt magától. Csak azért nézem el, mert gyanítom, hogy egészen más dolgok kötötték le a gondolatait. Mellesleg nagy a gyanúm, hogy az a kínai fickó megölt egy embert. Ugyanis az alagsorban meggyilkoltak egy embert. Eltörték a nyakát.

Patrícia szótlanul, fürkészőn meredt rám, aztán kutató arccal kérdezte:

– Honnan tudja maga mindezt olyan pontosan?

– Onnan – feleltem –, hogy először engem gyanúsítottak a dologgal. Ha tudni akarja, épp egy rendőrségi zárkából jövök.

– Szegény.

– Hát, igen – állapítottam meg drámaian –, a sors kegyetlen. Délután még tágas lakosztály, este börtöncella, éjszaka pedig már csak egy szűk beépített szekrény. Megyek is...

– De nem oda! Mit képzeli?! Megmondtam már, hogy az az én helyem!

Megálltam, és épp valami csipkelődő választ akartam adni a felháborodott szavakra, amikor odafent megdobbant a fedélzet.

– Itt vannak! – súgta riadtan Patricia, és a szekrényhez ugrott. Mivel tisztában voltam vele, hogy az érkezők néhány másodperc múlva belépnek a társalgóba, meg sem próbáltam holmi kockázatos rejtekhelykeresésbe fogni, hanem a lány után zúdultam, és egy erőteljes mozdulattal magunkra húztam az ajtót.

Hogy Patricia hogyan értékelte a manőveremet, csak akkor tudtam meg, mikor a jövevények beléptek a társalgóba, és a sötétítőfüggönyök behúzása után felkattintottak egy halovány fényű lámpát.

A szekrényen ugyanis épp fejmagasságban három szellőzőrés volt, amelyen bár kilátni nem lehetett a ferdén előttünk álló takarólecek miatt, némi fény azért beszűrődött rajtuk keresztül.

Ennek hála, a derengő félhomályban láthattam Patricia arcát, amelyen bosszúság, rosszallás és izgatottság egyaránt tükröződött.

Válaszként elvigyorodtam, és cinkosán rákacsintottam.

Patricia lebiggyesztette a száját és kissé félrefordított fejjel, hangtalanul sóhajtott egyet, melynek következtében telt, formás keblei a melleknek feszültek. Erre zavartan félbehagyta a sóhajtást, s megpróbált elhúzódni tőlem, ami persze a szűk helyen nem ment. Némi kísérletezés után feladta a harcot, és inkább a kinti eseményekre figyelt.

Én is kifüleltem egy pillanatra, de amikor hallottam, hogy az ismeretlenek egyelőre még csak holmi laposüvegnél meg poharagnál tartanak, visszafordultam a lány felé. Így parókában is gyönyörű volt, ráadásul –, hogy a vérem még inkább forrjon –, valami

észbontóan izgató parfümöt fújt magára, s ennek illata a lány testének friss illatával keveredve szinte megvadított. Éreztem, hogy helyzetünk veszélyes volta ellenére a testem a tudatomtól függetlenül az ősi, természetes ösztönnek engedelmeskedik.

Most már én voltam zavarban, s én próbáltam meg, amennyire csak lehet, elhúzódni a lánytól, legalább deréktól lefelé. Közben kényszerítettem magam, hogy minden idegszálam, minden gondolatom az ajtón túli eseményekbe kapaszkodjon.

Ami azt illeti, nem túl sok sikerrel. Odakint ugyanis elég semmitmondó társalgás folyt, leginkább csak a Fortunán már elmondottakat ismételtették. Ráadásul ez sem tartott sokáig, ugyanis egyszer csak megszólalt egy mobiltelefon, majd a már ismert reszelős hang hallatszott:

– Igen, főnök. Értem. Jó, azonnal megyek!

Rövid csend következett, majd a reszelős hangú kommentálta is a hívást.

– A főnök azonnal látni akar.

– Akkor nyomás – kontrázott rá a másik hang, s csakhamar sietős léptek dobogása jelezte, hogy az ismeretlenek lóhalálában elhagyják a jachtot.

Kissé bambán hallgattam az egyre halkuló cipőkopogást, s úgy éreztem magam, mint egy nézőtéren ülő mozilátogató, amikor a sztárokkal teletűzdelt szuperprodukció vetítési időpontja előtt néhány perccel bejelentik, hogy az előadás elmarad.

Csalódottságomat csak a lány közelsége csillapította, az észveszejtően erotikus illat és a tökéletes alakú, finoman lüktető test közelsége, amely szinte perzselt még a közöttünk lévő ruhaszöveteken át is.

Patricia is észrevette – hogyan vette volna észre – rajtam a felfokozott idegállapotot. De úgy tett, mint aki nem törődik vele.

...Pedig ő is gyorsabb tempóban szedi a levegőt a normálisnál... És a teste sem feszül meg keményen, ellenállón... Istenem, de jó lenne tudni, hogy kicsoda valójában... Barát? Ellenség? Vagy valahol a kettő között?

– Menjünk!

– He? – riadtam fel a kétségekkel teli, mégis rózsaszín kábulatból.

– Mondom, menjünk!

– Ja, persze.

Kinyitottam az ajtót, és nagy nehezen kikecmeregtem a szekrényből. Némi bukdácsolás után Patricia is követte a példámat, majd cipőit kezébe fogva, határozott hangon mondta:

– Nnna, gyerünk!

– Várjon! – szóltam rá. – Jobb, ha külön-külön távozzunk. Egy embert nehezebb észrevenni, mint kettőt. És nem tudhatjuk, jár-e odakint valaki.

– Igaz – bólintott a lány.

– Helyes – mondtam. Benyúltam a szekrénybe, és elővettem a letört cipősarkat. – Ezt is vigye! Jobb, ha nem hagyunk nyomot.

– Tehát én menjek előre?

– Igen – válaszoltam, s közben igyekeztem úgy fordulni, hogy a testemet feszítő vérbőség ne legyen túl feltűnő.

– Oké – bólintott a lány, azzal elindult a feljárat felé.

– Az első stég végénél találkozunk – szoltam utána.

– Rendben – nézett vissza mosolyogva, aztán gyors léptekkel felszökdelt a lépcsőn.

Vártam egy kicsit, majd én is elindultam. A lépcső tetejére érve megálltam, és a felépítményház ablakán át kilestem. Patrícia körülbelül félúton járhatott a Marina meg a stég vége között.

Csak így tovább – gondoltam elégedetten s indulni akartam, amikor lepillantva a padlószőnyegre, furcsa dolgot vettem észre.

Másnak valószínűleg fel sem tűnt volna, nekem azonban, akinek a munkájából adódóan kötelessége minden apró részletet megfigyelni, igen.

Mellesleg tényleg nem volt eget rengető felfedezés, mindössze annyi, hogy a padlószőnyeg letaposott bolyhait egy helyen valami felkarcolta. Valószínűleg én sem figyeltem volna rá, ha a keskeny, mindössze néhány centi hosszú karcolás nem ívelt vonalú lett volna. És, ha nem lettem volna biztos benne, hogy az ideérkezésemkor még nem volt itt! így azonban...

Mi a fene lehet ez? – tűnődtem, de hirtelenjében nem tudtam rá válaszolni.

És sok töprengésre nem is maradt időm, mert a lány lassan elérte a stég végét.

Későbbre halasztva a morfondírozást, kibújtam a fedélzeti ház ajtaján, s amikor a karcsú alak befordult a sarkon, utánaeredtem.

Akárcsak idejövet, most is egészen közel húzódtam a hajótestekhez, hogy ha valaki végigpásztáz a tekintetével a soron, ne vegyen észre egykönnyen.

Óvatos, puha léptekkel haladtam előre, egészen addig, amíg egy kis leágazáshoz nem értem. Ott azonban, a hátam mögül hallatszódó aprócska nesz hatására megtorpantam.

Az érzékszerveim egy pillanat alatt riadókészültségre kapcsolnak.

Éreztem, tisztán éreztem, hogy valami nem stimmel. Csak még azt nem tudtam, mi.

Újabb nesz hallatszott, ezúttal jobb felől. Most már biztos voltam benne, hogy veszélyben vagyok. És azt is tudtam, miért fogtam gyanút az előbb.

A zajok, amiket hallottam, nem illettek a környék zajaiba, nem hasonlítottak sem a hajóláncok, csigák nyikorgásához, sem a szél által megmozgatott vitorlaszövetek csattogásához, sem a hullámok paskoló zajához.

Nem! Ezek az apró neszek inkább olyanok voltak, mint amikor egy bőrcipő talpa végigcsusszan a stég egy deszkáján.

...Akkor csusszan így egy cipőtalp, amikor egy karatés vagy kung-fus a legkényelmesebb támadóállást próbálgatja!... A kínai!

Eddig jutottam a felismerésben, amikor a változatosság kedvéért most bal felől hallatszott a csusszanó hang. Ez már sokkal hangosabb volt, mint az eddigiek, látszott, hogy ezt már szándékosan csinálja az előidézője.

Lassan lovaglóállásba ereszkedtem, úgy, hogy a felsőtestem továbbra is a szárazföld felé nézzen, s közben centiméterről centiméterre fordítva a fejem a hang irányába néztem.

Érdekes módon szinte megkönnyebbültem, amikor láttam, hogy jól tippeltem, s valóban a kínai az. Aztán a következő másodpercben enyhén megborzongtam.

A fickó halálra szánt arca, küzdőtartásba merevedett teste és égő tekintete nem sok jót ígért.

15.

Már ő egymaga is elég lett volna ahhoz, hogy elrontsa a jókedvemet, ráadásul az iménti zajokból megállapíthattam, hogy rajta kívül még legalább ketten fenik rám a fogukat.

...És miközben a borotvált fejű, kilépve a rejtekhelyéről, megpróbálja elvonni a figyelmemet, a másik kettő nyilván azon igyekszik, hogy kellőképpen közel kerüljön hozzám... A francba!...

A harc elkerülésére csupán egyetlen mód kínálkozott, ha megpróbálok egy villámgyors sprinterrel kitörni a csapdából. Mégsem kockáztattam meg a dolgot, mert ebben az esetben – a futás megkezdésekor – néhány tized másodpercre előbb az oldalamat, aztán a hátamat kellett volna odakínálnom célpontként a borotvált fejűnek, aki láthatóan éppen erre várt. Úgy feszült meg a teste, akár az íj, hogy az alkalmas pillanatban eleven nyílvesszőként vágódjon belém.

Hát abból nem eszel! – gondoltam, miközben a szemem sarkából megpróbáltam felmérni, hogy vajon a hátam mögött neszező támadótávolságba ért-e.

Épp időben. A fickó nemcsak hogy elérte a támadó pozícióját, de már lendült is felém egy oldalsó rúgással.

Mivel a jobb oldalt állót nem láttam, s így az ő helyzetével és szándékaival nem voltam tisztában, meg sem próbálkoztam azzal, hogy felé mozduljak. A földre vettem magam, és amikor a hátulsó fickó rúgása elzúgott felettem, kirúgtam a támaszkodó lábát, aztán kettőt pördültem a tengelyem körül, és talpra ugorva szembefordultam a trióval.

Most ott álltak előttem egymás mellett szép sorjában, középen a borotvált fejű, balra a lábát egy kissé még fájlaló iménti támadó, egy indián frizurás fickó, jobb oldalt pedig egy rövid, oldalra fésült hajú.

Hogy miért épp a hajuk alapján különböztettem meg őket?

Azért, mert jóformán csak ebben különböztek egymástól. Ugyanis mindhárman kínaiak voltak, nagyjából egyforma magasak, s valamennyien pantallót meg nyári inget viseltek.

Ja, és a tekintetük is egyforma volt. Harcra kész és könyörtelen. Ilyen csúnya nézést legutoljára valami rémfilmben láttam.

Néhány másodpercig némán, ellenségesen figyeltek, aztán lassan, apró csusszanásokkal elindultak felém.

Nem láttam értelmét a hátrálásnak, mert akkor szép apránként beszorítottak volna a tengerbe, inkább felkészültem a küzdelemre. No meg arra, hogy megpróbálok keresztültörni rajtuk.

Ami azt illeti, ez utóbbi meglehetősen reménytelen vállalkozásnak tűnt, mert a fickók gyakorlatilag a stég teljes szélességét elfoglaltak, és a vállaik között lévő távolságok legfeljebb méteresek voltak, amit jól képzett kung-fusoknak – márpedig ők annak tünnek – nem gond elzárni.

...Akkor is meg kell próbálni, nincs más lehetőség!

Az indián frizurás és a borotvált fejű közötti rést szemeltem ki magamnak az áttörésre, ezért amint kellő távolságba értem, elmozdultam az ellenkező oldal felé, majd mikor a borotvált fejű is arrafelé lépett, berobbantam közé és az indián frizurás közé.

Egy bal horoggal állcsúcson kaptam a bőrhajút, aztán a mellette álló gyomra felé rúgtam.

Az indián frizurás keményen blokkolta a támadást, és válaszképp egy köríves rúgással lengőbordán rúgott.

Még fel sem ocsúdtam, amikor a rövid hajú is előkerült valahonnan. Hatalmas erővel beletérdelt a gyomromba, aztán könyökkel fültövön vágott.

Az ütéstől kábán, de az életösztöntől hajtva ököllel ágyékon vágtam, majd ledobtam magam a földre, és egy bukfencsel kikerültem a hatósugarából.

Felpattantam, reflexszerűen blokkoltam a borotvált fejű tenyérél-ütését, aztán megpördültem a tengelyem körül, és sarokkal orrba rúgtam a fickót.

Arra azonban már nem jutott időm, hogy végleg harcképtelenné tegyem. Valahonnan a hátam mögül előrontott az indián frizurás, és egy jól irányzott oldalsó rúgással a földre döntött. Még esés közben újabb rúgás ért, ezúttal a fejemet találva.

Amúgy is kába agyam előtt váratlanul meglódult a kikötő, és az addig sem túl éles kép hirtelen homályos masszává ködlött a szemeim előtt.

A földre zuhanva aztán újabb éles fájdalom hasított a fejembe, s a következő pillanatban, a fölém tornyosuló kínaiakkal az utolsó kockán, elszakadt az agyam vetítovásznán pergő film.

Ijesztő, mély feketeségbe zuhantam.

16.

A hűvös szellő térített magamhoz.

Kinyitottam a szemem, és néhány pillanatig bambán bámultam az égboltról rám mosolygó csillagokra.

Ezek szerint élek – állapítottam meg nem kis meglepedettséggel.

Szó mi szó, amikor elvesztettem az eszméletemet, nem sok esélyt adtam magamnak arra, hogy élve megússzam a dolgot. A kínaiak elmosódó arca egyértelműen arra utalt, hogy végem van.

...Vajon miért hagytak mégis életben? Talán megzavarta őket valaki? ...Vagy az utolsó pillanatban meggondolták magukat? ...Nem, ez nem valószínű... Akkor viszont? ...Mindegy, fő, hogy egyben vagyok!...

Nagy nehezen feltápászkodtam, és néhány csípő– meg fejkörzés után, bizonytalan léptekkel elindultam hazafelé.

Szerencsére semmim sem tört el, s csupán sajgó testrészeim emlékeztettek minden lépésnél az iménti csetepatéra.

Vajon mi a fene bajuk lehet velem? – töprengtem menet közben. – És hogy kerültek ide?...És ha már itt voltak, és rám támadtak, miért nem fejezték be, amit elkezdtek?

Na nem mintha reklamálni akartam volna, amiért félbehagyták a miszlikbe aprításomat, csak épp sehogy sem értettem a dolgot.

Még akkor is teljesen tanácstalan voltam a történetekkel kapcsolatban, amikor jó fél órával később beballagtam a Mahat üvegajtáján.

Bikhsi békésen szunyókált a pult mögött, s mivel nem szándékoztam felébreszteni, megpróbáltam a válla felett átnyúlva elhalászni az akasztóról a kulcsomat. Nem is lett volna semmi probléma, ha közben meg nem billenek, és a másik kezemmel le nem tenyerelek a pultra... de letenyereztem! Pont a csengőre.

Bikhsi felrezzent a hangra, és rám nézett. Aztán úgy is maradt egy darabig, kimeredt szemmel, tátott szájjal. Végül zavartan hebegve megkérdezte:

– Mi... mi történt, Mr. Grey?

– Miért? – tudakoltam kedélyesen.

– Hát... izé... – motyogta Bikhsi, majd hogy mélyenszántó gondolatait még érthetőbbé tegye, bizonytalan kézmozdulattal végigmutatott rajtam.

Én is végigtekintettem magamon, s most már értettem, hogy mi a baja.

A stégen való fetregés, no meg a kínaiak cipői enyhén szólva megviselték az öltözékemet. Nagyjából úgy festettem, mint az a csavargó, akit elfogadhatatlan ruházata miatt épp most rugdaltak ki a leglepusztultabb harlemi lebujból.

Egy tizedmásodpercre eltűnődtem, mit is mondjak a lelke mélyéig feldúlt Bikhsinek, hogy ne értesítse nyomban a rendőrséget, aztán rájöttem a megoldásra.

Rávigyorogtam, majd sopánkodón megvontam a vállam.

– Ki a fene gondolta volna, hogy annak a tyúknak egy nagydarab, morózus férje van, aki épp a legrosszabbkor nyitja ránk az ajtót?

Bikhsit láthatóan kielégítette a magyarázatom. Együttérzőn elmosolyodott, s hamiskásan mondta:

– Egyszer énám is rám törtek hasonló helyzetben.

– Na és...? – adtam a kíváncsit.

– Nekem nem volt olyan könnyű dolgom, mint magának – magyarázta szinte büszkén.

– Mert...?

– Mert az a rosszkor érkező valaki a feleségem volt. Derék asszony, de egy időben aktívan body-buildingezett. Képzelheti.

Végignéztem Bikhsi nyeszlett alakján, aztán enyhén megborzongva feleltem:

– Képzelem.

Egy darabig együttérző ábrázattal bólogattam, mintha valóban magam elé képzelném az ominózus találkozást, majd mikor éreztem, hogy a vonásaim kezdenek begörcsölni az erőlködéstől, felemeltem a pultról a kulcsomat.

– Na én megyek is. Azt hiszem, rám fér egy kis pihenés – azzal otthagytam az emlékeibe merült portást, és befordultam a folyosóra.

Itt már megengedtem magamnak egy elgyötört sóhajt. Zsebre vágtam a kulcsomat és becsörtettem Mike-hoz.

Társam kényelmesen hátradőlve ült a bejárattal szemközti fotelben, s egy doboz sört kortyolgatott nagy élvezettel.

Jöttömre a dobozt tartó keze megállt a levegőben.

– Mi történt?! – kérdezte elkerekedett szemmel.

– Semmi – feleltem elgyötörtén, miközben lerogytam mellé. – ...Csak majdnem kinyírtak az imént.

– Kik?

– A kínaiak.

– A kínaiak?

– Igen. A borotvált fejű meg a cimborái.

– Miféle borotvált fejű?

Először felfortyantam ennyi értetlenség láttán, de aztán rájöttem, hogy Mike nem látta a Paradisóban a bőrhajút, és amióta lementem a fickó után az alagsorba, nem is volt alkalmunk beszélni.

Hiába, úgy látszik még hat a stégen kapott kezelés – gondoltam. – Különben biztos nem feledkeztem volna meg erről az alapvető tényről.

Néhány másodpercig fejcsóválva bosszankodtam, aztán nekiláttam, hogy felvilágosítsam Mike-ot az elmúlt órák történéseiről.

Társam figyelmesen hallgatta a beszámolómat, majd amikor a végére értem, csendesen megjegyezte:

– Kár, hogy nem voltam veled. Ha tudom, hogy így alakulnak a dolgok, akkor a kapitányságról egyenesen a kikötőbe megyek... Bár azt hiszem, akkor sem sokat segíthettem volna, mert ezek az értelmes Balardóék csak nemrég engedtek el, úgyhogy mindenképpen elkéstem volna.

– Nem számít – legyintettem –, túl vagyunk rajta.

– Szerintem meg egyáltalán nem – ellenkezett Mike. – Szinte biztosra veszem, hogy a kínaiak még meg fognak keresni.

– Most vigasztalni akarsz?

– Nem, de úgy vélem, a borotvált fejű azt hiszi, hogy te láttad, amikor ő kinyírta azt az ürgét az alagsorban.

– Gondolod?

– De még mennyire! Ez lehet a magyarázata annak is, hogy ott lestek rád a kikötőben.

– Ezt nem értem – ingattam a fejem.

– Pedig egyszerű – lendült bele Mike. – Képzeld el a szitut; a három kínai ott ücsörög a bárban, majd a borotvált fejű lemegy az alagsorba, hogy kinyírjon valakit.

– Miért?

– Nem tudom, de annak alapján, ahogy leírtad a fickó külsejét, akár a tréfa kedvéért is agyonver valakit. A lényeg nem is ez. Hanem az, hogy a cimborái látnak téged, amint pár másodperccel később besündörögsz a bársonyfüggöny mögé. Ekkor persze még nem tulajdonítanak különösebb jelentőséget a dolognak, hiszen azt hiszik a mosdóba mész. Később azonban hallják, hogy a pincérek izgatottan tárgyalják; egyikük belebotlott egy amerikai ürgébe az alagsorban, amint az épp el akart rohanni egy meggyilkolt férfi holtteste mellől. Aztán látják, hogy Balardóék elvisznek téged.

– És...?

– A jól végzett emberölés után a borotvált fejű valamilyen hátsó kijáraton keresztül elhagyja a bárt, és néhány sarokkal odébb megvárja a másik kettőt. Ezek pedig azzal a hírrel „örvendeztetik meg”, hogy egy ürge nem sokkal utána szintén lement az alagsorba, megtalálta a hullát, és a rendőrség épp most vitte el kihallgatni. A bőrfejű egy pillanat alatt arra a következtetésre jut, hogy te láthattad őt, amint kinyírja a fickót, tehát szemtanúként veszélyes lehetsz rá nézve. Ezért aztán megbeszéli a másik kettővel, hogy téged is el kell tenni láb alól. Újabb kis testmozgás ebben az unalmas életben. A megbeszélést tett követi, lesbe állnak a kapitányság előtt és várják, hogy előkerülj.

– És amikor ez bekövetkezik?

– Amint kilépsz a kapun, nyomodba szegődnek, és lesik a kedvező alkalmat, hogy lecsaphassanak rád. Legnagyobb örömeikre még te is az ő malmukra hajtod a vizet, mivel kifelé indulsz a városból. Lassan elértek a kikötőt, és ekkor a fickók végre úgy érzik, itt a kiváló alkalom, hogy megszabaduljanak tőled. De még mielőtt akcióba léphetnének, te váratlanul felrobogsz az egyik jachtra, és eltűnsz a hajótestben. A fickók persze dühösek maglikra, s csupán az vigasztalja őket, hogy tudják, előbb-utóbb el fogod hagyni a jachtot.

– Nem rossz elmélet – szakítottam félbe az okfejtést –, de van egy gyenge pontja. – Ha minden úgy játszódott volna le, ahogy te most elmondtad, akkor a fickók feljöttek volna utánam a Marinára. Hiszen semmi biztosítékuk nem lehetett arra, hogy nem maradok a hajón akár másnap délig.

Mike elgondolkozott egy pillanatra az általam mondottakon, aztán könnyedén mondta:

– Igazad van, de csak részben.

– Ezt, hogy érted?

– Úgy, hogy a fickók valószínűleg tényleg fel is akartak menni a Marinára.

– Akkor miért nem jöttek?

– Mert mire elszánták volna magukat erre a lépésre, megérkeztek a beszélgetők. Ezzel pedig kiegyenlítődték az erőviszonyok, legalábbis a kínaiak szemszögéből, mert ők nem tudták, hogy ti hárman nem egy brancsba tartoztok. Mindenesetre a megváltozott helyzetre való tekintettel elhalasztották a Marina megrohamozását, és vártak. S ezúttal nem hiába, mert nem sokkal később látták, hogy távozik a két utolsónak érkezett fickó, aztán még valami nő is lejön a jachtról, végül pedig előbújsz te is. Ekkor aztán nem tétováztak, hanem nekiláttak összetörni a csontjaidat.

– De miért hagytak aztán mégis életben?

– Nyilván, mert valaki az utolsó pillanatban megzavarta őket.

– Talán igazad van.

– Még szép – vigyorgott Mike.

Ránéztem, olyasféle tekintettel mintha azt próbálta volna bemesélni, hogy tud repülni, aztán talpra kászálódtam, és egy nyújtózást követően fáradt sóhajjal mondtam:

– Azt hiszem ideje, hogy lefeküdjünk. Mert akár igazad van a kínaiakkal kapcsolatban, akár nincs, az a gyanúm, holnap nehéz nap vár ránk.

Azzal búcsút intettem, és bágyadtan kitipegtem a szobából.

Mit mondjak, nem volt túl nyugalmas éjszakám. A testemen lévő zúzódások minden mozdulatomnál sajogtak, s a fejemben is bőszen kavarogtak a legkülönfélébb gondolatok. Csak hajnali két óra után nyomott el az álom. Igaz, akkor annyira, hogy valószínűleg nem is ébredtem volna fel délig, ám negyed tizenkettőkor megcsörrent a telefon.

Néhány pillanatig hadakoztam a sors ellen remélve, hogy az ismeretlen megunja a dolgot és békén hagy, de az illető kitartónak bizonyult, és végül megadtam magam. Halk szitkozódás közepette odahengeredtem a készülékhez, s felvettem a kagylót.

– Ki az? – morogtam bele cseppet sem barátságosan.

– Grey...? – kérdezte a telefonáló, mellőzve a bemutatkozást.

– Nehogy azt mondja, hogy másra számított – dűnnyögtem kelleetlenül.

A fickót érezhetően nem érdekelte különösebben a lelkiállapotom. Szenvtelen hangon közölte:

– Azért hívtam, nehogy lekésse a gépet.

– Mi a baja?! – kérdeztem kiéberedve.

– Nekem semmi – válaszolta az ismeretlen. – És magának sem lesz, ha a legközelebbi géppel eltűnik innen.

– Nocsak, milyen kedves – állapítottam meg, majd hozzátettem: – Ha jól sejttem, akkor ez most valami fenyegetőzésféle akart lenni.

– Jól sejtí – vicсорogta a telefonáló.

– Akkor ezek szerint maga nem más, mint a borotvált fejű kínai. Vagy talán valamelyik rozoga cimborája?

A vonal végén egy pillanatig tanácstalan csönd honolt, aztán a fickó végre magához tért.

– Nem értem, miről beszél, de nem is érdekel – mondta. – Azt azonban vesse jól az eszébe, hogyha nem takarodik el innen villámgyorsan, meg fog halni. Érti?

– Csak azért hívott fel hajnalok hajnalán, hogy ezt közölje velem? – érdeklődtem rosszállóan.

A fickót láthatóan meglepte a reagálásom, néhány másodpercig nem is tudott megszólalni. Aztán mégis erőt vett magán.

– Hiába játssza a nagyfiút – sziszegte –, semmi esélye nincs velünk szemben. Vagy elkotródik, vagy eltesszük láb alól. Érti?

– Most, hogy már sokadszorra magyarázza, kezdem kapiskálni.

– Nagyon helyes. Látja, nem olyan buta fiú maga. Csomagoljon szépen össze, és szálljon fel a fél egyes gépre.

– Ilyen sürgős a dolog? – tudakoltam nyájasan.

– A gyorsaság sokszor életet ment, Grey – vette susogósra a hangját a fickó, igyekeztén, hogy a tónusa egyszerre legyen sejtelmes és fenyegető.

– Magából egy mentőorvos beszél – mondtam magasztalón.

A fickónak viszont nem igazán tetszett a megállapítás. Felhörrent, aztán teli torokból bömbölte a kagylóba.

– Takarodj, vagy véged lesz! Érted?! Kicsinálunk!

S hogy ne is reagálhassak a szavaira, dühödten lecsapta a beszélőt.

Én is követtem a példáját, aztán leültem az ágy szélére, és töprengeni kezdtem, vajon ki a fene lehetett.

...Talán valamelyik kínai? ...Vagy esetleg a Fortunán kihallgatott beszélgetők egyike, aki kiszúrt a Marinánál? ..Nem, ez teljesen valószínűtlen... Akkor viszont csak a kínaiak maradnak! Habár... a fickó érezhetően értetlenül fogata, amikor „lekínáztam”... Ez pedig azt jelenti... Mit is jelent? ...Hm. Jó lenne azt tudni. Mindenesetre elég riasztó, hogy pillanatok alatt kiderítették, ki vagyok és mi a telefonszámom... Mert ez azt jelenti, hogy a címemet is tudják!

Nagyjából eddig jutottam az elmélkedésben, amikor ismét megcsörrent a telefon. Rossz előérzettel vettem fel a kagylót, és nem is csalódtam.

– Mr. Grey...? – kérdezte egy hallhatóan elváltoztatott hangú férfi.
– Nyert – morogtam kelletlenül.
– Akkor most jól figyeljen! – reccsent rám szigorúan. – Maga olyan dolgokba üti az orrát, amihez semmi köze. Ez felesleges és veszélyes játék.
– Igazán? – fortyantam fel. – Na ne mondja!
– Márpedig így van, és...
– Egy pillanat! – szakítottam félbe. – Maga kínai vagy nem?

...Hm. Úgy látszik, az ilyesfajta érdeklődés minden névtelen telefonálót meglep...
– Na mi van, nem tudja? – kérdeztem erélyesen, mikor a fickó nem válaszolt azonnal. – Akkor menjen és nézze meg magát a tükörben!

Válaszként előbb zavart hörrenés hallatszott, aztán a telefonáló végre megtalálta a hangját.

– Ne érdekelje, hogy ki vagyok. A lényeg az, hogy olyan erő áll mögöttem, amely elsöpri magát, ha nem engedelmeskedik.

– Aha. Na és mit akarnak?
– Azt, hogy távozzon Port Luisból, még hozzá villámgyorsan! Mert a szaglászásai a Fortunán meg a Paradisóban már túlmennek azon a határon, amit még meg lehet úszni élve. Érti?

– Ha maga mondja! Mellesleg mi van a cimborájával, aki az imént telefonált? Eltikkadt a nyomorult? Vagy maga volt az az előbb is?

...Na, úgy tűnik, ezen megint meglepődött... Akkor ezek szerint ez valami másik gengbe tartozik... Bár végül is mindegy, ez is pont ugyanazt akarja, mint amaz...

– Nem tudom, miről beszél – nyerte vissza időközben a hangját a fickó. – Azt azonban tudom, hogy ha nem tűnik el nagyon gyorsan a városból, akkor halott ember. Világos?

Hogyne – feleltem, aztán megkérdeztem: – Van még valami...? A pontos időt esetleg nem akarja megkérdezni? Vagy a várható időjárást? Nem? Akkor tegye le, mert szerintem már legalább ketten várják, hogy ők is elmondhassák a nagymonológjukat. Na bye-bye! – azzal leraktam a kagylót, és miután a bensőmet feszítő indulatot levezetendő néhány mélyet lélegeztem, átügettem Mike-hoz, hogy beszámoljak neki a törtétekről.

18.

Társam megdöbbenve hallgatta az előadásomat, aztán értetlen fejcsoválással mondta: – Egy telefont még megértenék, persze azt is csak akkor, ha a kínaiak lettek volna... De kettőt...

– Ráadásul biztos vagyok benne, hogy egyik fickó se a borotváltfejű-féle genghez tartozik – jegyeztem meg.

– Mi van, ha csak Garették próbálnak ijesztgetni, hogy elhúzd a csíkot, és ők nyugodtan kutathassanak?

– Egy telefonnak elmegy – vontam vállat. – De a másik...?

– Hátha biztosra akarnak menni.

– Nem hiszem. Akkor még mindig valószínűbb, hogy a Fortunán kihallgatott fickók szúrtak ki, amikor lejöttem a Marináról, és ők akarnak eltávolítani a CD közeléből.

– Szerintem kizárt dolog, hogy ők lennének – vetette ellen Mike. – Mert ebben az esetben elég lett volna a kínaiak távozása után odamenni hozzád, és befejezni azt, amit azok elkezdtek.

– Ne felejtse el, hogy még a legelvetemültebb gengszterek se ölnek, ha nem muszáj.

– Kivéve persze a szorgalmas kéjgyilkosokat.

– Ez igaz. Viszont, ha mégsem effélékkel hozott össze a sors, akkor a két csevegős kedvűnek jobban megérte megvárni, amíg magamhoz térek, aztán követni a Mahatig, majd ma reggel felhívni, és megfenyegetni.

– Hát... végül is elképzelhető. Bár az, hogy olyan sietve távoztak a jachtról, ellene szól a dolognak, mert az, aki siet valahová, nemigen tekintget vissza.

– Elég, ha csak egyszer fordultak hátra – érveltem.

– Oké, megadom magam – tette fel a két kezét Mike. – Akkor most mit akarsz tenni?

– Azt javaslom, derítsük ki, kié a Marina. Az talán előrébb viszi a dolgokat.

19.

Nem sokkal később már útban voltunk a kikötő felé.

Hogy minél sportosabb látványt nyújtsunk, sortot, teniszpólót és edzőcipőt vettünk fel. Így masíroztunk végig a kikötőn, egészen addig, amíg nem messze a Marinától kiszúrtunk egy meglehetősen rozoga csónakot, előtte a parton pedig egy halászhálót javítgató, szintén elég lepusztult állapotban lévő öregembert.

– Ha valaki, hát ő biztos mindent tud az itt lévő hajókról, meg a tulajdonosaikról – súgtam Mike-nak.

Társam egyetértően bólintott, s elindultunk az aggastyán felé.

Ráérősen lépkedtünk, időnként megállva egy-egy jacht előtt, nézegetve a vitorlátot, mustrálgatva a felépítményházat, egyszóval felmérve az egész járművet.

Az öregember elé érve aztán Mike lepillantva a cipőjére „észrevette”, hogy valami

szöszmöszt beletapadt a fűzőjébe, és nekiállt kiszedegetni. Egy darabig figyeltem a fáradozását, majd az öregember felé fordultam, és inkább az ő munkáját néztem.

Szó, ami szó, ügyesen dolgozott. Meg is jegyeztem:

– Én biztos nem tudnám megtanulni.

Az öregember rám pislogott, nyelvével igazított egyet a szájában lévő szivarcsutkán, és folytatta a javítást.

– Dehogynem – mekegte aztán. – Gyakorlat kérdése az egész.

– Aha – bólintottam, majd némi hallgatást követően megkérdeztem: – Aztán használja is ezeket a szerszámokat, bátyám?

– Mi az hogy! – egyenesedett fel ültében a vénség. – Vagy azt hitte, csak kötözgetem hétszámra?

– Hogy őszinte legyek – ismertem be pironkodva – én azt gondoltam, egy javítómesterrel állok szemben.

– Hát ebben nem téved – vigyorodott el megenyhülve az öregember. – Csak épp nem vállalok bérmunkát. Elég nekem a saját holmimat rendben tartani.

– Olyan sokat használja?

– Fenét! Csak már öreg az egész cucc, mint én. Látja a csónakom is szétfele esik.

– Ami igaz, az igaz – mosolyodtam el tapintatosan a roncsra pillantva – tényleg nincs a legjobb állapotban. Nekünk legalábbis nem hiszem, hogy megfelelné.

– Miért, csónakot keresnek?

– Nem, jachtot. Olyan közepes nagyságút, mint... – némi szemlélődés után a Marinára böktém – .. mint például az.

– Nincs rossz ízlésük. De, ha meg tudják fizetni...

– Éppenséggel megtudjuk... Miért, esetleg bérbe vehető az a járgány?

– Az?! – nevetett fel nyekergősen az öreg. – Ahhoz előbb elő kéne keríteni a tulajdonosát.

– Hogyhogy? – képedtem el.

– Hát úgy – magyarázta a vénember – hogy az illető már vagy két hónapja külföldön van.

– De hát ez lehetetlen! – bukott ki belőlem.

– Lehetetlen?! – meresztette rám a szemét az öreg, aztán hirtelen gyanakvóvá vált az arca. – És ugyan miért?

– Hát... mert... mert gondolom, nem hagyta volna csak úgy itt ezt a csodaszép járgányt.

– Lehet, hogy nem is akarta – vont vállat a vénember. – Sőt biztos, hogy nem akarta. Tudja az illető valami német üzletember, és időnként átrepül Frankfurtba az ottani ügyeit intézni. Aztán most biztos ott kellett maradnia egy ideig.

– Aha – bólogattam értőn. – Akkor... ezek szerint ennek a... Marinának jelenleg úgymond nincs gazdája?

– Én legalábbis nem tudok róla. Márpedig, ha én nem tudok róla... akkor nincs is!

– Ebben biztos vagyok – bólogattam ismét.

Az öregember elégedett morgással nyugtázta az elismerést, aztán a hátam mögé bökött.

– Ha jó járgányt akarnak, akkor nézzék meg azt a kettőt, ott egymás mellett!
Hátrafordultam, és két, valóban impozáns jachtot pillantottam meg.

– Nagyon köszönjük a segítséget – mosolyogtam rá, és diszkrét mozdulattal egy húszdolláros csúsztattam a hálón matató ujjai közé.

Az öreg dörmögött valamit a bajusza alatt, zsebébe gyűrte a bankjegyet, aztán folytatta a pepecselést.

– Viszlát! – köszöntem még oda neki, aztán a fűző szöszmösztelenítést időközben befejező Mike-hoz léptem.

– Gyere, menjünk! – súgtam halkán, miközben széles mozdulattal az öreg által imént ajánlott jachtokra mutattam. – A tulaj egy német ürge, és két hónapja külföldön van.

Mike élvezettel nézett végig a járműveken, és közben csak a fogai közt szűrve tette fel a kérdést:

– Egy német?

– Igen – bólintottam, jól tudva, hogy kik jutottak Mike eszébe a Marina tulajdonosának állampolgárságáról –, egy német.

20.

A nap hátralévő részét a Mahatban töltöttük pihenéssel és morfondírozással. Aztán a nyolc óra közeledtével ismét leballagtunk a kikötőbe, ezúttal azonban a Fortuna volt az úti célunk.

A hajón – akárcsak két napja – megint jókora nyüzsgés fogadott bennünket.

– Úgy látszik, Mayer halála nem hagyott túl mély nyomot az emberekben – jegyezte meg Mike, miközben a bár felé igyekeztünk.

– Miért hagyott volna mély nyomot az eset egy tőkidegenben, amikor még Schneiderék se jöttek tűzbe-lázba tőle – érveltem.

– Igazad van – bólintott Mike. – Sőt, talán néhányan még „izgi”-nek is találják a dolgot.

– Nincs kizárva.

Ezzel be is fejeztük a témát, annál is inkább, mert időközben beértünk a bárba, s ott „legnagyobb örömünkre” elsőként a vidáman felénk integető Schneideréket pillantottuk meg két miniszoknyás, maláj szépség társaságában.

– Jézus! – nyüszített Mike. – Most mit csinálunk?

– Nincs mese, oda kell mennünk – súgtam. – Amúgy se árt elbeszélgetni velük egy kicsit.

Odaballagtunk a négyeshez, és helyet foglaltunk mellettük.

– Örülünk, hogy látjuk Mr. Grey – veregette meg a vállam kedélyesen Schneider. – Már aggódtunk magáért, amikor az a két hígagyú zsarú bevitte a kapitányságra. Még jó, hogy aztán minket is kihallgattak, mert különben magyarázkodhatott volna, mi?

– Én is azt hiszem – mosolyodtam el.

– Na ugye – vigyorgott Tuschra Schneider, s rögtön intett is a pincérnek („erre inni kell”).

Megvártam, amíg kihozzák az italt, aztán óvatosan megkérdeztem:

– Mondják, önök nem láttak ott a Paradisóban a vörös hajú nőn meg rajtam kívül mást is bemenni a bársonyfüggöny mögé?

Schneiderék kérdően egymásra néztek, aztán megrázták a fejüket.

– Értem – bólintottam. – .. És kínaiakat?

– Kínaiakat? – csodálkozott Tusch. – Azokat persze, hogy láttuk. Hogyne láttuk volna, hiszen mindenütt ott vannak. Elég, ha csak itt körülnéz.

– Igen – emeltem fel megadóan a kezeimet – tudom, hogy rengeteg kínai él Mauritiuson... De én két konkrét személyre lennék kíváncsi, egy indián frizúrára, meg egy rövid, oldalra fésült hajúra.

A két német elgondolkozott, aztán Schneider hirtelen felkiáltott:

– Én láttam őket!

– Igazán? – élénkültem fel.

– Igen – mondta határozottan Schneider. – Az egyik eldugott boxban ültek, és csak akkor álltak fel, amikor azok a Balardóék vitték el magát... De miért fontos ez?

– Azért... mert volt egy elméletünk a bárban, és néhány máshol történt dologgal kapcsolatban, viszont ahhoz, hogy tisztán lássunk a kérdésben, tudnunk kellett ezt az apróságot.

– És így már tudják, hogy ki nyírta ki azt a szerencsétlent az alagsorban?

– Azt még nem, de valamivel okosabbak lettünk. Schneider hümmögött egyet, aztán rávigyorgott a mellette ülő lányra, és súgott valamit a fülébe, mire az kacér mosollyal jelezte, hogy tetszenek neki a hallottak.

Éreztem, hogy hamarosan már egyik német se lesz vevő a kérdéseimre, ezért úgy döntöttem, mihamarabb előhozakodom a másik, minket érintő dologgal is.

Csak nem kapkodni! – nyugtattam magam, mielőtt belevágtam volna. – Mert, ha Schneiderék mégsem azok, akiknek kiadják magukat, akkor nagyon kell vigyázni velük.

– Oöö... melleleg nem tudom, hogy változott-e a véleményük arról, amit Mayer úr halálával kapcsolatban mondtam tegnap... – engedtem fel a próbáléggömböt.

Schneider rám pislogott, aztán zavartan kérdezte:

– Miért, mit is mondtott?

– Hát azt, hogy az, aki Mayer urat megölte, talán önöket is meg fogja támadni...

– A, ez hú... akarom mondani badarság – legyintett Schneider.

– Miért? – szólt közbe Mike. – Lehet, hogy talán a foglalkozása vagy a munkahelye miatt kellett meghalnia Mayer úrnak, és ez esetben önök is veszélyben vannak.

– Ugyan már...

– Manapság minden elképzelhető – mondtam gyászosan, aztán mintegy mellékesen megkérdeztem: – Tényleg, mivel is foglalkoznak? Már persze, ha nem titok...

Tusch gyanakvó ábrázatot öltött.

– Ne haragudjon, Mr. Grey – mondta –, de nem hiszem, hogy...

– Jó, jó, nem akartam tolamakodó lenni – mentegőztem, érezve, hogy a kérdés túl „direktré” sikerült. – Csak azért foglalkozom ennyit ezzel a dologgal, mert ha Mayer úr halálának oka nem a foglalkozásában vagy a munkahelyében keresendő, akkor talán az itteni lakhelyében... és ugyebár... mi is a Mahatban lakunk. Ami azt illeti, nem szeretnénk

úgy járni, mint Mr. Mayer.

– Á, értem – enyhült meg Tusch. – De higgye el, kicsit túlkombinálja a dolgokat. Szerintem Klaus részeg volt, belekötött valakibe, és az a dulakodás hevében megfojtotta a nyomorultat. Aztán persze megijedt és elszaladt.

– Szó, ami szó – bólogatott Schneider – Klaus, ha ivott, elég erőszakos tudott lenni.

– Értem – bólogattam beletörődve, hogy a két németből nem sok mindent lehet kihúzni. – Akkor nem is kérdezek több butaságot.

Néhány pillanatig látszólag elmerengve hallgattam, aztán mintha csak most fognám fel a helyzetet, hirtelen a lányokra, majd Schneiderékre néztem.

– Ó, de figyelmetlen vagyok, csak beszélek itt mindenfélét, maguk meg közben... öö... szóval azt hiszem, az lesz a legjobb, ha inkább körülnézünk a kaszinóban. Nem igaz, Mike?

Társam egy fejbólintással jelezte, hogy egyetért.

– Akkor nem is zavarunk tovább – emelkedtem fel a székről. – Jó mulatást, és... majd találkozunk.

Schneiderék udvarias mosolyt varázsoltak az arcukra, mintegy jelezve, hogy hát persze. Közben azonban látszott rajtuk, mennyire tapintatlannak tartanak bennünket, amiért ahelyett, hogy feldobtuk volna a hangulatot, és esetleg mi is felszedtünk volna egy-két belevaló csajt, holmi halálesetről meg effélékről kérdezősködtünk.

Persze, elsősorban nyilván engem tartanak modortalannak, mivel Mike-nak csak egy halovány közbeszólása volt – gondoltam, és amikor hallótávolságon kívül értünk, meg is jegyeztem:

– Igazán segíthetél volna. Társam elvigyorodott.

– Minek utáljanak engem is, ha nem muszáj? Másrészt – tette hozzá elkomolyodva – épp elég, ha téged hisznek ilyen szaglászós ürgének. Nem igaz?

– Végül is igaz,

– Na látod. És most merre?

– Előbb a kaszinóba, amíg Schneiderék lemennek a lányokkal a pihenőszintre... Mert az már sok lenne, ha beléjük botlanánk odalent. Aztán te folytatod a pihenőszobák átkutatását, én meg a raktárakét.

– Oké.

A sebtében megbeszélt taktikának megfelelően kiballagtunk a bárból, és átvonultunk a kaszinóba.

– Itt is jókora nyüzsi van – állapította meg Mike, amikor beléptünk a csillogó-villogó bejáraton. – Nem is tudom, maradt-e valaki Port Luisban.

Szó ami szó, valóban úgy festett a dolog, mintha mindenki ma este és itt akarna meggazdagodni.

Egy gyengéd taszítással útnak indítottam Mike-ot az egyik rulettasztal irányába, én pedig némi pénz beváltása után a félkarú rablók felé vettem az irányt.

A következő pillanatban láttam, hogy kitűnően választottam.

Az egyik „rablónál” ugyanis Patricia állt, feszülten figyelve a cikornyás mintákkal díszített hengerek forgását.

Odaballagtam a háta mögé, és amikor mindhárom tárcsa megállt, biztatóan mondtam:

– Majdnem jó, csak két minta nem stimmel az elsőhöz képest.

A lány bosszúsan pördült hátra, aztán látva, hogy én vagyok az, elkerekedett szemmel kérdezte:

– Hát maga...? Elvigyorodtam.

– Ezzel a formulával én szoktam kezdeni a beszélgetést.

– Micsoda?

– Áh, semmi. Mellesleg nem várt meg tegnap este.

– Én?! – fortyant fel. – Ha tudni akarja, pontosan tíz percet szobroztam a megbeszélt helyen. Ennél többet senkire sem vagyok hajlandó várni.

– Oké, igaza van – ismertem el –, tényleg én késtem.

– Na azért – enyhült meg, aztán fürkésző tekintettel kérdezte: – És mi tartott olyan sokáig?

– A kínaiakkal való találkozás.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy a borotvált fejével az élen ott lestek rám a stégen, és amikor melljük értem, megpróbáltak eltenni láb alól.

Patrícianak előbb csodálkozás, majd gyanakvás ült ki az arcára.

– Ha jól emlékszem – mondta néhány pillanatnyi hallgatás után – a jachton még azt mondta, hogy az a borotvált fejű engem követ.

– Igen, mert akkor még én is azt hittem.

– És most...?

– Most már nem igazán tudom, mi a célja a fickónak meg a cimboráinak... De ki fogom deríteni!

– Azért – nézett mélyen a szemembe a lány – vigyázzon magára, Anthony.

– Tony, ha szabad kérnem.

– Oké, Tony.

– Köszönöm.

Egy darabig csendesen álltunk, aztán a lány zavartan elfordította a fejét, és tétova mozdulattal egy pénzérmét dobott az automatába. Meghúzta a kart, s látszólag elmélyülten figyelte a hengerek forgását.

Odaléptem hozzá, és csendesen megjegyeztem:

– Azt hiszem, el kéne beszélgetnünk egymással.

– Hallja?

– Tessék?

– Mondom, ideje lenne, hogy legalább néhány lapunkat felfedjük egymás előtt.

– Igazán? És miért?

– Mert mind a ketten veszélyben vagyunk.

– Ó, Tony – nézett rám ártatlan mosollyal – magának nagyon élénk a fantáziája.

– Nekem nem úgy tűnt tegnap este. Azok a kínaiak egyáltalán nem úgy festettek, mint akik pusztán gyerekesínyre készülének. Másrészt hiába is akarja titkolni, tudom, hogy maga is tart valakitől vagy valakiktől.

– Lehet – mondta lassan a lány. – De...
– De...?
– De nem hiszem, hogy mi igazán jól együtt tudnánk működni.
– Erről szó sem volt – ráztam a fejem, majd szentelen vigyorral hozzátettem: –
Bár volna éppen olyan terület, ahol el tudnék képzelni ilyesmit is.
Patricia nem jött zavarba, talányosan elmosolyodott, s úgy válaszolt:
– Most azonban egyelőre olyan területről volt szó, amelyen nem biztos, hogy
egybeesnek az érdekeink.
— Gondolja, hogy az ellensége vagyok?
– Ezt nem mondtam.
– Helyes. Már ez is valami.
– Hát igen – bólintott a lány, majd az órájára pillantva megjegyezte: – Most pedig
ne haragudjon, de mennem kell.
– Ha menni kell, akkor menni kell – tártam szét a karjaimat. – Azért remélem, még
találkozunk.
A lány egy pillanatnyi szünet után elmosolyodott.
– Én is remélem.
– Remek. Hol és mikor?
– Bízunk a sorsra.
– Nem bánom, de azért mi is besegíthetnénk neki.
– Hát... én holnapután megint itt leszek.
– És holnap? Mert lehet, hogy engem holnaputánra már kinyírnak a kínaiak. Vagy
mások.
– Ne legyen ilyen pesszimista.
– Ez nem pesszimizmus, hanem realizmus. Szóval...? Patricia újfent
elmosolyodott, aztán csak annyit mondott:
– Vigyázzon magára! – azzal sarkon fordult, és kecses járással kísétált az
üvegajtón.
Kábán néztem utána, s csak akkor zökkenem vissza a valóságba, amikor néhány
másodperccel később mellém lépő Mike erőteljesen megpaskolta a vállam.
– Tényleg nem mindennapi nő – jegyezte meg elismerően. – De most is csak azt
tudom mondani, amit eddig. Vigyázz velem!
– Hát persze – motyogtam magam elé.
– Helyes. Most pedig lássuk, mit tudsz produkálni ezen a vacakon.
– Oké – bólintottam. Bedobtam egy érmét a „rablóba”, és megrántottam a kart.
A tárcsák elindultak, majd némi pörgés után szép sorban megálltak.
– Ez nem nyert – állapította meg Mike.
– Tipikus vesztes típus az ürge – kontrázott rá egy hang a hátunk mögül.
Hátrafordultunk.
Természetesen Garették álltak mögöttünk.
– Már épp kezdtük hiányolni magukat – nyájaskodtam.
– Nyugodjon meg – vigyorgott Wilson, az iménti beszólás elkövetője – mi
mindenhol ott vagyunk, ahol kell.

– Ezt mások nem egészen így látják – mondtam negédesen.
 – Én viszont köpök másokra! – villant agresszíven Wilson szeme.
 – Oké, csak figyelmeztetni akartam.
 – Hogy oda ne rohanjak!
 – Na és mire akart figyelmeztetni? – kérdezte Garrett, aki Wilsonnal ellentétben továbblátott az orránál.
 – Arra – válaszoltam –, hogy valakiknek nagyon nem tetszik a maguk ittléte.
 – Igazán? – vicsorogta harcra készen Wilson. – Akinek valami baja van velünk, az...
 – Kussolj már! – sziszegte oda neki csitítóan Garrett, majd hozzám fordult: – Na és kik azok?
 – Azt nem tudom...
 – Jó duma – gúnyolódott Wilson, aztán Garrettre nézett. – Ne is törődj vele, csak ránk akar ijeszteni az ürge, hogy ők nyugodtan tudjanak matatni.
 – Ebben téved – szólt közbe vigyorogva Mike. – Mi már régen túl vagyunk a matatáson.
 – Bizony – vettem nyomban a lapot. – Amit maguk még mindig keresnek, mi már régen megtaláltuk. Mindjárt az első este.
 – Ugyan, Grey – mosolyodott el Garrett. – Ennyire ne nézzen butának bennünket...
 – Pedig lenne miért – jegyezte meg alig hallhatóan Mike, mire Wilson rá akart rontani, de Murphy és Parker visszafogták.
 – Ha maguk megtalálták volna a CD-t – folytatta Garrett az okfejtést, tudomást sem véve a közjátékról –, akkor már rég leléptek volna.
 – Biztos lehet benne – válaszoltam –, hogy meg is tettük volna, ha nem itt Port Luisban kellene átadnunk az anyagot a megbízónknak.
 – Nehogy bedőlj nekik – szólt oda Garrettnek Wilson – csak át akarnak ejteni.
 – Azt hisz, amit akar – vontam vállat.
 – Úgy bizony – vigyorgott Mike, aztán odalépett a félkarú rablóhoz, és rám szólt: – Na mi lesz, játszol vagy nem?
 – Játsszom – feleltem könnyed mosollyal, s bedobtam egy érmét.

21.

Természetesen a „játszadozás” nem tartott sokáig, csupán addig, amíg Garrették elhagyták a kaszinót.

Akkor sebtében gratuláltunk egymásnak, amiért sikerült némi bizonytalanságot plántálni a fickókba, aztán mi is távoztunk.

Végigandalogtunk folyosón, majd a lejárához érve lesurrantunk a lépcsőn.

– Eddig megvolnánk – állapította meg a pihenőszintre érve Mike.

– Ühüm – bólogattam. – Munkára fel!

Biztatóan megveregettem a vállát, aztán néztem, ahogy eltűnik a folyosó kanyarulatában. Mikor egyedül maradtam, körbesandítottam, majd folytattam a „leereszkedést”.

Néhány pillanattal később már a raktárszinten lopakodtam, szorosan a falhoz simulva.

Nemsokára elértem azt a helyiséget, amelyet két nappal korábban átkutattam. Megálltam egy pillanatra, képzeletben felosztottam négy szektorra a raktárszintet, s nekiláttam, hogy átvizsgáljam az elsőt.

Módszeresen haladtam, egymás után kutatva át a kisebb-nagyobb tárolókat, a siker azonban egyelőre váratott magára.

Persze az is lehet, hogy Longman be se tette a lábát erre a szintre – gondoltam, mikor egy fordulóból kibukkanva odaértem az „egyes szektor” utolsó helyiségéhez. – Lehet, hogy egyszerűen berohant a pihenőszint első, útjába eső szobájába, és esze ágába se volt taktikázni, cselezgetni vagy továbbbroggni lefelé a lépcsőn... Én meg felforgatom az összes raktárt... De hát ez van!

Kissé reményvesztetten léptem oda a szürke vasajtóhoz, s amikor zárva találtam, legszívesebben úgy is hagytam volna. Aztán mégiscsak felülkerekedett bennem a lelkiismeretesség, előhúztam az álkulcsomat, és az ajtó fölött feketéllő kiégett vészvilágítás-lámpát átkozva, beletapogatóztam a zárba.

Némi pepecselés után sikerült visszacsettintennem a zárnyelvet alapállásba.

Zsebre vágtam a hasznos kis segédeszközt, s a kilincsért nyúltam. Benyitni azonban már nem maradt időm, mert a hátam mögött jellegzetes hussanó hang hallatszott.

... A nadrágszár ad ilyen hangot, ha viselője egy erőteljest rúg...

Villámgyorsan ledobtam magam a földre, így az orvtámadó csak a vasajtót találta el. Hatalmas csattanás hallatszott, ahogy a cipőtalp a lemezeknek vágódott, s el tudtam képzelni, mit éreztem volna, ha a fejemet kapja telibe a rúgás.

Pördültem egyet a földön, felpattantam és szembefordultam az ismeretlennel.

Újabb rúgás zúgott felém, ezt azonban alkarral blokkoltam, s egy jobbegyenessel válaszoltam. A fickó ügyesen hajolt el az ütés elől, s kicsavarodott testhelyzete ellenére roppant precízen talpalt gyomorba. Szerencsére idejében felfeszítettem a hasizmomat, csak annyit sikerült elérnie, hogy megtántorodtam. Ő azonban rosszul ítélte meg a helyzetet, mert egy könnyelműen elindított köríves rúgással megpróbált letaglózni. Ismét alkarral blokkoltam a támadást, aztán rögtön elindítottam egy elementáris erejű kontrát. A sarkam keményen vágódott a gyomrába, olyannyira, hogy jó két métert repült hátra, aztán hanyatt is bukfacezett.

Úgy látszik, ez már sok volt neki talajtornából, mert amikor talpra szökkent, nem felém indult, hanem sarkon perdült és nekiiramodott.

– Várj csak! – mordultam fel és utána vetettem magam. A fickó azonban láthatóan nem akarta túlzottan elmélyíteni az ismeretségünket, mert nem engedelmeskedett.

Gyilkos tempóban, dübörögve száguldottunk végig a folyosón. Az előttem rohanó is jó futó volt, mert a távolság nem csökkent közöttünk. A folyosó végéhez érve aztán befordult a sarkon, és mire odaértem, eltűnt valamelyik átjáróban.

...De melyikben?!...

Dühösen torpantam meg, s ide-oda cikázó tekintettel próbáltam felmérni, melyik lehetett a számára legkedvezőbbnek tűnő menekülési útvonal. Némi morfondírozás után úgy döntöttem, hogy teljesen mindegy, mert egy ilyen labirintusban pillanatok alatt el

lehet tűnni.

Bosszankodva megcsóváltam a fejem, majd úgy véelve, hogy éppen elég időt töltöttem lent, elindultam a legközelebbi feljáró felé. Azaz csak indultam volna, mert amikor lepillantottam a szőnyegpadlóra, földbe gyökerezett a lábam.

A bolyhok egy helyen fel voltak karcolódva. Néhány centi hosszúságban, vékony, ívelt vonalban... akárcsak a Marinán.

22.

Letérdeltem, s miközben ujjbeggyel végigsimítottam a felborzolódtól száladat, lázasan törni kezdtem a fejem, hogy rájöjjek, mi hagyhat ilyen nyomot. Aztán hirtelen beugrott a dolog.

...Egy szög-, tű-, vagy drótdarab, ami beszűrődik a cipőtalpba, és normál körülmények között nem hagy nyomot, csak akkor, ha a lábbeli viselője hirtelen fordul, úgy, hogy az egész testsúlya a „szöges cipőre” nehezedik. Ekkor a puha talprész összenyomódik, és a beleszűrődött tárgy enyhén végigkarcolja a talajt... A cipő viselője nem is érez semmit, csak ott marad utána a nyom. Persze, csak puha talajon; homokon vagy szőnyegen.

Felálltam, leporoltam a nadrágomat, és a feljáró helyett ahhoz a helyiséghez indultam, ahol az imént a fickó rám támadt. Meg akartam bizonyosodni róla, hogy tényleg az ő cipőtalpa borzolta-e fel a szőnyeg szálait.

...Ha igen, akkor legalább egy karcolásnak a csetepaté helyszínén is kellett maradnia!...

Visszaballagtam az „egyedülálló” utolsó helyiségéhez, és megpróbáltam a csaknem teljes sötétben átvizsgálni a szőnyegpadlót. Elszántan meresztettem a szemem, végül feladtam a dolgot.

Búcsúzóul még egyszer megátkoztam a kiégett vészvilágítást, aztán az első útba eső feljáróhoz siettem, és felnyomultam a pihenőszintre.

Egyenesen a bárba mentem, lerogytam egy félreeső zugba, s vártam, hogy Mike is visszatérjen a kutatásból.

Már a második toniknál tartottam, amikor megérkezett.

– Mi van veled már megint? – huppant le mellém.

– A CD? – kérdeztem vissza.

– Egyelőre nincs meg... És, ha ezt kérdezed, akkor nyilván te se akadtál rá.

– Nyertél.

– De valami történt veled, ez látszik rajtad. Belekortyoltam az üdítőbe, aztán csendesen mondtam:

– Valaki megpróbált kinyírni az imént.

– Megint? – döbönt meg Mike. – Szerintem te vonzód a bajt. Na és hogy történt?

– Épp be akartam nyitni az egyik helyiségbe, amikor a fickó hátulról rám rontott.

– És?

– Rövid civakodás után úgy döntött, hogy jobb a békesség, és villámgyorsan lelépett.

– Sok voltál neki, mi? – vigyorodott el társam most már megkönnyebbülve. Aztán megkérdezte: – Na és ki volt az a vakmerő?

– Fogalmam sincs – ráztam a fejem. – Elfelejtett bemutatkozni.

– De az arcát csak láttad?

– Nem. Ott, ahol rám támadt, töksötét volt. De azért ne ess pánikba, van jó hírem is. Illetve nem biztos, hogy jó, de talán segíthet valamit.

– Rajta, ki vele!

– Amikor a fickó takarodót fűjt, utánarohantam, és a folyosó végéig üldöztem. Ott befordult a sarkon, és eltűnt a szemem elől, én meg már épp indulni akartam ide, mikor észrevettem...

– Mit?

– A karcolást a szőnyegpadlón.

– A karcolást?! – nézett rám értetlenül Mike.

– Igen – bólintottam. – Egy néhány centiméter hosszú, keskeny, ívelt karcolást.

– Feszüljek meg, ha értem.

– Mindjárt elmagyarázom, csak előbb mondd meg, hogy szerinted, mi hagyhat ilyen nyomot.

– Hirtelenjében fogalmam sincs.

– Én viszont már biztos vagyok benne, hogy egy tű-, vagy drótdarab, ami beleszúródott egy cipőtalpba.

– Még mindig nem értem, miről zagyvász itt.

– Nézd – magyaráztam – adva van egy cipőtalp, aminek a récei közé beleszúródott ez a hegyes tárgy, méghozzá úgy, hogy normál körülmények között nem lóg ki a récek közül, tehát nem hagy nyomot, csak akkor, ha a cipő viselője hirtelen arra az oldalra helyezi a testsúlyát, és megfordul, megpördül.

– Aha. Na és mi van ezzel a cipőtalppal?

– Az általa hagyott nyommal nem most találkoztam először.

– Hanem?

– A Marinán.

– A Marinán? – ez már felkeltette Mike érdeklődését. – Ezek szerint az ott beszélgető fickók egyike próbált meg kinyírni?

– Bennem is rögtön ez a gondolat kezdett motoszkálni, ahogy megpillantottam a felborzoló szálakat a szőnyegpadlón.

– De valamiért mégsem vagy biztos a dologban.

– Nem. Ugyanis az a saroknál talált karcolás már az általam üldözött fickó odaérkezése előtt is ott lehetett a szőnyegpadlón. Csak egy módon bizonyosodhatnánk meg róla, hogy valóban ő a mi emberünk.

– Éspedig?

– Ha körül tudnánk nézni a verekedésünk helyszínén. Mert, ha a támadóm cipőtalpába van belefűródve az a valami, akkor biztos, hogy ott is van nyom.

– Briliáns ötlet! – derült fel Mike. – Már csak egy elemlempát vagy valami ilyesmit kell szerezni, és rajta!

– Igaz... Azazhogy nem.

– Mert?...

– Mert megszólalt a duda. Ez pedig azt jelenti, hogy pillanatokon belül kikötünk.

– És, ha itt maradnánk?

– Te is tudod, hogy ez lehetetlen.

– Igazad van – emelte fel megadóan a karjait Mike. – Akkor majd holnapután.

– Addigra viszont már nem hiszem, hogy marad bármi is azokból a nyomokból.

– Hm. Sajnos azt hiszem, megint jól látod a kérdést – sopánkodott. – Akkor... akkor menjünk!

– Menjünk!

Kiittuk a pincér által imént kihozott italokat, és elindultunk a kijárat felé.

Mire odaértünk az utasok jó része már leszállt. Garettéket azonban még sikerült kiszúrunk, s amikor a Mahat helyett a külváros felé vették az irányt, Mike az előzetes megállapodásunknak megfelelően utánuk eredt.

Néztem, ahogy eltűnik a leszállók színes forgatagában, aztán elindultam a panzió felé.

Ráérősen sétáltam, közben mélyeket szippantottam a friss, fűszeres illatú levegőből, s gyönyörködtem az éjszakai égbolton meg a tenger látképében. A látvány nyugtatóan hatott zilált idegeimre, mire megérkeztem a Mahathoz, már ismét a régi voltam.

Lezser mozdulattal nyitottam be az üvegajtón, majd látva, hogy Bikhsi – szokás szerint – szelíden hortyogva alszik a pult mögötti széken, óvatosan elcsentem a feje fölül a kulcsomat, és a szobámhoz indultam.

Kinyitottam a zárat, beléptem, majd becsuktam az ajtót és felkattintottam a villanyt. Aztán úgy maradtam kinyújtott karral, mozdulatlanul, közben pedig éreztem, hogy lassan kezd égnek állni a hajam.

A teraszra vezető ajtó részében ugyanis egy lelőtt férfi hullája hevert. A borotvált fejű kínaié!

23.

Döbbsen álltam.

...Hogy kerülhetett ez ide? ..Mit keresett itt? ..Ki ölte meg, és miért? ..És aki megölte, az miért jött ide?...

Az egész annyira érthetetlen volt, hogy alig tudtam magamhoz térni.

Mikor végre felengedtem a meredségből, odaléptem hozzá, hogy közelebből is megvizsgáljam.

Két golyót kapott, egyiket a vállába, a másikat pedig pontosan a szívébe. A testhelyzetéből ítélve éppen befelé igyekezett a szobába, amikor bentről lelőtték.

...Könnyen elképzelhető, hogy a gyilkos rám várt, kezében a pisztollyal, a bejárati ajtóra figyelve, amikor egyszer csak zajt hallott a háta mögöl. Erre megfordult, és vaktában belelőtt az erkélyajtóban megjelenő árnyalakba... Ez azt jelenti, hogy a reggeli telefonálók valamelyike nem ragadt le a szavaknál, hanem megpróbált a tettek mezejére lépni. Méghozzá profi módon, lesben állva, hangtompítós pisztollyal felszerelve.

Ez utóbbira abból következtettem, hogy senki sem csődült ide a lövések zajára.

Néhány pillanatig emésztettem magamban a dolgot, majd nekiláttam, hogy átkutassam a halott ruházatát. Szerencsém volt, a zakója zsebében a pénztárcája mellett ott lapult az útlevele, sőt még egy szobakulcsot is találtam, melynek karikáján fehér műanyag lapocska díszelgett, rajta piros felirattal „Miranda 8.”.

Nyilván valamilyen panzió lehet – gondoltam, azzal zsebre vágtam, s az útlevelet kerítettem sorra.

Mint az okmányból kiderült, néhai haragosom hongkongi állampolgár volt, s Hua Wang névre hallgatott.

...Vajon mi volt a baja neki meg a cimboráinak velem... Hm. Reméljük, holnap már valamivel többet fogok tudni. Persze, ha sikerül megtalálni azt a „Mirandát”, és körül tudok nézni a 8-as szobában.

Épp kezdtem magam beleélni a gondolatba, hogy holnap talán valamelyest tisztulni fog a körülöttünk kavargó zűrzavar, amikor az utcáról éles fékcsikorgás hallatszott.

Az ablakhoz léptem és kilestem, hogy még időben értesüljek róla, ha valami gyanús alak pisztollyal vagy anélkül az erkélyem felé indulna. Az elem táruzó látvány – noha nem fenyegetett életveszéllyel – egy cseppet sem nyugtatott meg.

A fékcsikorgást produkáló járgány ugyanis Balardo Chryslerje volt. Elhűlve néztem, amint a százados energikusan kipattan a vezetőülésről, és elindul a Mahat bejárata felé.

Visszahúzódtam az ablaktól, a hullára pillantottam, aztán elgyötörtén suttoztam magam elé: – A francba!

24.

Hirtelenjében azt sem tudtam, mitévő legyek. Aztán rájöttem a megoldásra.

Felnyaláboltam a hullát, a szekrényhez cipeltem, s begyömöszöltem a praktikus bútordarabba, majd az ajtóhoz nyargaltam, és kicsörtettem a folyosóra.

Balardo épp akkor kanyarodott be az előtérből.

– Á, Mr. Grey! – kiáltott felém már messziről. – Jól sejtettem, hogy ilyenkor már itt találok.

Én meg jól sejtettem, hogy még véletlenül se Schneiderékhez vagy valaki máshoz jössz – dohogtam magamban, miközben kétszer is ráfordítottam a kulcsot. Aztán cseppet sem barátságosan válaszoltam.

– Azért ne legyen túl elégedett a megérzéseivel. Ha egy percet késik, már nem talál itt, ugyanis épp indulóban vagyok.

– Akkor mégiscsak jókor jöttem.

– Jobb időpontot is el tudtam volna képzelni.

– Nyugalom, csak pár percre veszem igénybe az idejét.

– Remélem is. A hölgy túlságosan jól néz ki ahhoz, hogy megvárakoztassam.

– Rendben van – vigyorodott el Balardo. – Értem én. Némi hallgatás után az ajtóra mutatott.

– Azért arra a néhány percre leülhetnék, nem?

– Mi...?
– Mondom, leülhetnénk. Vagy itt akar társalogni?
– Igaza van – mondtam, mint aki bánja az iménti nyers viselkedést. – Jöjjön, meghívom egy italra!
– Ó, köszönöm – mosolyodott el meglepődve Balardo, s az ajtó felé mozdult.
– Nem ide! – mordultam fel a kelleténél talán kissé erőteljesebben. – A bárba.
– De hát... minek sétálnánk el odáig? – nézett rám értetlenül.
– Mert... mégiscsak kényelmesebb ott.
– Ugyan már, jó lesz nekem az az ital itt is. Különben is... Stewarttal itt beszéltünk meg találkozózt.
– Hol? Nálam?
– Igen – ismerte be Balardo. – Ugyanis az a helyzet, hogy a főnökeim a nyakamba sóztak egy csomó munkát, amihez kell a hadnagy is, és most majd ezeket megyünk elintézni.
– Ez még nem ok arra, hogy nálam randevúzgassanak! – hördültem fel.
– Nem is erről van szó – vált morózussá Balardo arca. – Csupán az a helyzet, hogy a hadnagy valahol a városban volt, amikor a feletteseim kiadták nekem a munkákat, és mivel úgy is beszélni akartunk magával, felhívtam és megbeszéltem vele, hogy itt kezdünk. Hallja? Ez az ő kocsija lesz!
Legszívesebben azt mondtam volna, hogy akkor talán elé is mehetnénk, de éreztem, hogy ez már felkeltené a százados gyanakvását. Inkább kinyitottam az ajtót, s kelletlenül morogtam:
– Fáradj on be!
Bevonultunk. Balardo tipikus kopómentalitással körbesétált a helyiségben, mindent megnézett, megtapogatott, megszagolt, én meg nyugalmat erőltetve magamra nekiálltam, hogy kitöltsem a könnyelműen beígért italt.
Épp befejeztem, amikor kopogtattak, s korántsem szívélyes invitálásomra Stewart nyomult be, fején az elmaradhatatlan panamakalappal.
– Maga mit iszik? – néztem rá a vállam felett.
– Szolgálatban kizárólag vodkát – kedélyeskedett a hadnagy, miközben lehuppant egy székre.
Töltöttem egy vodkát, aztán odaadtam a nyomozóknak az italokat.
– És most halljam, mit óhajtanak?
Balardo Stewartra nézett, aztán némi torokköszörülés után zavartan mondta:
– Mindenekelőtt... khm... mindenekelőtt engedje meg, hogy elnézést kérjek a tegnapi történetekért. Tudja, az a helyzet, hogy a főnökeink...
– Gyors eredményeket várnak maguktól – fejeztem be helyette a mondatot, majd hozzátettem: – Ezt már mondta tegnap a hadnagy is. Ezenkívül mi van még?
– Hát... először is Mayer halálával kapcsolatban szeretnénk beszélni önnel.
– Miről? Csak nem mégis engem gyanúsítanak a gyilkossággal? Azt hiszem, az az alkarmustra elég egyértelműen bizonyította, hogy...
– Kérem, Mr. Grey... – szólt közbe Balardo – önt most senki sem gyanúsítja. Mellesleg az az alkarmustra, ahogy ön nevezte, semmit sem bizonyít.

- Dehogynem! – vettem ellen. – Tegnapelőtt még maguk is elismerték.
- Na igen – válaszolta Balardo helyett Stewart. – De azóta változott a helyzet.
- Ez elég hihetetlenül hangzik – mondtam gunyorosan.
- Pedig így van – magyarázta a hadnagy. – Ugyanis azóta a labor elvégezte Mayer körmeinek vizsgálatát.
- És...?
- Ugyebár ön is azért mutatta meg nekünk annak idején az alkarját, hogy bizonyítsa: Mayer nem karmolta össze.
- Pontosan. Mert, akit fojtogatnak, az kétségbeesésében csíp, rúg, harap, karmol. És, ha én lettem volna az, aki rátámadott Mayerre, akkor az alkarom összevissza lett volna karmolva.
- Hacsak a szmokingja meg nem védte volna – mondta mosolyogva Stewart.
- Ezek szerint mégiscsak engem gyanúsítanak? – kérdeztem összehúzott szemmel.
- Nem – válaszolta Stewart helyett Balardo. – Legalábbis nem jobban, mint bárki mást.
- Ez érdekesen hangzik. Most már el sem tudom képzelni, mit találhattak Mayer körmei alatt.
- Nos – felelte Balardo – a vizsgálat eredménye valóban meglepő volt. A mi számunkra is.
- És megtudhatnám, mi volt az?
- Balardo előbb Stewartra nézett, aztán némi hangtalan párbeszéd után felém fordult.
- A vizsgálat mindenekelőtt megállapította, hogy Mayer nagyon intenzíven használta a körmeit, olyannyira, hogy közülük három le is tört.
- Ejha!
- Ugyanakkor – folytatta Balardo – az épen maradottakkal sem tudtunk túl sokat kezdeni.
- Hogyhogy? – csodálkoztam.
- Balardo egy darabig hallgatott, aztán végül kibökte:
- Úgy, hogy egyik alatt sem találtunk semmit.

25.

- Micsodaaa? – meredtem rá.
- Jól hallotta – mondta kelleetlenül Balardo. – Sem bőr vagy szőrmaradványt, sem pedig ruhafoszlányt nem sikerült kimutatni.
- De hát ez... lehetetlen! – suttogtam.
- Márpedig nem az – mondta Balardo helyett Stewart. – A laborjelentés teljesen egyértelmű volt.
- Éppen ezért – vette vissza a szót a százados – a maga által oly perdöntőnek ítélt alkarvizsgálat semmit sem jelent.
- De hát ilyen nincs!
- Eddig mi is azt hittük – morogta rosszkedvűen Balardo, aztán rövid hallgatás után megváltozott hangon mondta: – Ha kérhetem, próbálja meg most egy kicsit

elfelejteni ezt a dolgot, és koncentráljon a többire.

– Milyen többire?

– Arra, amit az első beszélgetésünk alkalmával talán elmulasztott közölni velünk. Esetleg láthatott vagy hallhatott valamit, aminek akkor nem is tulajdonított jelentőséget, de most már úgy érzi, hogy fontos lehet.

A legfontosabb az lenne, hogy minél hamarabb eltűnjetek innen – gondoltam, miközben látszólag szorgalmasan törtem a fejem, hogy visszaemlékezek a Mayer halálakor történetekre.

– Nos...? – kérdezte jó félpercnyi hallgatás után óvatosan Balardo.

– Sajnos semmi – ráztam a fejem, aztán az erkélyajtó felé kaptam a tekintetem, mert az utcán feltámadó szél meglibbentette az ajtórésben lévő függönyt.

– Hát ez szomorú – sópánkodott Balardo.

– Igen – öltöttem gyászos ábrázatot –, én is sajnálom a dolgot, de... ez van.

– Ühüm – bólogatott bölcsen a százados, majd némi töprengés után megkérdezte: – És a borotvált fejű kínai?

– He?

– A borotvált fejű kínaival kapcsolatban sem jut eszébe semmi? ...Ne nézzen rám ilyen értetlenül. Tegnap este, amikor azt a Surbal nevű fickót kinyírták a Paradisóban...

– Surbal?

– Igen, ez volt a neve. Tehát, amikor kinyírták, maga azt mondta, hogy látott egy borotvált fejű kínait lemenni az alagsorba. Vagy már elfelejtette?!

– Ne... nem dehogy. Csak... nem értem, minek kéne eszembe jutni?

– Hát... tudom is én – vont vállat Balardo.

– Nem értem magukat – ingattam a fejem magamhoz térve. – A múlt este még azt sem hitték el, hogy egyáltalán létezik.

– Igen – ismerte el Stewart – de azóta kiderült, hogy néhányan láttak a Paradisóban egy ilyen külsejű fickót. Igaz, használható személyleírást senki sem tudott róla adni.

– És most mit várnak tőlem?

– Például azt, hogy írja le a fickó külsejét.

– Én is csak egy pillanatig láttam, és különben is félhomály volt, ezért...

Hirtelen abbahagytam a mondatot, mert az újabb szélroham meglendítette az erkélyajtót, s ugyanebben a pillanatban a szekrény felől apró recsenés hallatszott.

A francba, nem zártam be az ajtaját! – villant belém a felismerés.

– A végén még kiborul elénk ez a Wang.

– Mi a baj, Mr. Grey? – kérdezte Balardo fürkésző tekintettel.

Ránéztem, aztán fojtott hangon mondtam:

– Semmi, csak szeretnék elindulni végre. Tulajdonképpen elfogadható volt a válaszom, de a századosnak mégsem igazán tetszett. Hosszan az arcomba bámult, s lassan gyanakvás ült ki a vonásaira. Láthatóan szeretett volna a gondolataim mélyére látni, vagy legalább megtalálni az okot, ami miatt ilyen feszült vagyok.

Én meg próbáltam nyugalmat erőltetni magamra, de ez két nyomozóval meg egy szekrényből kibukni készülő hullával a szobámban, egyre kevésbé ment. Sőt, még annál is kevésbé!

Kétségkívül Balardo is megérezte, hogy „valami van”, mert ábrázata egy zsákmányt szimatoló ragadozóéhoz kezdett hasonlítani.

– Nem tudom elhinni – mondta –, hogy csupán egy találkozóról való néhány perces késés aggasztja ennyire.

– Nem is a maga randijárói van szó – morogtam ellenségesen.

– Ugyan, emiatt felesleges aggódnia – nyájaskodott kajánul Stewart –, nem fogjuk hagyni, hogy elkéssen. Inkább végigszirénázzunk magával a városon.

– Baromira örülnék neki – biggyesztettem le a szám szélét. – Meg nyilván a hölgy is. Esetleg meg is bilincselhetnének, hogy végképp hatásos legyen a diszkrét légyottra érkezésem.

Balardo úgy tett, mint aki nem vesz tudomást a dühkitörésemről. Felállt, és lassan elindult körbe a szobában, ugyanazzal a kopójárással, amivel egyszer már bejárta a helyiséget.

Nyilván rájött, hogy azért akarok minél előbb útnak indulni, mert itt nincs rendben valami – állapítottam meg keserű kétségbeeséssel, s közben átkoztam magam, amiért nem tudtam kellőképpen kordában tartani a vonásaimat.

...Most már meg fogja találni, biztos, hogy meg fogja találni!...

Nem, nem úgy, hogy átkutatja a szobát, mert arra nincs engedélye... De ez tudja a módját, hogy e nélkül is megvizsgálhasson mindent...

És valóban, Balardo mestere volt az engedély nélküli házkutatásnak. Nem nyíltan túrta fel a helyiséget, inkább úgy viselkedett, mint aki nagyon bele van merülve a gondolataiba, s közben szinte tudattalanul megbabrált mindent, ami az útjába kerül, az ébresztőórától a bútorszövetig.

S hogy még a hangszínem esetleges változásával is jelezzem a számára, merrefelé nem tetszik a téblábolása, félvállról odavetette:

– Ha tényleg nem akar elkéssen, akkor erőltesse meg a memóriáját, és próbálja leírni azt a kínait. Higgye el, menni fog!

– Na jó – egyeztem bele kényszeredetten – megpróbálom.

Hátradőltem a székemen, és töprengő arcot vágtam, közben azonban gyászosabbnál gyászosabb gondolatok keringtek az agyamban.

...Úristen, ha ezek megtalálják a hullát, végem van. Még, ha nincs is nálam pisztoly, kizárt dolog, hogy ki tudjam magyarázni magam. Még azzal sem érvelhetnék, hogy nem is ismerem a halottat...

– Nos, Mr. Grey! – riasztott fel a tépelődésből Balardo hangja.

– Hát... jól megtermett, erős testalkatú fickó, harmincöt év körüli, bár a borotválás miatt kicsit idősebbnek látszik, a fülei... a fülei... mit keres ott?

– Én? – nézett rám Balardo az ágy mellett guggolva. – Csak a tartólábakat nézem, tudja, hasonló heverőm van nekem is otthon, csak annak nem ilyen a lábmegoldása.

...Persze a lábmegoldás érdekel, mi? Meg, hogy nincs-e hulla az ágy alatt.

– Aha.

– Igen. Kérem, folytassa csak, figyelek.

– Azt látom – dűnnyögtem, és magamban hozzátettem: – Még az a szerencse, hogy ez a Wang nem vérzett nagyon, így a barna mintás padlószőnyegen gyakorlatilag semmi

nyom nem maradt.

– Hol is tartottam?

– A füleinél.

– Ja igen, azok kicsit elállnak, az orra pedig, azt hiszem el volt már törve, mert olyan furcsán áll...

...Reccs!

Ez megint a szekrény volt.

Balardo odanézett, majd miután rám pillantott, lassan elindult arrafelé.

– Ó, nem! – motyogtam magam elé.

– Mondott valamit? – érdeklődött Balardo.

– Nem!

– Aha. No, folytassa csak nyugodtan a leírást.

– Vagy már befejezte?

– Igen – feleltem bágyadtan.

– Ühüm. Hát... mindenesetre ahhoz képest, hogy csak nagyon rövid ideig látta a fickót, ez igazán remek leírás. Egyébként, nem fél az egerektől?

– Mi?

– Az egerektől. Mert, ahogy hallom, egy bevette magát a szekrénybe.

– Nem számít, jó helyen van.

– Ha nem fél tőle, akkor sincs jó helyen. Megrágja a ruhát.

– Az a moly.

– Az egér is.

– Az a papírt eszi.

– Nem, nem. Na, lássuk a kis dögöt!

– Hagyja a fenébe!

– Ugyan már...

Balardo odaért a szekrényhez, megállt előtte, majd egy másodpercnyi várakozás után, hirtelen mozdulattal kitérte az ajtót.

A következő pillanatban öltönyök, nadrágok, ingek borultak ki a szekrényből fogasostul, csaknem felborítva a századost, aki a váratlan eseménytől megriadva jó másfél métert ugrott hátra.

– Mi az isten ez?! – kérdezte feszülten pillogva a támadó kedvű bútordarab irányába.

Fogalmam sincs – akartam mondani, de az izgatottságtól megszólalni sem tudtam. Ehelyett kígyóbüvölőként meredtem a kérdezőre, akire azonban a szuggerálás nem hatott, s egy másodpercnyi habozás után odaóvakodott a szekrényhez.

Belesett, aztán felém fordult, s összehúzott szemmel mondta:

– Most lebukott, Grey!

– Miért, mit talált? – kérdeztem megpróbálva eljátszani, hogy fogalmam sincs, mi lehet a szekrényben.

Balardo elvigyorodott.

– Tudja azt maga nagyon jól.

Azon voltam, hogy továbbra is tagadok, de a százados arcára pillantva

meggondoltam magam, mert a vigyor, ami kiült a vonásaira, sehogy sem illett a helyzethez, így válasz helyett felemelkedtem a székről, odaballagtam a szekrényhez, s benéztem.

Aztán csaknem hanyatt estem a meglepetéstől.

Wang hullája ugyanis az alatt a néhány másodperc alatt, amíg a folyosón Balardóval beszélgettem, úgy eltűnt, mintha soha nem is létezett volna.

26.

– Ne nézzen ilyen döbbenetesen Grey – gúnyolódott Balardo. – Ha megfeszül, se tudja bemésélni, hogy nem maga tette ide.

– Mi a fenéről beszél?! – néztem rá most már teljesen értetlenül.

– Hát erről! – mondta diadalittasan a százados, s előhalászta a szekrény aljáról a kung-fu ruhámat.

– He?

Balardo továbbra is gúnyos arccal vigyorgott rám.

– Tegnap azt akarta bemésélni nekünk, hogy valamikor rövidnadrágos korában próbálkozott néhány hétig a budóval, most meg kiderül, hogy még egy szimpla nyaralásra is magával hozza a kung-fu ruháját.

Az okfejtés hallatán előbb elkerekítettem a szemem, aztán nevetni kezdtem, teli torokból, felszabadultan.

Balardóék enyhe iszonyattal figyelték, amint egyre jobban elhatalmasodik rajtam a röhögőroham, s csak akkor nyugodtak meg valamelyest, amikor egy idő után a hahotázás elérte a csúcspontját, s onnan kezdve már fokozatosan csitulni kezdett.

Mikor végre újra hasonlítani kezdtem korábbi önmagamhoz, Balardo bizonytalanul megkérdezte:

– Ez mi volt?

– Semmi, semmi – heherésztem. – Csak eszembe jutott egy vicc.

Balardóék rezzenéstelen arccal figyelték a jókedvemet, végül a százados megunt a dolgot.

– Ennyire nevetségesnek tartja, hogy egyértelműen kiderült, át akart vágni bennünket? – kérdezte élesen.

– Ugyan miben – legyintettem könnyedén. – Talán be kellett volna jelentenem, hogy magammal hoztam egy szabadidőruhát?

– Egy kung-fu ruhát.

– Az is tökéletesen használható szabadidőruhának.

– Hát persze. Csak egy kissé furcsa, hogy...

– Furcsa világban élünk, százados. Maga például idejön hozzám, állítólag hogy kihallgasson, és előbb az ágy lábakat tanulmányozza, aztán meg üldözőbe vesz egy nem létező egeret a szekrényben.

Balardónak nem tetszettek a szavaim. Mogorván fordult felém.

– Mondja Grey, miért jött ide? Miben mesterkedik?

– Leginkább abban, hogy nyugodtan pihenjek egy kicsit. Ha hagynak.

– Hm. No, jó. Nem raboljuk tovább az értékes idejét... De jegyezze meg, nem tud átverni bennünket!

– Így van – kontrázott rá keményen Stewart. Válaszként előbb az órára néztem, majd sóhajtva mondtam:

– Ahogy látom, a találkozót már lekéstem. Nincs más hátra, lefekszem aludni.

– Oké – állt fel Balardo –, így is jó. Jöjjön hadnagy, ne zavarjuk az urat.

– Minden jót – nyájaskodtam.

– Még találkozunk – nézett vissza az ajtóból Stewart.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmit fog mondani – válaszoltam gunyorosan, s elégedetten néztem, amint felbőszülve bevágja maguk mögött az ajtót.

Egy fél percig még ott maradtam állva a szoba közepén, aztán visszaballagtam a székhez, s lerogytam rá.

Csak most kezdtem töprengeni azon, hogy miként tűnhetett el Wang hullája.

...Valaki elvitte, ez kétségtelen... De hová, és miért? És honnan tudta, hogy a szekrényben van? Lehet, hogy a gyilkos még itt volt, amikor megérkeztem? ...Nem, ez nem valószínű... Hiszen, akkor nyilván velem is végzett volna. Akkor viszont ki vihette el a hullát?...

Tanácsstalanul ültem, végül úgy ítélt meg, hogy ennek a kérdéskörnek a megválaszolására egyelőre nem sok az esélyem, ezért visszakanyarodtam Wang személyéhez.

Miközben a vele kapcsolatos kérdések megfejtésén törtem a fejem, elővettem a zsebemben talált holmikát, és ismételten megszemléltem őket.

Először a “Miranda 8” jelzésű kulcsot tartottam magam elé, majd rövid vizsgálódás után belátva, hogy a kérdéses tárgy nem hajlandó hosszú, információban gazdag történeteket mesélni volt gazdájáról, hanyag mozdulattal a szemközti fotelbe hajítottam, s beletemetkeztem az útlevelebe.

Szó, ami szó az sem segített sokat. Néhány percnyi lapozgatás után bele is fáradtam a hasztalan erőlködésbe, zsebre vágtam az okmányt, s a fürdőszobába indultam, hogy vizet engedjek a kádba.

Vesztemre! Amint elhaladtam az erkélyajtó előtt, suhogás hallatszott, majd a következő másodpercben hatalmas ütés zúdult a fejemre.

Annyi időm se maradt, hogy felfogjam, mi történt. Elsötétedett előttem a külvilág, s összerogytam, akár egy rozoga festőállvány, ha rászakad a mennyezet.

27.

Arra tértem magamhoz, hogy pofozgatnak. Erőtlenül félrehúztam a fejem, mire Mike – mert ő volt az – abbahagyta az abajgatást, s vidoran mondta:

– Magadhoz kellett, hogy térítselek, mert úgy látom, elfelejtkeztél róla, hogy aludni az ágyban szokás. Méghozzá cipő nélkül!

– Lekötelez a kedvességed – nyögtem, s megpróbáltam feltápászkodni. Mikor sikerült talpra kecmeregnem, odavánszorogtam a fotelhez, és belerogytam.

Mike is leült, majd észrevéve az asztalon lévő poharakat, rosszállóan megjegyezte:

– Engem elküldesz dolgozni, te meg közben dorbézolsz, míg állsz a lábadon.
– Hát, ha te dorbézolásnak nevezed a Balardóékkal való csevegést... – vigyorodtam el bágyadtán.

– Ők voltak a vendégeid? – csodálkozott Mike.

– Ühüm. Meg a borotvált fejű kínai.

– Az is?

– Igen. Ja, meg még valaki. Aki megölte a kínait.

– Micsoda?!

– Valaki kinyírta a fickót.

– Itt nálad?

– Ühüm.

– És Balardóék mit szoltak hozzá?

– Ők nem látták.

– Miért, elfordultak?

– Tökéletlen.

– Akkor sem értem.

– Mire hazajöttem, a fickó már itt volt kiterítve.

– Ez érdekes!

– Ez még semmi. Odamentem hozzá, hogy megvizsgáljam, és akkor megláttam az ablakon át Balardót.

– Mire te?

– Bedugtam a hullát a szekrénybe. Aztán megpróbáltam elhúzni a csíkot, de nem sikerült, így Balardo meg Stewart, aki nem sokkal utána érkezett, benyomult ide.

– És...?

– Kérdezősködtek meg körbeszimatoltak.

– És megtalálták a hullát...

– Nem találták meg.

– Pancserek.

– Nem. Ugyanis a hulla eltűnt.

– Mikor?

– Az alatt az idő alatt, amíg én a folyosón beszélgettem Balardóval.

– Hová fajult a világ. Már a hullákat is lopják.

– Mike, ez nem vicc. Valaki kinyírta a fickót, aztán feltételezésem szerint egy másvalaki ellopta a holttestet, majd egy harmadik valaki leütött.

– Miért?

– Hát tudom én?

Mike elmélázva hallgatott egy darabig, aztán megkérdezte:

– Legalább sikerült átkutatnod a halottat?

– Annyi időm szerencsére volt. Itt van az útlevele, és ennek alapján...

Hirtelen elhallgattam, zsebemben matató ujjaim pedig megmerevedtek, mintha görcsöt kaptak volna.

– Nos...? – nézett rám kérdően Mike.

Lassan kihúztam a kezem a zsebemből és megráztam a fejem.

- Már nincs itt.
- Hogyhogy nincs ott?
 - Úgy, hogy nincs! – mondtam indulatosan, aztán az erkélyajtóra nézve sötét arccal hozzátettem: – A fickó, aki leütött, magával vitte.

28.

- Hm, hm – tűnődött Mike. – Furcsa.
- Miért lenne furcsa? – vetettem ellen. – A fickónak egyszerűen szüksége volt rá, és kész!
- Eddig én is értem a dolgot – bólintott társam. – Csak azt nem tudom, honnan tudta az illető, hogy nálad van?
 - Hát... ez jó kérdés.
 - Vagy a borotvált fejű valamelyik társa volt a támadód, aki nem akarta, hogy a halott papírjai alapján a nyomokra bukkanj, vagy a gyilkos jött vissza, mert ő viszont meg akarta találni valamiért a kínaiakat, vagy...
 - Vagy?
 - Vagy valaki más.
 - Ha választani kell, akkor én leginkább az utóbbira tippelek –jegyeztem meg.
 - Miért? – kérdezte kíváncsian Mike.
 - Mert azt például kapásból nem hiszem, hogy a borotvált fejű a cimboráival együtt érkezett. Ebben az esetben ugyanis azok már az érkezésem előtt elvitték volna a hullát.
 - Hacsak nem vették inkább üldözőbe a gyilkost. Aztán a sikeres vagy sikertelen hajsza végeztével visszajöttek, és elvitték a halottat, majd megállapítva, hogy nincsenek nála a papírjai, ismét visszajöttek, és ezúttal már azokat is magukkal vitték.
 - Tulajdonképpen ez sem lehetetlen – vontam vállat –, de nekem túl bonyolultnak tűnik.
 - Talán igazad van – ismerte el Mike, aztán némi hallgatás után megkérdezte: – Na és a visszatérő gyilkos? Azzal mi a bajod?
 - Az azért valószínűtlen, mert Wangot...
 - Wangot?
 - Igen, így hívták a fickót. Legalábbis az útlevelemben ez állt. Na szóval, ezt a Wangot a ruháján lévő vérnyomok tanúsága szerint, körülbelül negyedórával az érkezésem előtt lőhettek le. Ez viszont azt jelenti; hogy a gyilkosnak bőven lett volna rá ideje, hogy kiforgassa a zsebeit, ha ezt akarja.
 - Lehet, hogy a váratlan helyzettől megzavarodott, és elrohant – vélte Mike. – Aztán később eszébe jutott, micsoda lehetőséget szalasztott el, s visszajött.
 - Ez se hangzik túl meggyőzően – ingattam a fejem. – Mégpedig azért nem, mert a gyilkos eredetileg rám várt, tehát, ha visszatérve itt talált volna, akkor nem leüt, hanem inkább lepuffant.
 - Igazad van – adta meg magát Mike. – Ez viszont azt jelenti, hogy egy fikarcnyival sem jutottunk előbbre.

– Hát, valahogy úgy – bólintottam. – Több információra lenne szükségünk.
– Egyet éppenséggel tudok mondani.
– Miért, történt valami Garettékkel?
– Ha nem is velük, de a törzshelyükön a Paradisóban.
– Hogyhogy a „törzshelyükön”?
– Úgy, hogy váltottam néhány szót az egyik pincérrel, és az elmondta; Garették már régebben is voltak ott néhányszor.
– Ez érdekes! – élénkültem fel. – Ezek szerint biztosak lehetünk benne, hogy Garették Longman ittjártakor is itt tartózkodtak.
– Igen – bólintott Mike. – Aztán nyilván Eve után küldték Wilsont, aki figyelte a lányt, majd ugyanazon a gépen, amelyiken mi is jöttünk, visszatért... Mellesleg a pincér azt is mondta, hogy a barátaink az utóbbi három napban minden este betértek hozzájuk hosszabb-rövidebb időre.
– Nocsak! És arra nem emlékezett, hogy tegnap mikor voltak ott?
– De igen! – vigyorgott diadalittasan Mike. – Nagyjából a gyilkosság elkövetésének időpontjában.
– Egyre jobb – morfondíroztam félhangosan, aztán fejcsóválva megjegyeztem: – A fene abba a hangulatvilágításba, meg azokba a rafináltan elhelyezett boxokba, hogy nem lehet normálisan felmérni, kik vannak körülöttünk.
– Ne is mondd! – legyintett bosszúsan Mike.
– Miért?
– Mert éppen a berendezés kialakításának köszönhető, hogy elszalasztottam, néhány számunkra nagyon érdekes embert.
– Mi a szösz? Mesélj!
– Tudod a bár nagyobbik terméből – ahol mi voltunk tegnap – nyílik egy másik kisebb terem, ahol táncolni is lehet.
– És...?
– A két helyiséget egy folyosó köti össze.
– Tovább!
– Mikor Garették átmentek a kisebbik terembe, követtem őket, aztán látva, hogy nem valami ellenünk készülő kommandós akció részleteit gyakorolják, csak csörögni akarnak, visszaindultam.
– És?
– A keresztfolyosóhoz érve egyszer csak meghallottam, hogy két hapsi rólunk beszélget. Az egyik arról győzködte a másikat, hogy nem szükséges elrabolni és megkínózni bennünket.
– Ez mindenesetre szimpatikusán hangzik.
– A másik ürge álláspontjához képest mindenképpen, mert az igencsak kardoskodott a drasztikusabb megoldások mellett.
– És legalább láttad ezeknek a jóindulatú úriembereknek az ábrázatát?
– Hát éppen ez az! Mikor oda akartam osonni, hogy meglessem a pofájukat, egy tucatnyi handabandázó olasz zúdult végig a folyosón, és mire átverekedtem magam rajtuk, a két fickó már eltűnt.

- Szóval, nem tudod, kik voltak...
- Legalábbis nem vagyok biztos a dolgomban.
- Szóval ismerős volt az orgánusuk!
- Igen. Bár pontosan nem sikerült beazonosítanom őket, mert a táncolók felől elég erősen odahallatszott a zene, és...
- Oké, nem kell szabadkoznod, inkább a lényegre mondd!
- Rendben. Szóval, amikor átverekedtem magamat a taljánokon és betepegettem a nagyterembe, tudtam, hogy a beszélgetőknek még ott kell lenniük valamelyik asztalnál, így aztán vállalva, hogy hülyének néznek, végigjártam az egész termet, és minden egyes boxba bekukkantottam, úgymond téged keresve.
- És milyen eredményre jutottál?
- Két ismerős társasággal is találkoztam, akik az előbb vázolt csevegést folytathatták. Vagy Schneiderék voltak a beszélgetők, vagy az unatkozó aranyifjak, Rushék.

29.

- Na, szépen vagyunk – állapítottam meg. – Ezek szerint a panzióban lakók közül senkiben sem bízhatunk.
- Nem – erősítette meg Mike. – Ráadásul elég komoly lépéshátrányba kerültünk a Mahaton kívüli ellenfeleinkkel szemben is. Hiszen ők tudják rólunk, hogy kik vagyunk, és hol lakunk. Ezt bizonyítja Wangnak és a gyilkosának az idejövetele is, mi viszont semmiben sem lehetünk biztosak velük kapcsolatban.
- Nana, azért ebben nincs teljesen igazad – vetettem ellen. – Ugyanis eddig még nem mondtam, de ennél a Wangnál megtaláltam a szobakulcsát.
- Ez már valami! – élénkült fel Mike.
- De még mennyire, hogy valami! Igaz, a fickó nyilván azt is elvitte, de...
- Nos?
- Egy pillanat, várjunk csak! – emeltem fel a kezem, azzal felugrottam, odarobogtam hozzá, és nagy elszántsággal benyúltam az ülepe meg a foteltámla közé.
- Mit csinálsz? – pattant fel társam döbönt tekintettel.
- Nyugi, nem rád hajtok – kiáltottam vidáman, és széles mozdulattal felmutattam az előhalászott kulcsot.
- Á, vagy úgy! – derült fel Mike, megpillantva a kulcskarikát a rajta lévő műanyag lapocskával. Aztán bizonytalan arccal kérdezte: – De nem azt mondtad az előbb, hogy a támadód ezt is elvitte?
- Azt mondtam „nyilván”, de nem állítottam biztosan. Közben pedig eszembe jutott, hogy ez nem volt nálam, amikor a fickó leütött. Vagyis elmondhatjuk, hogy legalább a kínaiakkal kapcsolatban van valamilyen támpontunk, amelyből kiindulhatunk.
- Ühüm – bólogatott Mike, majd némi tünődés után hozzátette: – Hacsak az események hatására el nem költöznek a Mirandából, hogy ne lehessen a nyomukra jutni.
- Minden attól függ – véltem –, hogy itt voltak-e Wang halálakor. Ha igen, akkor könnyen lehet, hogy már át is költöztek valahova máshova, de ha nem, akkor ott

maradnak, hiszen arra számítanak, hogy Wang előbb–utóbb odamegy.

– Az elmélet jó – dünnyögte Mike –, de egy apróság elég bizonytalanná teszi a latolgatást.

– Éspedig...?

Mike lassan az ablakhoz sétált, kibámult az utcára, s csendesen mondta:

–Az, hogy fogalmunk sincs róla, ki vitte el a hullát, és mit akar vele csinálni.

30.

– Jó reggelt az uraknak! – köszönt ránk udvariasan Bikhsi, amikor másnap délelőtt tíz óra tájban frissen és kipihenten betoppantunk az előtérbe.

– Jó reggelt! –köszöntünk vissza, s indultunk volna tovább, amikor hirtelen eszembe jutott valami.

– Mondja – léptem oda a pulthoz – nem tud valami jó kínai éttermet ajánlani? Olyanra gondolok, amelyikbe egy született kínai is szívesen tér be.

– Hát... – mélézott el az öreg – sok kínai étteremről tudok, de közülük csak kettőnek igazán elismert a konyhája. Az egyik a Csiance Fangce, a másik pedig a Sanghaj.

– És... hogy lehet ezeket megtalálni?

– Nagyon egyszerűen – vigyorodott el Bikhsi, s levett egy Port Luis térképet a térkép- és levelezőlap tartó állványról. – Itt az egyik, itt pedig a másik.

– Aha – bólogattam, figyelve, amint egy filctollal bekarikázza a kérdéses helyeket, majd megkérdeztem: – Ezen a térképen a szállodák meg a panziók is fel vannak tüntetve?

– Igen.

– Nagyszerű – örvendeztem. – Pont erre van szükségünk.

– Netán másik szálláshelyet akarnak keresni az urak? – kérdezte kissé meghökkenve az öreg.

– Á, dehogy! – legyintettem derűsen. – Csak nem szeretném, ha elkeverednénk a forgatagban, és nem találnánk vissza.

Bikhsi enyhe zavarodottsággal pislogott, hol rám, hol meg Mike-ra, de nem törődtem vele. Elővarázsoltam a zsebemből egy bankjegyet, elécsúsztattam, aztán felmarkoltam a térképet, búcsút intettem, és Mike-ot is magammal sodorva kinyargaltam az utcára.

– Mit akarsz ezekkel a kínai éttermekkel? – kérdezte társam, már a pálmafák övezte sétányon baktatva.

– Természetesen megtalálni a borotvált fejű társait – feleltem. – Ha egy kis szerencsénk van, este ott lesznek vagy a Csiance Fangce-ben vagy a Sanghajban.

– És akkor mi van?

– Lehet, hogy találkoznak vagy beszélnek valakivel, akiről eddig még nem tudtunk. Az a gyanúm, hogy ők is csak amolyan Garrett-féle erős fiúk, akik nem a saját szakállukra, hanem valakinek a megbízásából üzik a kisdud játékaikat... Na, ide betérünk!

– Hová? – pillantott körül Mike.

– Ide – mutattam az előttünk lévő aprócska indiai reggeliző teraszára. – Enni csak kell, nem?

Beballagtunk és helyet foglaltunk az egyik kijárathoz közeli asztalnál. A következő pillanatban alacsony, vézna, ám roppant energikus indiai emberke rohogott az asztalunkhoz.

Két kávét, két tonikot, és mérsékelten fűszeres reggelit rendeltünk tőle, majd miután távozott, Mike beletemetkezett a Bikhsitől szerzett térképbe, én pedig egy arra tébláboló újságárustól napilapot vásároltam. Nem mintha engem nem érdekelt volna, hogy hol van a Miranda, de az is foglalkoztatott, vajon előkerült-e valahol Wang holtteste.

Végiglapoztam az újságot, aztán a hátoldalán megtaláltam a bűnügyi krónikát.

...Na, lássuk!... „Leütötték a box-bajnokot”... „Féltékeny férj a csomagtartóban”... „Nászéjszaka láncra verve”... „Halott kínai a... kikötőben”...

– Ez lesz az! – kiáltottam fel izgatottan.

– Csendesebben! – sziszegte Mike körbesandítva, aztán ő is odahajolt, hogy késedelem nélkül elolvassa az írást.

Ami azt illeti, nem volt valami hosszú cikk.

„Ma hajnalban ismeretlen kínai férfi holttestére bukkantak a jachtkikötő közelében. Az első feltételezések szerint rablógyilkosság történt, s a tettesek a vizsgálat megnehezítése céljából magukkal vitték az áldozat iratait is. A rendőrség folytatja a nyomozást.”

– Szerencsére a fényképe nincs benne – szúrta Mike a fogai közt, miközben végigsandított a közelünkben ülőkön.

– Nem csoda – véltem –, a hullát valószínűleg lapzárta után találták meg, és az újságíró még annak is örülhetett, hogy egyáltalán a híradással elérték a nyomdát. Fényképet gondolom, úgylis csak a rendőrségtől szerezhettek volna be, azok pedig egyelőre mással vannak elfoglalva.

– Az esti újságokban viszont már nyilván lesz fotó – aggodalmaskodott Mike. – Ha biztosra akarunk menni, most kellene körülnéznünk a Mirandában.

– Egyvalamiről ne feledkezz meg – figyelmeztettem. – Az a jótét lélek, aki elvitte tőlem a hullát, valószínűleg elemelte a nála talált pénztárcát, a rendőrség nyilván ezért is gyanakszik rablógyilkosságra.

– És?

– És mivel az újságokban az áll, hogy rablógyilkosság történt, remélhetőleg Wang cimborái is elhiszik ezt a verziót. Már persze, ha egyáltalán elolvassák az újságokat... Mellesleg nem tudom, ki lehet az, aki ilyen apróságokra is odafigyel, mint a pénztárca.

– Nem olyan apróság az, ha van benne elég pénz – bölcselkedett Mike.

– Én biztos vagyok benne, hogy a barátunk nem azért vette el a halottól a tárcát, mert szüksége volt a benne lévő pénzre. Mert, ha csak holmi alkalmi hullarabló lett volna, akkor nem viszi magával a holttestet.

– Logikusan hangzik. De még mindig nem válaszoltál a kérdésekre.

– Mármint...?

– Hogy most kéne meglátogatnunk a Mirandát.

– Semmi jónak nem vagyok elrontója, de egyáltalán nem biztos, hogy Wang cimborái most nem tanyáznak ott.

A társalgást a pincér megjelenése szakította félbe. A cingár kis fickó szép akkurátusan lehelyezte elénk a megrendelt dolgokat, majd egy udvarias meghajtást követően távozott.

Néztem, ahogy eltűnik az épület bejáratát árnyékoló gyöngyfüggöny mögött, aztán az evőeszközökért nyúltam.

– Még meleg! – óvott Mike.

– Nem baj – válaszoltam, és már készültem, hogy a villámra tűzzek egyet az ínycsiklandozó falatokból, amikor a gyöngyfüggöny mögül előbukkant a pincér.

– Mr. Grey! Telefon! Mr. Grey! Telefon! – ismételte szorgalmasan.

Összenéztünk Mike–kal.

– Mi az isten lehet ez? – kérdezte társam.

– Fogalmam sincs – vontam vállat. – Senki sem tudhatja, hogy idejöttünk, hisz pár perce még mi se tudtuk.

– ... Mr. Grey! Telefon! Mr. Grey! Telefon!

– Odamegyek – határoztam el.

– Oké – bólintott Mike –, de vigyázz magadra! És ha valami van, csak kiálts!

– Majd igyekszem – vigyorodtam el, azzal felálltam, s a cingárhoz léptem. – Én vagyok az, akit keres. Hol a telefon?

– Ott belül, uram – mutatott a cingár a gyöngyfüggöny mögé.

– Aha – dűnnyögtem, majd egy pillanatnyi tétovázás után fűjtam egyet, s benyomultam az épületbe.

A báryszerűen kialakított részben szerencsére sem kínai, sem egyéb nációhoz tartozó orrgyilkos vagy emberrabló nem tartózkodott. Csupán egy szép arcú maláj lány mosolygott rám, mikor beléptem.

– Oda, legyen szíves – mutatott jobb felé, ahol egy falra szerelt telefonkészülék árválkodott, félretett kagylóval.

– Kösz – mosolyogtam vissza rá, és a készülékhez léptem.

– Anthony Grey – morogtam a beszélőbe.

– Jó napot, Mr. Grey – felelte egy síron túlira elváltoztatott hang. – Örülök, hogy hallom a hangját.

– Ez fordítva nem mondható el – jegyeztem meg morózusan.

– Igazán?

– Bízhat bennem, nem verem át.

– Jó humora van.

– Ezenkívül még fűtyülni is tudok... Na, mit akar mondani?

– Ööö... úgy hallom, épp reggelizni készül...

– Átkozottul jó füle van. Egyszer majd közelebbről is megvizsgálom.

– ... de szomorúsággal tölt el a gondolat, hogy indiai kosztot akar fogyasztani.

– Vannak ennél szomorúbb dolgok is – biztosítottam.

– Attól függ, kinek a számára – sejtelmeskedett.

– Például az én számomra.

– Ó, ebben én nem vagyok annyira biztos.

– Hm. Mindenesetre, gondolom nem csak azért hívtok fel, hogy ezen aggályainak

hangot adjon.

– De igen – válaszolta nem kis megdöbbenésemre a kriptalakó. – Pontosan ezért. Az indiai koszt ugyanis megfekszi a gyomrát.

– Na, idefigyeljen! – fortyantam fel. – Nem tudom, ki maga, nem tudom, hogy mi módon értesült az ittlétünkről, de hagyjon engem békében a hülyeségeivel.

– Úgy látszik, nem értette meg, amit mondtam – suttogta az ismeretlen.

– Eltalálta, nem értettem meg.

– Akkor elmondom még egyszer. Az az étel, amit kivittek magának, túl fűszeres.

– És akkor mi van? – tudakoltam ingerülten, a következő pillanatban azonban megértettem, mire céloz. – Úgy érti... beleraktak valamit, ami...?

– Pontosan! – vágott közbe az ismeretlen. – Éppen ezért azt javaslom, ne egyenek belőle.

– De... maga honnan tudja ezt?

– Minden jót, Mr. Grey – felelte válasz helyett a fickó. – Igyekezzen, mert lehet, hogy a barátjába is jutott egy kis fűszerkülönlegesség.

– Hé, egy pillanat! – hadartam izgatottan. – Ki maga? Hallja? Kicsoda maga?

Az ismeretlen azonban addigra már letette a kagylót.

– A fenébe! – sziszegtem magam elé ingerülten, aztán kirobogtam a teraszra.

Mike szerencsére még nem evett bele az ételbe, csak nagy igyekezettel fújdogálta.

– Nyugodtan abba hagyhatod – sügtam oda neki, mikor lehuppantam mellé.

– Miért, mennünk kell valahová? – pillantott rám kérdően.

– Nem – ráztam meg a fejem –, de a telefonáló, akivel beszéltem, azt állítja, hogy meg van mérgezve a reggeli.

– És te elhiszed neki?

– Igen. Mert bár nem mutatkozott be, de név szerint keresett, tehát biztos, hogy nem holmi vaktában elpuffogatott telefontréfáról van szó. Inkább arról, hogy az illetőnek valamiért fontos a személyem, ugyanakkor nem akarja felfedni előttem a kilétét.

– Ugyan – legyintett Mike –, ki van itt rajtam kívül olyan, aki...

Hirtelen elhallgatott, aztán egy másodpercnyi hallgatás után fürkésző arccal kérdezte:

– Te, mondd csak, természetes vagy elváltoztatott hangon beszélt az őrangyalod?

– Az utóbbin – feleltem. – Olyan volt, mintha egy kriptából szólna hozzám.

– Akkor ezek szerint bárki lehetett...

– Igen, bárki...

– Tehát, nő is...

– Micsoda?! – meresztettem rá a szemem.

– Azt mondtam, hogy akkor ezek szerint nő is lehetett. Vagy nem?

Elgondolkoztam, aztán valahová a semmibe bámulva csendesen válaszoltam:

– De... nő is lehetett.

telefonáló szavaiban, némi várakozás után magunkhoz intettük a pincért.

– Parancsoljanak! – mosolygott ránk udvariasan a cingár indiai.

– A szakáccsal szeretnénk beszélni – mondtam nyomatékosan.

– A... szakáccsal?

– Igen. Legyen szíves, hívja ide!

– Talán... valami probléma van?

– Igen.

A cingár zavartan meghajolt, és távozott. Néhány pillanattal később egy kövér, zsíros képű – szintén indiai – fickóval tért vissza.

– Pa... rancsoljanak uraim – dadogta zavartan a zsíros képű.

– Az a helyzet – mutattam az időközben egyik felén összeturkált ételre –, hogy ennek a finomságnak valamilyen furcsa mellékíze van.

– Iigen?

– Igen. Jó lenne, ha megkóstolná.

– Ez... ez elég szokatlan kérés.

– Szokatlan vagy nem szokatlan, mégis jó lenne, ha teljesítené – emeltem fel a hangom, hogy a környező asztaloknál is hallják, amit mondok. – Ellenkező esetben még azt találom hinni, hogy azért nem mer enni a saját főztjéből, mert romlott alapanyagból főz.

– Ez nem igaz! És egyáltalán... már megbocsásson uram, de a más ételébe beleenni...

– Oké, igaza van – legyintettem. – Egy úriember valóban nem kívánhat ilyet.

A következő pillanatban villámgyorsan megragadtam a fickó karját, csavartam rajta egyet, aztán a másik kezemmel belenyomtam a kövér, zsíros fejét a tányérba.

– Én viszont csak addig vagyok úriember – folytattam a mondókámat –, amíg fel nem ingerelnek.

A szakács hörögve, prüsszölve vette tudomásul a szavaimat, a cingár pedig megpróbált elillanni a közelünkből, ám a vészjósló arccal elétoppanó Mike láttán inkább mégis maradt.

Megnyugtatóan rávigyorogtam – úgy tűnt, nem nyugodott meg tőle –, majd a hajánál fogva kirántottam a szakács fejét a kulimászból.

– Most pedig meséld el szépen, mi volt ez a kis tréfa – biztattam.

– Ké... kérem, én nem tehetek semmiről – hebegte a kövér.

– Hát ki tehet? – érdeklődtem nyájasan.

– Két... két fickó.

– Ismered őket?

– Nem, még sose láttam egyiket sem. Egyszer csak berontottak a hátsó ajtón, és azt mondták, ha nem hagyom, hogy ők is segítsenek a fűszerezésben, akkor nagyon megjáróm.

– Aha, na és, hogy néztek ki ezek az önjelölt kukták?

– Hát... nyári ingben meg nadrágban voltak.

– Hm – néztem Mike-ra, mintegy jelezve, hogy ez ám a profi személyleírás, aztán hirtelen ötlettől áthatva megkérdeztem:

- Európaiak voltak, vagy kínaiak?
- Nem – vágta rá riadtan a kövér.
- Mi „nem”? – dörögtem rá bőszen.
- Nem európaiak voltak és nem kínaiak.
- Hát...?

A szakács kipislogott a szeméből némi salátalevet, és elkínzott arccal suttogetta:

- Indiaiak voltak... két indiai.

32.

- Hát ezzel nem sokra megyünk – mondta már az utcán bandukolva Mike.
- Ezzel az erővel két fűszálat is kereshetnénk a réten.

– Nem rossz hasonlat – bólintottam komoran. – De még találóbb lenne két viperáról beszélni, mert azokat is borzasztó nehéz felfedezni a fűben, és azoknál is az a helyzet, hogy ha nem találsz meg őket, akkor azért marhatnak meg, ha meg rájuk bukkansz, akkor azért.

– Igaz – ismerte el Mike, majd hozzátette: – viszont, ha a te hasonlatodnál maradunk, akkor nem egy pár, hanem egy egész hullóházra való csúszómászó lapul a környéken; a kínaiak, Garették, ezek az indiaiak és Schneiderék vagy Rushék.

– Még szerencse, hogy van egy jóakaróm is! Ráadásul nem is a rosszabbik fajtából!

- Az biztos, hogy most jókor jött.

– Nem csak most!

– Ezt, hogy érted? – nézett rám meghökkenve Mike.

– Úgy, ahogy mondom – válaszoltam. – Ugyanis Wang hulláját tegnap este senkinek sem állt igazán érdekében eltüntetni.

– Vagyis arra gondolsz, hogy...

– Igen! Az őrangyalom nem csak ma, hanem már tegnap is vigyázott rám... Ő volt az, aki Stewarték megérkezése előtt néhány másodperccel eltüntette a kínai hulláját.

33.

Következő programként először is megreggeliztünk végre, majd elindultunk a Mirandához.

Nem volt túl messze, negyedóra alatt odaértünk.

– Szimpatikus hely – állapította meg elégedetten Mike a Mahathoz hasonló felépítésű, bokrokkal és pálmákkal övezett épület láttán. – Teraszos apartmanjai vannak, és ahogy elnézem, van nyolc terasz a földszinten, ez pedig azt jelenti, hogy egy könnyed szökelléssel oda lehet jutni a barátaink erkélyajtájához.

– Már persze, ha tudjuk, melyik az – intettem. – És ha megfelelően sötét van az akcióhoz... Mert jelenleg a nap épp odatűz a teraszokra.

Töprengve szemléltük az épületet, gondosan elraktározva magunkban minden apró részletet, ami az észrevétlen megközelítés szempontjából fontos lehet. Egészen addig

vizsgálódtunk, amíg az egyik erkélyen váratlanul fel nem bukkant az indiánfrizurás kínai.

– Nem ő...? – nyitotta szélásra a száját Mike a fickó láttán, de addigra már be is rántottam egy örökzöld mögé.

– De igen, ő – mondtam aztán.

– Akkor megvannak! – vigyorgott társam diadalittasan. – Most már csak ki kell várni, amíg besötétedik, és elhúzzák a csíkot vacsorázni. Vagy bárhova máshová.

– Egén – morogtam, majd az órára sandítva megjegyeztem: – Ezek szerint az elkövetkező nyolc-tíz órában itt fogunk dekkolni.

– He? – pillantott rám riadtan Mike. – Remélem, ezt nem mondod komolyan?

– Miért? – kérdeztem. – Hol akarod kivárni, hogy elkotródjanak?

– Én valami árnyas helyre gondoltam – vallotta be Mike.

– Ez az, ami nem jön össze – mondtam.

– Merthogy...?

– Merthogy, nem csak a szobájukban kell körülnézni, hanem őket is szemmel kell tartani, hátha találkoznak valakivel vagy mennek valahová. Ezt viszont csak akkor tudjuk megoldani, ha követjük őket a kapun való kilépésüktől fogva.

Mike egyre növekvő szomorúsággal hallgatta az okfejtésemet, aztán vállat vont, és beletörődően mondta:

– Akkor nincs más hátra, maradunk.

34.

Süppedő szőnyegek, aprócska, gyékényfalú boksok, diszkrét fényű lampionok és szantálfa illatú füstölők. Nagyjából ilyen volt a Sanghaj étterem összképe.

A szemrevételezésre este tíz körül került sor, amikor is a két kínait követve beóvakodtunk a jeles intézmény bejáratán.

Mit mondjak, nagyon örültünk, amikor végre helyet foglaltunk az egyik eldugott boksban, mert a fickók a nap folyamán alaposan próbára tették a türelmünket. Egymást váltva kétóránként felkerekedtek, és egy Poseidon nevű vendégházhoz vonultak, ahol aztán letelepedtek a bejárat elé, s figyelték a ki- meg belépőket. Hogy milyen célból, azt egyelőre nem sikerült kiderítenünk.

– Jó estét! – lépett mellénk a mosolygós kínai pincér. – Mit óhajtanak?

Ránéztem, és lassan tagoltan megkérdeztem:

– Hány fő dolgozik a konyhán?

– Tessék? – bámult rám a kínai.

– Azt kérdeztem, hány fő dolgozik a konyhán?

– Hát... tizenegy. De...

– Az jó sok – mosolyogtam rá barátságosan, magamban megállapítva, hogy ennyit valószínűleg nem tud megfenyégetni két ember.

– Mindegyik be van jelentve – mondta önérzetesen a fickó.

– Nagyon helyes – bólogattam elismerően, majd elővettem egy húszdollárost, és az asztalra helyeztem.

– Az a helyzet – magyaráztam –, hogy a barátom ráér, de én nagyon sietek. Éppen

ezért, ha lehet, most azonnal szeretnék enni.

A pincér a pénzre sandított, aztán széles mosollyal meghajolt felém.

– Ha olyat rendel az úr...

– Mindegy mit hoz, csak gyorsan – szakítottam félbe, és a kezébe nyomtam a bankjegyet.

– Igenis, értem – felelte, s azon nyomban elnyargalt a konyha felé.

Mike nézte, amint a fickó eltűnik a szemünk előtt, majd rezignáltan megjegyezte:

– Ezek szerint megint én maradok ki a jóból.

– Egyáltalán nem biztos – véltem. – Könnyen lehet, hogy éppen te fogsz kideríteni valamit az indiánfrizurásukat figyelve.

– Gondolod?

– Miért ne?

Mike kilesett a gyékény válaszfal részén át, aztán sóhajtva mondta:

– Csak nehogy megint elkezdjenek ide-oda ingázni.

35.

Még egyszer körbekémleltem, majd óvatosan kiléptem a bokrok takarásából, és elindultam a kínaiak erkélye felé.

Szerencsére az utcai lámpák fénye erre a területre nem ért el, így legfeljebb a környező teraszok valamelyikéből láthattak volna meg, azokon azonban nem volt senki.

...Persze, miért is lennének? Port Luis ezernyi érdekesebb programot kínál az itt nyaralóknak, semhogy bárki is a szobájában akarja tölteni az estét... Legfeljebb valaki máséban!...

Néhány lépéssel átszeltem a bokrok és az erkély közötti távolságot, megragadtam a korlátot, s egy elegáns mozdulattal átvetettem magam rajta. Aztán nyomban lekushadtam a fal mellé, és vártam mi fog történni.

Semmi – állapítottam meg elégedetten néhány másodperc múltán. – Nagyon helyes!

Az erkélyajtóhoz araszolva a jókedvem csak tovább nőtt. Ugyanis nem volt bezárva.

Most már csak egy ezüstitálca hiányzik, rajta képekkel ellátott ismertetővel, amely részletesen tájékoztat a kínaiak eddigi tevékenységéről és további terveiről – gondoltam, miközben belöktem az ajtót, s benyomultam a résen.

Tágas, de fojtogatóan meleg helyiségbe jutottam.

Nyilván elromlott a légkondicionáló – véltem, miközben felegyenesedtem, s megpróbáltam eligazodni a csaknem teljes sötétségben.

Némi erőlködés után a szemeim hozzászórtak a mostoha körülményekhez, és lassacskán kibontakozott előttem a szoba képe.

Az erkélyajtóval szemben három ágy sorakozott egymás mellett, fejrészüknél éjjeliszekrényekkel, a jobb oldali falnál hosszú szekrény sor támaszkodott a tapétához, baloldalt a sarokban tv-készülék szunyókált, a szoba közepén pedig egy jókora ovális asztal terpeszkedett, körülötte – ki tudja milyen megfontolásból – hat székkal.

... Semmi szétdobált ruha, semmi elszórt papír, semmi mosatlan pohár...

Rendszerető, kulturált emberek – állapítottam meg. – Nem is lenne velük probléma, ha tegnapelőtt nem próbáltak volna meg agyonverni, így azonban... Na lássuk, miért allergiásak rám!

Indultam volna, hogy körülnézzek, ám végül mégsem mozdultam.

Helyette beleszimatoltam a levegőbe egyszer, kétszer, háromszor...

– Ezt nem hiszem el! – mormogtam magam elé a vizsgalódás befejeztével az öröm, a bosszankodás és a hitetlenkedés furcsa keverékével a bensőmben: – Ilyen nincs!

Odasétáltam az asztalhoz, leültem az egyik székre, és fáradt hangon mondtam:

– Anthony Grey vagyok. Jöjjön elő nyugodtan. A felhívásra senki sem felelt.

Vártam egy darabig, aztán felsóhajtottam.

– Nem hinném, hogy itt akar megöregedni. Márpedig akkor előbb vagy utóbb elő kell bújni. Hallja, Patricia?!

Válaszként halk, méltatlankodó mormogás hallatszott, majd egy reccsenést és egy csusszanást követően karcsú árnyalak bújt elő a középső ág alól.

Szégyenlősen megigazította a ruháját, aztán fejcsóválva mondta:

– Hogy mi mindig összetalálkozunk...

36.

Néhány másodpercig egyikünk sem szólt semmit, végül a lány törte meg a csendet.

– ...Honnan tudta meg, hogy itt vagyok? – kérdezte. Elmosolyodtam.

– A parfümjének észbontó illata van.

– A fenébe! Erre nem is gondoltam.

– Ne hibáztassa magát, más valószínűleg nem érezte volna meg. De nekem az átlagnál jobb a szimatom. Meg úgy általában minden érzékszervem.

– Csak ne lenne ilyen szerény – gúnyolódott.

– Pedig az egyéb képességeimről még nem is beszéltem.

– Nem is vagyok rá kíváncsi!

– Oké, akkor ez a téma egyelőre ejtve. Inkább beszéljünk arról, mit keres itt?

– Miért nem arról, hogy maga miért jött?

– Ez is szóba kerülhet, de előbb maga jön. Egyrészt, mert én kérdeztem előbb, másrészt...

– Másrészt?

– Másrészt, mert megint ez a lehetetlen páróka van a fején, és ez már önmagában is magyarázatra szorul.

Patricia zavartan lekapta a vörös műhajkoronát, és sietve megigazgatta a frizuráját.

Aztán rám nézett, s lassan elmosolyodott.

– Oké, legyen igaza – mondta beleegyezően.

– Rábeszél – vigyorodtam el. – Nos, tehát? ...Miért jött ide?

– Azért – felelte elkömlődve –, mert ezek a fickók tegnap egész nap a nyomomban voltak, és ki akartam deríteni, mi a fenét akarnak tőlem.

– Na, és sikerült?

– Eddig még nem.
– Akkor ideje, hogy én is körülnézzek – emelkedtem fel a fotelből. – Hátha én több szerencsével járok.
– Egy pillanat! – állított meg Patrícia. – Még nem mondta el, hogy maga mit keres itt.
– Háát... – húztam tűnődve a választ – tulajdonképpen nem is tudom. Leginkább valami támpontot, amiből kideríthetem, kik ezek a fickók és mi az, ami matt annyira érdeklém őket.
– Már megint volt valami afférja velük?
– Affér? – kérdeztem vissza kesernyés mosollyal. – Az egyiküket, egy Wang nevűt tegnap este holtan találtam a szobámban.
– Micsodaaa?
– És ez még semmi, amikor néhány pillanatra kimentem a folyosóra, valaki megfújta a hullát.
– Megfújta?
– Igen, megfújta. Ellopta, elcsórta, meglépett vele.
– De hát... miért?
– Látja, épp ezt szeretném kideríteni. Mellesleg nem sokkal később valaki leütött, és a halott útlevelét is elvitte.
– Úristen, hát micsoda hely ez a Mahat...?
– Meglehetősen érdekes. Most pedig mivel egy-egy kérdést mindketten megválaszoltunk, megint maga jön.
– Halljuk, mit akar még tudni?
– Például azt, hogy milyen célból utazott ide. Mert az egyértelmű, hogy nem turistáskodni. Ahhoz túl sokat settenkedik erre-arra.
Patrícia rám nézett a sötétben, aztán csendesen mondta:
– Ezt nem mondhatom el Tony, pedig szívesen megtennem. De...
– De...?
– De lehet, hogy a riválisom.
– Hm. Ez tényleg lehet. Bár, ahogy jobban belegondolok, a Paradisoban történtek ez ellen szólnak. Mert maga ott is keresett valamit, én viszont teljesen véletlenül kerültem oda.
– Nézze, Tony, ha igazat mond is...
– Igazat mondok.
– ..akkor sem árulhatok el magának semmit.
– Nem túl eredeti kifogás.
– Sajnos, akkor sem mondhatok mást. Különben is, sietnem kell.
– Egyszerre ilyen sürgős lett?
– Igen.
– Szabad megtudnom, miért?
– Ezt sem mondhatom meg.
– És, ha nem engedem el?
– Kérem, Tony.

– Oké – adtam meg magam. – Menjen.
Patrícia odalépett az erkélyajtóhoz, és némi leskelődés után kisiklott a teraszra.
– Azért legalább egyvalamit elárulhatna – szóltam utána halkán.
A lány odaaraszolt a korláthoz, aztán intett a fejével, hogy mondjam.
– Arra lennék kíváncsi – súgtam az ajtóhoz lépve –, honnan tudta, hol lakom? Mert a Mahat nevet soha nem említettem maga előtt.
Patrícianak ijedten elkerekedett a szeme, aztán válasz helyett átugrott a korláton, és gazellaléptekkel eltűnt a sötétben.
– Hm – csóváltam meg a fejem utána bámulva. – Pedig ezt az egyet igazán elmondhatta volna.

37.

Néhány pillanatig még ott álltam az ajtórésben, aztán visszahúzódtam, és munkához láttam.

Szép sorjában aprólékosan végigkutattam mindent, hátha nekem több szerencsém lesz, mint a lánynak, de hiába. Az indiánfrizurásék nemhogy ezüsttálcát meg ismertetőt, de még egy nyomorult papírfecnit sem hagytak az apartmanban, amelyből bármilyen apróska információt sikerült volna szerezniem.

Talán majd Mike – gondoltam, mikor a keresés végeztével elhagytam a Mirandát, s a Mahat felé indultam.

Ügy terveztem, ha Mike nem lesz ott, várok rá néhány percet, és ha nem jön, megnézem a Sanghajban.

Mindenesetre eldöntöttem, hogy ezúttal nem leszek olyan óvatlan, mint a múlt este. Hiszen, ha akkor vár rám valaki a szobámban, könnyedén végezhetett volna velem.

Ennek megfelelően, amikor a hortyogva szundikáló Bikhsi feje fölül ellopott kulccsal odaértem a szobámhoz, a lehető legóvatosabban jártam el.

A fal mellé húzódva dugtam be, és fordítottam el a kulcsot... Azaz csak fordítottam volna, ha már nem lett volna nyitva a zár.

– Hurrá! – suttogtam morózusan, konstatálva a tényt, hogy vannak odabent, s közben áldottam az eszemet az elővigyázatosságomért.

Már csak azt nem tudtam, mitévő legyek. Végül némi hezitálás után, még mindig a fal mellett lapulva, belöktem az ajtót. Alig hallható nyikordulással nyílt ki. A folyosót megvilágító neonsövek fénye mohón nyomult be a résen, mintha tudta volna, hogy érdekes látványban lesz része. És úgy is volt!

Amikor néhány pillanatnyi feszült várakozás után fél szemmel bekukucskáltam, éreztem, hogy kiver a víz.

A beeső fénysugár ugyanis két krémszínű cipőbe bújtatott lábat világított meg.

38.

Miért nálam kell begyűjteni a hullákat? – nyüsiztettem, persze csak magamban. – Mi az én szobám, hullamegőrző?

Visszahúzódtam a fal mellé, vettem egy nagy levegőt, aztán újra benéztem.

...Semmi kétség, itt fekszik valaki! És... az is biztos, hogy nem csak sziesztázik.

Kifújtam a levegőt, s kényszeredetten beóvakodtam az ajtórésein, hogy szemügyre vegyem a holttestet.

Murphy volt az, a Garett-féle csapat oszlopos tagja. A mellkasán lévő nyomok tanúsága szerint valamilyen keskeny pengéjű törrel szúrhatták le.

...De miért éppen itt, könyörgöm!? ...Ha már meg kellett ölni, akkor miért nem lehetett valahol máshol? .. Mondjuk az utcán, vagy a saját szobájában? ...Hoppá, ez az!

...Oda kell vinni! Semmi szükség rá, hogy itt találják meg.

Az ötleten felbuzdulva nyomban munkához láttam. Először is kilopakodtam a folyosóra, és Garették ajtajához surrantam, hogy megnézzem bent vannak-e.

Nincsenek! – állapítottam meg némi vizsgálódás után megkönnyebbülve, s elővettem az álkulcsomat.

Egy pillanattal később nyitva volt az ajtó.

Gyorsan visszaroogtam a szobámba, felnyaláboltam Murphyt, és átegyensúlyoztam vele Garettékhez.

– Így ni! – suttogtam elégedetten, mikor leraktam a megboldogultat egy fotelbe. – Mindenütt jó, de legjobb otthon. Igaz-e?

Murphy – természetesen – nem felelt. Valahová a távolba meredt csodálkozó, üveges szemmel.

Nem volt valami szívderítő látvány, nem is óhajtottam tovább időzni a társaságában. Az ajtóhoz léptem, hogy távozzak. A kilincshez érve azonban megmerevedtem. Kintről ugyanis halk léptek zaja hallatszott. Nem, nem felém közeledtek a tompán koppanó cipősarkak, hanem a... szobám felé!

Mire eddig jutottam a felismerésben, a folyosón tébláboló már meg is állt.

...Szóval újabb látogató! Na, lássuk ki vagy?!

Úgy terveztem, szép csendben résnyire nyitom az ajtót és kilesek... a sors azonban másképp akarta!

Még félig se nyomtam le a kilincset, amikor a hátam mögött neszezés támadt. A tizedmásodperc tört része alatt reagáltam. A földre vettem magam, hogy ha a mögöttem lévő rám akarna ugrani, elvétsa a célt, majd oldalra gurultam, talpra ugrottam és kezeimet küzdőtartásba rántva, harcra készen perdültem hátra. Szemeim idegesen ide-oda ugrálva keresték az ellenséget, de senkit sem sikerült felfedeznem. Aztán lassan Murphyre vándorolt a tekintetem, és megértettem mi történt.

Nem elég stabilan helyeztem el a fickót a fotelben, és a tehetetlen test egyszer csak előrebukott, lesodorva a dohányzóasztalról a térítőt meg a rajta lévő újságokat.

Félig bosszankodva, félig megkönnyebbülve engedtem le a kezeimet. Odamentem és visszaigazítottam a helyére a halottat. Mikor elkészültem, ismét az ajtóhoz léptem. Ezúttal minden probléma nélkül sikerült kinyitnom. Kikandikáltam, de a folyosó addigra már üres volt.

Nem baj – gondoltam –, rajtaütök a fickón, még mielőtt bármily csacskaságra felkészülhetne.

Kisiklottam a folyosóra, és odasurrantam a szobámhoz. Vártam egy pillanatig,

aztán hangtalan, de villámgyors mozdulattal sarkig tártam az ajtót.

A folyosóról betörő fény néma, élettelen mozdulatlanságot világított meg odabent.

...Hm. Ezek szerint mégsem hozzám jött a fickó. ...De akkor kihez?

Sok variáció nem volt, én is inkább csak megszokásból méláztam el a dolgon. Aztán visszahúzódtam a folyosóra, és az egyelten közelben lévő ajtóhoz settenkedtem. Mike-éhoz.

Itt is ugyanúgy jártam el, mint az imént, egy másodpercnyi felkészülés, aztán villámgyors ajtónyitás.

A mozdulat nyomán valahol a ruhásszekrény táján izgatott neszezés támadt.

– Fel a kezekkel vagy lövök! – reccsentem rá az ott lévő árnyalakra, zsebre vágva a jobb kezem, s mutatóujjammal kinyomva a zakóm zsebét.

– Ugyan már, Grey, csillapodjon le – válaszolta amaz riadtan –, nem akarok én semmi rosszat. Én csak...

– Maradjon úgy, ahogy van! – mordultam közbe. Bal kézzel a villanykapcsolóhoz nyúltam és felkattintottam. A gyékényernyővel árnyékoló égők ugyan nem teremtettek nappali világosságot, de ahhoz tökéletesen elég volt a fény, hogy a szekrénynél álló, kezeit magasra tartó alakot felismerjem.

– Nocsak, Mr. Rush – mondtam, meglepetéssel vegyes gyanakvással a hangomban.

– Hát maga mit keres itt?

39.

Rush szemezett velem egy darabig, aztán visszakérdezett:

– Letehetem a kezem?

Végigpillantottam rajta, s mivel semmiféle pisztolyt sejtető kidudorodást nem láttam a ruházatán, bólintottam.

Erre leengedte a kezeit, és körülnézve megjegyezte:

– Amint látom, elszalasztottuk.

– Kit? – érdeklődtem, miközben én is kihúztam a zsebemből a kezem.

Rush bamba ábrázattal figyelte a mozdulatomat, aztán ráeszmélve, miről van szó, bosszúsan morogta:

– Ezek szerint nem is volt magánál fegyver.

– Nyert – bólintottam, majd látva, hogy ettől nem derül jobb kedvre, megkérdeztem: – Jobban örülne, ha lett volna?

– Nem.

– Akkor térjünk vissza az alapkérdéshez. Tehát, mit keres itt?

– Nem mit, hanem kit – javított ki Rush, ismételten körbenézve. – Valaki bejött ide az előbb.

– Persze, maga.

– Jaj, Mr. Grey, ne legyen ennyire értetlen – mondta Rush bosszankodva. – Én azért jöttem be, hogy megnézzem; ki van itt?

– Aha. Na és miből jutott arra a gondolatra, hogy vannak bent?

– Abból, hogy amikor ideértem az épülethez, Mr. Darms szobájában apró fény

villant, olyan, mint egy elemlámpáé.

– És...?

– Először azt hittem elromlott a világítás, de amikor bejöttem és láttam, hogy a hallban meg a folyosón égnek a neonok, felmerült bennem a gyanú, hogy talán valami betörő ólalkodik Mr. Darmsnál.

– Mire maga...?

– Mire én elhatároztam, hogy fülön csípem a fickót.

– Ahhoz képest nem nagyon óvatoskodott.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy én a szobám bezárt ajtaján keresztül is meghallottam a lépteit.

Rush zavarba jött, de csak egy pillanatra.

– Tényleg, erre oda se figyeltem – mondta aztán könnyedén.

– Na, persze – bólogattam hűvösen. – Hisz maga csak egy unatkozó világfi, és nem holmi titkos ügynök. Igaz?

Rush arca lassan kezdett ellenségessé válni.

– Nem tudom hova akar kilyukadni – nézett rám összehúzott szemmel, majd mint akinek csak most jut eszébe, hozzátette: – Mellesleg egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy maga a szobájában volt, amikor én bejöttem ide.

– Igazán? – villantottam rá a szemem. – És ugyan miért nem?

– Azért – vált gúnyossá Rush hangja –, mert amikor az épülethez értem, magánál nem égett a villany. Márpedig nemigen hiszem, hogy szokása lenne a sötétben ücsörögni.

– Hátha mégis – mosolyogtam rá negédesen.

Egy darabig némán méricskéltek egymást, mindketten azon morfondírozva, hogy vajon a másik mennyire mond igazat, végül én törtem meg a csendet.

– Maga ugyebár azt állítja, hogy bejött ide valaki – néztem végig a helyiségen. – Akkor már csak az a kérdés, merre távozott az illető. Ha ugyan távozott.

Rush feszült izgalommal hallgatta a szavaimat, mert tudta, mire megy ki a játék: ha nincs nyitva se ajtó, se ablak, akkor nyilvánvaló, hogy az a titokzatos lopakodó nem létezik. És akkor egyértelmű, hogy ő pusztán önszorgalomból settenkedett be Mike-hoz.

Lassú, látszólag nyugodt léptekkel sétáltam oda a teraszajtóhoz, valójában azonban felajzva lestem Rusht a szemem sarkából.

Nem mozdult, pókerarccal figyelte, mit csinálok. Megvizsgáltam az ajtót, aztán szenttelen hangon kijelenttem:

– Erre senki sem távozhatott. És az ablakokon se. Ez pedig azt jelenti...

– Mielőtt valamilyen elhamarkodott következtetésre jutna, nézze meg a fürdőszobát is – szakított félbe.

Rápillantottam, aztán bólintottam és benyitottam a fürdőszobába. Odabent kellemesen hűvös légáramlat csapta meg az arcomat. A nyitva hagyott ablakon keresztül akadálytalanul áramlott be a friss vaníliaillatú levegő a helyiségbe.

Teleszívtam vele a tüdőmet, és megfordultam.

– Köszönöm a tanácsot, Mr. Rush – néztem a mögöttem álló szemébe.

– Nincs mit – vigyorodott el amaz.

Ebben igazad van – gondoltam, miközben az arcát fürkésztem. Ugyanis, bármibe

le mertem volna fogadni, hogy nyitott ablak ide vagy oda, kettőnkön kívül senki sem járt Mike-nál az elmúlt órákban.

40.

Egy darabig még ott álltunk egymás mellett szótlánul, végül Rush megunt a dolgot.

– Na, én megyek is – mondta.

– Én is – feleltem felrezenve a gondolataimból, s egy kézmozdulattal jeleztem, hogy övé az elsőbbség.

Kiléptünk a folyosóra, Rush a keresztfolyosó felé indult, ahol az ő szobájuk volt, én meg a sajátomhoz baktattam. Bár csak pár lépést kellett megtennem az ajtóig, ennyi idő is elég volt ahhoz, hogy ismét tökéletesen visszasüllyedjek a bennem hullámzó kérdések óceánjába.

Teóriáktól kábán nyitottam be a szobába, s még arról is megfeledkeztem, hogy felgyújtsam a villanyt. Csak odaballagtam az egyik fotelhez, lerogytam és töprengve belebámultam a nyitva hagyott ajtó résén át bevilágító neonok fényébe.

Egy vagy talán két perc telhetett el így. Aztán lassacskán visszatértem a képzelgések tengeréből a valóság talajára. Annál is inkább, mert szép lassan az a szorongató érzés ette be magát a zsigereimbe, hogy valami nincs rendben a szobában. Nem tudtam mi a baj, de éreztem, hogy valami nem stimmel.

...De vajon mi az?...

Centiméterről, centiméterre mozdítva a fejem, körbejártattam a tekintetem a félhomályos szobában... aztán egyszer csak megláttam.

Valaki figyelt a sötétből. Ott ült a szoba túlsó sarkában lévő fotelben, a teste szinte teljesen beleveszett az ülőalkalmatosság fekete sziluettjébe, csak a szemei látszottak. Azok is csupán azért, mert az ajtórésen beáramló fény egy vékonyka sugara az éjjeli lámpa rézkarjáról visszaverődve épp odavetődött.

Mit mondjak, kissé kivert a víz. Ugyanis tapasztalatból tudom, hogy az ilyesmi ritkán jelent jót.

Nincs mese – határoztam el egy szemvillanás alatt –, megint bedobjuk a pisztolyos trükköt. Ha nincs nála stukker, nyert ügyem van. Ha viszont van... na erre jobb nem is gondolni.

Szép óvatosan a zsebembe süllyesztettem a kezem, aztán nyugalmat erőltetve magamra, megszólaltam: – Egy Beretta van a zsebemben, és egyenesen magára irányul. Ha csak egyetlen rossz mozdulatot tesz, szitává lövöm. Világos?

A másik nem válaszolt, ült nyugodtan.

– Örülök, hogy megértettük egymást – mondtam komoran, de belül nagyon megkönnyebbültem. – Most pedig ideje, hogy bemutatkozzon. Gyerünk!

A fickó továbbra sem reagált.

– Nem hallja, amit mondok? He? Néma csend.

Lassan kezdtem rosszul érezni magam.

.. Mi a fenétől ilyen magabiztos? .. Lehet, hogy hallotta, mikor az előbb Rushsal már

eljátszottam ezt a játékot? ...Akárhogy is, valamit tenni kell.

Továbbra is morózus képet vágva felálltam, odasétáltam az éjjeli lámpához – az ujjammal kinyomott zseb persze mindvégig a fickóra irányult – és szabad kezemmel felkattintottam a kapcsolót.

Aztán halk hördülés hagyta el a számát, s éreztem, hogy szabályosan égnek mered a hajam.

A fotelben ülő, merev tekintetű férfi ugyanis Murphy volt. Illetve a hullája, amelyet alig tíz perce egyszer már kivittem a szobámból.

41.

Borzadva bámultam a halottra.

– Ez... nem lehet igaz – suttogtam magam elé szinte megbabonázva.

Aztán lassacskán mégis kénytelen voltam tudomásul venni a tényt, hogy Murphy makacsul ragaszkodik a szobámhoz.

Mitévő legyenek? – törtem lázasan a fejem. – Mitévő legyenek, hogy annak, aki mindenáron gyilkossági ügybe akar keverni, ne sikerüljön a terve? Először is persze meg kell szabadulni a hullától. Aztán... aztán értesíteni a rendőrséget. Ez az! Fel kell hívni Balardóékat, hogy mondjuk valahol a folyosón belebotlottam Murphy hullájába. Igen, ez lesz a megoldás!

Felpattantam a fotelből, a holttesthez ügettem, felnyaláboltam és kinyomultam vele az ajtón. Egyenesen a folyosó vége felé igyekeztem, mert időközben belém villant a gondolat, hogy a legmegfelelőbb hely a hulla számára a személyzeti lépcső lesz, ahol ilyenkor a kutya se jár, és ami elég messze van a szobámtól.

Nesztelen léptekkel suhantam végig a süppedős futószőnyegen. A jelzett helyre érve letettem az élettelen testet, s ahogy jöttem, visszairamodtam a szobámba.

Becsuktam magam mögött az ajtót, aztán egy megkönnyebbült sóhajt követően a telefonasztalkához léptem, és tárcsázni kezdtem.

A negyedik számnál tartottam, amikor az utca felől zaj hallatszott. Kipillantottam az ablakon, s lassan visszahelyeztem a beszélőt a villára.

A bejárat előtt ugyanis Balardo járgánya állt, a százados meg a hadnagy épp akkor kászálódott ki belőle.

42.

Most már semmi kétségem sem volt az iránt, hogy valaki rám akarja húzni a vizes lepedőt.

...A fickó megölte Murphys, aztán telefonált a rendőrségre, mondván, található egy nullát, ha kijönnek a Mahatba, és körülnéznek egy Anthony Grey nevű hapsinál... Az ilyen Balardo meg Stewart-féle „eredménycentrikus” kopók kapva kapnak az ilyen bejelentéseken... Bár ez esetben mégsem lehetne teljes sikerélményük, mert a szobámba nem lehet belátni az utcáról, ez pedig azt jelenti, hogy a telefonáló maga is járt nálam, ami viszont nagymértékben valószínűsíti, hogy éppen ő a tettes... Bár ki tudja, ezek a

Balardóék mi mindent képesek kisütni egy kis főnöki vállveregetés érdekében... ? No, majd mindjárt kiderül! Mindenesetre taktikát váltunk!

Elővettem egy könyvet, leheveredtem az ágyra, és az éjjeli lámpa alá húzódva bőszen olvasásba kezdtem. Körülbelül tíz másodperc telhetett el így, aztán hirtelen kivágódott az ajtó, és a küszöbön, kezükben pisztollyal ott tornyosultak Balardóék.

Csodálkozást miméivé rájuk néztem, majd némi hallgatás után megkérdeztem:

– Mi van? Végképp kinevezték a szobámat állandó találkahelynek, vagy csak hiányoztam maguknak?

Balardo körbepásztázta tekintetével a helyiséget, aztán elszántan felelt:

– Valaki az előbb felhívott bennünket, és azt mondta, hogy itt valami szörnyűség történt.

– Mármint itt nálam? – vontam fel a szemöldökömet.

– Nem – válaszolta enyhe zavarral a százados. – Az illető azt mondta „a Mahat Panzióban”.

– És akkor miért pont hozzám rontottak be?

– Azért – morogta szúrós tekintettel Stewart –, mert általában maga körül szoktak összesűrűsödni az események.

– A könyv tényleg nem túl érdekes, de ennél nagyobb tragédiáról nem tudok beszámolni – dobtam félre a kezemben lévő kötetet, és felültem az ágyon. Balardóék dühödten néztek egymásra.

– Gyerünk tovább! – vakkantotta a százados Stewartnak, és kifordult a folyosóra.

Elégedetten figyeltem, amint a hadnagy is elkotródik, közben pedig elismeréssel adóztam ismeretlen rosszakarómnak, amiért csak annyit mondott Balardóéknak, „valami szörnyűség történt a Mahatban”.

...Ezzel elkerülte, hogy bárkiben is felvetődjön; esetleg épp ő a szörnyűség előidézője, ugyanakkor a Balardóék és köztem fennálló, cseppet sem baráti viszony ismeretében biztos lehetett benne, hogy a századosék először hozzám rontanak be... Hm. Agyafűrt fickó! ...Már csak azt kéne kideríteni, hogy kicsoda, és miért akar mindenáron eláztatni...

Töprengésemből Balardóék izgatott kiabálása riasztott fel, jelezve, hogy rátaláltak Murphyre.

Ledobtam a könyvet, az ajtóhoz ügettem, s nagy lendülettel kivágódtam a folyosóra.

– Mi történt? – kiáltottam oda a holttest körül sürgölődő Stewartnak.

A hadnagy átható pillantást lövellt felém.

– Mr. Murphyt megölték – kiáltotta vissza.

– Tessék? – adtam a megdöbbenetet, s néhány tétova lépést tettem a halott felé.

– Jól hallotta – dörögte bőszen a keresztfolyosóról épp beforduló Balardo. – Valaki leszúrta a szerencsétlent.

– Úristen! – hallatszott a százados háta mögül, aztán Schneiderék bukkantak elő borzadó arccal a sarok takarásából.

– Hát maguk? – néztem rájuk, ezúttal őszinte csodálkozással.

– Tessék? – pillantott felém riadtan Schneider.

– Maguk... itthon voltak?
– Igen – bólintott a német. – Miért?
– A, semmi – legyintettem, majd némi hallgatás után magam elé meredve hozzátettem: – ...Csak úgy kérdeztem.

43.

A fél egyet is elütötte az óra, mire a legutolsónak befutó Garették is megérkeztek, s Balardóék végre betereleltek az egész társaságot az ebből a célból kinyitott bárrészbe, hogy megkezdhesék a kihallgatásokat.

Mit mondjak, nem volt túl baráti a légkör, az egyes csoportok egymástól gondosan elkülönülve helyezkedtek el, s időnként gyanakvó, ellenséges pillantásokat lövelltek egymás felé.

A legnagyobb indulat persze Garettékben tombolt. Látszott rajtuk, alkalomadtán nem fognak késlekedni, hogy megbosszulják a cimborájuk halálát. Csak még azt nem tudták, kin.

Mindenesetre úgy tűnt, mi nem a sor végén kullogunk a jelöltek között.

Nem igazán tetszett a dolog, s először nem is nagyon találtam rá magyarázatot. Aztán egyszerre csak beugrott

...Hát persze, hogy mi vagyunk gyanúsak a számukra! Hogy is nem jöttem rá azonnal!

Legszívesebben rögtön elmondtam volna Mike-nak a felfedezésemet, de akárcsak a többi közölnivalómat, egyelőre ezt is magamban kellett tartanom.

Balardóék ugyanis kezdettől fogva gondosan vigyáztak rá, hogy se Rush, se Schneiderék, sem pedig én ne maradjunk egy pillanatra sem egyedül senkivel, aki a hulla megtalálása után érkezett, és így ne is mondhassunk neki semmit.

Ezért is ültették be a társaságot a bárba, hisz itt – mivel ezúttal nem szólt a zene – még a suttogást is tisztán lehetett (volna) hallani.

Ebből kifolyólag kénytelen voltam mély hallgatásba burkolózni. Akárcsak Mike, pedig ahogy elnéztem, neki is lett volna mondanivalója. Sőt, érzésem szerint az egybegyűltek közül mindenki szeretett volna egy kicsit magára maradni a hozzá közel állókkal, hogy megdumcsizzon ezt-azt.

Természetesen Balardóék is látták, hogy meglehetősen feszült a hangulat, ők azonban valószínűleg a gyilkosság pusztá tényének számlájára írták a dolgot, s nem foglalkoztak vele.

Mindenesetre, mielőtt az első kihallgatandó delikvenst kiszólították volna a teremből, Balardo – talán ettől remélve, hogy egy kicsit megnyugszanak a kedélyek – célszerűnek tartotta néhány mondatban összefoglalni, az újonnan érkezettek számára eddig csupán távirati stílusban elmondottakat.

– Nos – kezdte, miközben végigtekintett a jelenlévőkön –, nem szeretném, ha bárki is úgy érezné, hogy nincs kellően tájékoztatva, ezért mielőtt megkezdjük a kihallgatásokat, röviden ismertetem önök előtt az eddig megállapítottakat, illetve az eddigi információinkon alapuló feltételezéseket. – Rövid szünetet tartott, majd folytatta: –

Azt ugye már mindnyájan tudják, hogy Mr. Murphyt leszúrták, s azt is, hogy az eset a személyzeti lépcsőnél történt. Legalábbis – tette hozzá nyomatékkal – ott találták meg a holttestet.

– Ezt nem értem – jegyezte meg félhangosan Schneider. Balardo ránézett, mint aki nem tudja eldönteni, hogy a másik ennyire bugyuta vagy csak tetteti magát, aztán némi tétovázás után magyarázni kezdett.

– Mr. Murphyt egy keskeny pengéjű szerszámmal, talán rugós törrel szúrták le. Az így keletkezett seb sokszor alig vérzik, és ha a halotton ráadásul elég ruha is van, akkor elképzelhető, hogy a környezet nem lesz véres. Ilyen esetekben a gyilkos, ha az elkövetés helyének kitudódása leleplezhetné, megteheti, hogy elviszi a hullát valamilyen semleges területre, s ezáltal félrevezeti a nyomozást.

A százados az okfejtés befejeztével Schneiderre pillantott, s látva, hogy a német megértette a mondandóját, folytatta: – Ez a verzió persze természetesen csak akkor lenne elképzelhető, ha a gyilkos önök közt lenne. Egyelőre azonban a jelek nem erre utalnak. Sokkal inkább arra, hogy Mr. Murphyt egy besurranó tolvaj szúrta le, mivel az útját akarta állni. Emellett szól Mr. Rush és Mr. Grey előzetesen tett vallomása is, miszerint körülbelül fél tizenkettő tájban gyanús neszeket hallottak Mr. Darms szobája felől, és amikor odamentek, hogy utánanézzenek a dolognak, az ajtót nyitva találták... Valami baj van, Mr. Garrett?!

Az eddig csak az orra alatt mormogó Garrett a kérdésre felugrott, és hol rám, hol Rushra nézve, bőszen dörögte:

– Baj az van éppen elég! Még az a szerencse, hogy tele vagyunk ilyen segítőkész, röntgenfülű emberekkel!

– Mire céloz? – kérdezte Balardo fürkésző tekintettel.

– Mire? – kérdezett vissza Garrett. – Hát csak arra, hogy baromi jó füle van annak, aki egy besurranó tolvajt meghall. Érdekes, hogy itt mindjárt két ilyen is akadt. Sőt, mind a kettő egyből, gondolkodás nélkül odaindult, hogy megakadályozza az illetőt a szoba kirámolásában. Mintha olyan nagy érték lehetett volna odabent.

– A kis értékeket is illik megvédeni – válaszoltam, majd hozzátettem: – Egyébként nem Mr. Rush vagy én voltam az, aki nagy értéket sejtett a szobában. Nem! A besurranó remélt nagy zsákmányt. Talán valami rossz tippet kapott... vagy valaki megréfálta, mondván, hogy itt és itt komoly értékek vannak.

Elhallgattam, mert láttam, hogy a szavaim elérték a kívánt hatást. Garrett hamuszürkévé vált arccal visszatottyant a székére.

Balardo szemei egy ideig ide-oda jójóztak köztem és Garrett között, végül megnyugodtak valahol középtájt.

– Érdekes véleményeket hallottunk az imént – mondta némi hallgatás után –, az én számomra azonban van valami, ami még ennél is érdekesebb.

Várt egy kicsit, hogy kellőképpen felcsigázza a hallgatóságot, aztán folytatta: – Minket telefonon riasztottak tizenegy negyvenkettőkor, még hozzá azzal, hogy azonnal jöjjünk a Mahat Panzióba, mert valami szörnyűség történt. Nos, eddig rendben is volna a dolog... A probléma csak az, hogy a telefonáló elfelejtett bemutatkozni.

Néma csend követte a százados bejelentését, senki sem jelentkezett, hogy szeretné

bepótolni a mulasztását.

Én persze nem csodálkoztam a dolgon. Biztos voltam benne, hogy a tettes telefonált, s ez a számomra megmagyarázta, hogy nem jelentkezik.

Balardónak azonban nem álltak rendelkezésére ilyen kiegészítő információk, ezért elismételte a felszólítást, ezúttal már nyíltan.

– Mivel az itt történekről csak olyasvalaki értesíthetett bennünket, aki itt lakik, egyértelmű, hogy önök között van az illető. Éppen ezért ezennel felszólítom, hogy jelentkezzen!

– Miért nem csak azt a négy embert kérdezi, akiket itt találtak, mikor megérkeztek?
– kérdezett közbe agresszíven Wilson.

– Azért – válaszolta Balardo szelídséget erőltetve magára –, mert nem biztos, hogy ők telefonáltak. Hisz például ön is beszaladhatott egy pillanatra valamiért, és...

– Az ki van zárva! – mordult fel Wilson. – Mi végig együtt voltunk. De, ha már itt tartunk, miért nem kérdezi meg a vén muksót a portán?

– Már megtörtént – felelte Balardo.

– Na és?

– Nem látott senkit.

– Persze, hogy nem látott – szólt közbe az eddig végig hallgató Mike –, megint aludt.

– Ezt maga honnan tudja?! – csapott le rá Balardo.

– Onnan, hogy Bikhsi esténként mindig el szokott szundítani – felelte Mike, majd egy pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Szinte menetrendszerű pontossággal.

44.

– Na ülj le szépen, és hegyezd a füled, mert ideje, hogy végre halld az igazi sztorit is! Bár, ahogy elnézlek, neked is van mondanivalód.

– Előbb mondjad csak te. Az enyém valószínűleg nem olyan nagy horderejű.

A fenti beszélgetés már a szobámban zajlott, ahová a kihallgatások végeztével vonultunk be Mike-kal, hogy megtárgyaljuk az elmúlt órák eseményeit.

Társam kivett egy sört a hűtőből, aztán a nyomban bepárasodó dobozzal a kezében letelepedett az egyik fotelbe, s érdeklődve rám függesztette a tekintetét.

Én is lecsücscentem – nekem a már Murphy által is „használt” bútordarab jutott – és rövid átgondolás után szép sorban elmeséltem mindent a Miranda Panzióban történektől kezdve, Murphy hullájának vándorlásán át egészen Balardóék megérkezéséig. Aztán rátértem a feltételezéseimre.

– Legelőször is – mondtam – azt hiszem, ki kéne osztanunk magunknak néhány jókora pofont vagy valami ilyesmit.

– Miért? – érdeklődött Mike.

– Mert biztos vagyok benne, hogy ha csak kis mértékben is, de felelősek vagyunk Murphy haláláért.

Mike csodálkozón rám meresztette a szeméit, aztán rájött, mire gondolok.

– Hát persze! – csapott a homlokára. – A hülyéskedésünk a hajón, amikor azt

mondtuk, hogy amit ők keresnek, mi már megtaláltuk.

– Úgy bizony – bólintottam. – Igaz, mi csak viccnek szántuk a dolgot, de ezek szerint Garrették komolyan vették, és megbízták Murphyt, hogy kutassa át a szobáinkat. Ő pedig belefutott a gyilkos karjaiba.

– Igen – morogta Mike, majd némi töprengés után megjegyezte: – És nem csak Garrették vették komolyan a dolgot, hanem Rushék is! Mert szerintem Rush se holmi betörőt keresve nyomult be a szobámba. Azt már inkább elhiszem, hogy ő meg a társai szintén a CD után kutatnak, és Rush azt akarta megtalálni. Lehet, hogy ő is ott tipródott valahol a félkarú rablók között, amikor Garrettékkel csevegtünk, és ő is elhitte az ugratásunkat. Csak ő – szerencséjére – hozzám jött be előbb.

– Nem rossz elgondolás – mondtam. – Bár, ha már a hallgatózóknál tartunk, éppenséggel Schneiderék is megfordulhattak a nyerőautomatáknál abban az időben.

– Nem hinném, hogy Schneideréknek bármi közük lenne ehhez az egészhez.

– Én sem állítom biztosan, csak...

– Csak...?

– Csak furcsa, hogy ezúttal nem mentek el mulatni.

– Ez lehet véletlen is.

– Persze, hogy lehet. Énbennem is csak azért merült fel a gondolat, mert valahogy úgy érzem, valaki kezdettől fogva tájékoztatja azokat... azokat...

– Kiket?

Egy darabig keresgéltem a szavakat, aztán végre megtaláltam.

– Azokat, akik a szálakat mozgatják.

45.

Mike rám nézett, majd kihörpölte az időközben megkezdett sör maradékát, s miután az üres dobozt egy kosárlabdást megszégyenítő mozdulattal a szemetes kosárba továbbította, megjegyezte:

– Mellesleg, ami a tájékoztatást illeti, nemrég egy érdekes jelentéstételnek voltam a fültanúja.

– Egy minek? – néztem rá értetlenül.

– Egy jelentéstételnek – ismételte meg Mike. – Méghozzá a bálványod volt a jelentéstevő.

– Ki?

– Hát Patricia.

– He...?

– Ugyanis – vigyorodott el Mike – összefutottam a hölgygel.

– Hol?

– A Paradisoban. Mert miután a kínai barátaink egy kiadós zabálást követően hazamentek, úgy döntöttem, benézek oda is, hátha látok valami érdekeset. És mit tesz isten, mikor beléptem, a hölgyemény épp a diszkórész felé tipegett. Mivel egyedül volt, gondoltam felajánlkozom partnernek, de aztán letettem a dologról, mert kiderült, hogy álmaid asszonya csupán egy diszkrét helyet keres, hogy telefonálhasson.

– És?
– Előbb csak távolról figyeltem, aztán óvatosan becserkésztem, és sikerült elcsípnem néhány mondatot.
– Na és, mit mondott?
– Például azt, hogy idézem: „szerintem őt is Yashirék ölték meg.”
– Őt is?
– Ez tényleg érdekes... Őt is... Vajon ki lehetett Patricia számára az az „Ő”?
– Valószínűleg Wang – vélte Mike. – Hiszen róla beszéltél neki a Mirandában. Egyébként Patricia azt is mondta, hogy szerinte Yashirék téged is el akarnak tenni láb alól.
– Legfeljebb ők is beállnak a többi várakozó mögé a sorba – dűnnyögtem rezignáltan, majd tűnődve megvakartam az állam, és kibámultam az ablakon. A hold hatalmas fényszóró módjára ragyogta be az égboltot, körülötte fehéren sziporkáztak a csillagok, akár egy estélyi ruha flitterdíszei.
Néhány pillanatig gyönyörködtem a látványban, aztán a tekintetem lassan a nyitott erkélyajtóra, majd a padlószőnyegre siklott.
És egyszer csak tátva maradt a szám.
– Mi van?! – kérdezte Mike, látva rajtam, hogy valami történt.
– Odanézz! – feleltem izgatottan, és a padlószőnyegre mutattam.
– Hova? – tudakolta társam.
Felugrottam a fotelból, az erkélyajtó előtti részhez rontottam, és fél térdre ereszkedve a padlószőnyeg egyik sötétebb mintájára mutattam.
Mike odacsörtetett mellém, és az általam jelzett pontra sandított.
– Szóval a karcos talpú barátod nyírta ki Murphyt – mondta aztán.
– Igen – bólintottam.
A padlószőnyegen ugyanis körülbelül hat centi hosszán, enyhén ívelt vonalban fel voltak borzolódva a szálak.

46.

– Semmi kétség, ő volt az – mondtam csendesen, majd felállva hozzátettem: – És ez azt jelenti, hogy Patricia Murphyre gondolhatott, mikor azt mondta: szerinte őt is Yashirék nyírták ki.
– De hiszen Patricia nem tudhatott Murphy megöléséről – vetette ellen Mike. – Másrészt miből gondolod, hogy Murphyt ezek a... Yashirék nyírták ki?
– Ami Patríciát illeti – feleltem –, ő sok mindent tud, amit emberi számítás szerint nem lenne szabad tudnia. Yashirékkal kapcsolatban pedig lassan kezd bennem összeállni a kép.
– Igazán? Mesélj!
– Kezdjük a karcolásokkal. Ezekből ugyebár most találtunk egyet, aztán a Fortunán, amikor valaki megtámadott engem a raktárszinten, aztán a Marinán.
– Eddig jó.
– A Marinán két olyan ember találkozott, akik előző este a Fortunán beszéltek meg a randit. És ezek a fickók ugyebár beszéltek Garettékről is.

- Stimmel.
- De Garettékről nem úgy beszéltek, mint „Garettékről”, hanem mint négytagú társaságról. Ez pedig világosan mutatja, hogy a két ismeretlen nem a Mahatban lakik. Akkor ugyanis tudták volna Garették nevét.
- Tovább!
- A most megtalált karcolás egyértelműen bizonyítja, hogy Murphy gyilkosa ugyanaz, aki a Marinán járt.
- Világos.
- És az előzőekből az is nyilvánvaló, hogy az illetőt valahol a Mahaton kívül kell keresni. Márpedig egyelőre két ilyen csoportról tudunk, a kínaiakról és az indiaiakról, akik ma délelőtt megpróbáltak megmérgezni bennünket. Tehát Murphy gyilkosa közöttük keresendő. És mivel te a kínaiakat hazáig követted, ők ki is esnek a gyanúsítottak köréből. Maradnak tehát az indiaiak, még hozzá Yashirral az élen, hiszen ez a név egyértelműen indiai.
- Vendégem vagy egy sörré – jelentette ki elismerően Mike.
- Kösz – vigyorodtam el. – Díjazom a nagylelkűségedet. Még akkor is, ha jelenleg az én hűtőmből vendégelsz meg.
- Ne akadj fenn apróságokon – vigyorgott vissza Mike, miközben kezembe nyomta a kellemesen hűvös sörösdobozt.
- Feltéptem a zárólemezt, belekortyoltam az italba, aztán elgondolkozva mondtam:
 - Pedig lenne néhány apróság, ami nagyon érdekelne.
 - Például? – pillantott rám társam a doboz fölött.
- Jól megnéztem magamnak a padlószőnyegen lévő karcolást, s homlokráncolva dűnnyögtem:
 - Nagyon kíváncsi lennék, ki irányítja az indiaiakat. Merthogy valaki időnként informálja, és utasításokkal látja el őket, abban egészen biztos vagyok.
- Mike eltöprengett a kérdésen, aztán egyszer csak megváltozott az arca, mint aki valami jelentős felfedezést tett.
 - Rájöttél valamire? – érdeklődtem.
 - Társam letette a sörösdobozt, és rám nézett.
 - Inkább úgy mondanám, hogy rádöbentem egy tényre.
 - És mi az?
 - Tudod, hogy hol lakunk? – kérdezte.
 - Hát persze – vontam vállat –, a Mahat Panzióban.
 - Igen – bólintott Mike. – A Mahat Panzióban.
 - És mit akarsz ezzel mondani? Mike színtelen hangon felelt.
 - A Mahat Panzió indiai panzió Tony, indiai a tulajdonosa és indiai valamennyi alkalmazottja.

Valóban elgondolkoztató volt a dolog. Olyannyira, hogy még akkor is ez motoszkált bennem, amikor jó egy óra múlva a különféle találgatásoktól, no meg a

közben elfogyasztott söröktől enyhén kábán nyugovóra tértünk.

Kényelmesen elhelyezkedtem az ágyon, és miközben néztem a hirtelen jött zápor kopogó cseppjeit az ablaküvegen, újra végiggondoltam magamban Mike szavait. Aztán lassan tágítva a kört, még egyszer átrágtam magam az éjszaka történeteken, majd visszafelé haladva az ideérkezésünk óta lejátszódott eseményeken is.

Tudtam, éreztem, hogy legalább a titkok egy részének megoldása ott vigyorog valahol sunyin az agyam egyik rejtett szegletében, de képtelen voltam előcsalogatni.

Végül belefáradva a próbálkozásba, a párnámba fúrtam a fejem, és mély, álomtalan álomba merültem.

Csak jóval tíz után ébredtem fel. Kikászálódtam az ágyból, lezuhanyoztam, magamra kaptam egy sortot, és átügettem Mike-hoz.

Társam épp akkor kaffogott ki a tus alól.

– Mi a helyzet? – nézett rám, miközben vadul borzolni kezdte a haját egy fűzőld törülközővel.

– Sehol semmi – huppantam le egy fotelbe. – És remélem, estig így is maradnak a dolgok. Akkor aztán úgyis mindenképpen bele kell merülnünk a dolgok sűrűjébe, ha végre meg akarjuk szerezni a CD-t. Addig viszont nagyon jól esne egy kis gondtalan semmittevés.

– Tán. nem bírod a gyűrődést?

– Nem erről van szó. Csak lassan ezer más dologgal kell törődnünk, mint amiért idejöttünk.

– A gondok – mormogta Mike a törülköző alól okítóan – azért vannak, hogy megoldjuk őket.

– Na persze – vigyorodtam el kesernyésen, majd hozzátettem: – A feladat pedig tulajdonképpen végtelenül egyszerű. Nincs más dolgunk, mint felkutatni és megszerezni a CD-t, kideríteni, hogy miért hullanak körülöttünk az emberek, mint ősszel a legyek, mindezt úgy, hogy közben elkerüljük az indiaiak késeit, a kínaiak ökleit és a többiek pisztolygolyóit.

– Pontosan – bújt ki a törülköző alól Mike, aztán némi hallgatás után megjátszott csodálkozással kérdezte: – Miért, ez is valami?

48.

Nem tudni milyen titokzatos okból kifolyólag, de a nap valóban eseménytelenül telt el. Még arra is jutott időnk, hogy lemenjünk a tengerhez, és fürödjünk egyet.

Az este közeledtével visszatértünk a Mahatba, szmokingot öltöttünk, s taxival a Fortunához vitettük magunkat.

Mikor egy kanyar mögül kibukkanva megpillantottam a csillogóan kivilágított hajótesteket, Mike csendesen megjegyezte:

– Jó lenne, ha ezúttal nem üres kézzel térnénk vissza.

Nem szóltam semmit, csak bólintottam. Pontosan tudtam, hogy mire gondol.

Egyrészt roppant kevés időnk van a CD megszerzésére, mivel ezen kívül már csak egyetlen alkalmunk lenne, hogy megtaláljuk, és a szerződés-kötés határidejéig eljuttassuk

Sydneybe Eve Longmannak. Másrészt, mert értesüléseink szerint a Fortuna tulajdonosának, bizonyos Olivér Hamiltonnak a születésnapja alkalmából nagyszabású banzáj lesz a hajón, álarcosbál meg minden ilyesmi, vagyis ezúttal talán minden eddiginél könnyebben tudunk majd mozogni, s ez szinte kötelez bennünket.

A harmadik szempont sem volt megvetendő, ami miatt úgy éreztük, hogy ez a mostani alkalom sorsdöntő lehet. Nevezetesen, hogy a hírek szerint a hajó felújítása az éjjel befejeződik. Ez ugyanis azt jelentette, hogy ezután nem az eddigi helyen fog állni, hanem olyan részen, ahol feltűnés nélkül meg lehet közelíteni. Igaz, ez a mi számunkra is nagyobb esélyt jelentett volna, de a többi CD vadásztársaság számára is. Márpedig az eddig történeteket figyelembe véve ez nem tűnt kifejezetten életbiztosításnak a számunkra.

... Száz szónak is egy a vége, a CD-t még ma meg kell szerezni!...

Kiszálltunk a taxiból, s energikus léptekkel feldobogtunk a hajóhídon.

A feljáró végén mosolygó, egzotikus szépség fogadott bennünket, s a kezében tartott tálcáról pezsgőspoharakat kínált felénk.

Ez a Hamilton tudja, mi az illem – vigyorgott Mike, miközben elvett egy poharat.

– Ühüm – bólogattam, majd belekortyolva az italba hozzátettem: – És azt is, hogy mi a minőség.

Félrevonultunk a korláthoz, s látszólag közömbös arccal átadtuk magunkat a pezsgőivásnak. Valójában azonban az ünnepi hangulat megteremtésére szolgáló díszítéseket és az ezzel kapcsolatos átalakításokat vettük szemügyre. Az előbbieket; a mindenhová felaggatott ezer színben villózó égőfüzerek, a lampionok, a mindent elborító szerpentinfordrok kevésbé érdekeltek, annál inkább a helyenként felállított ideiglenes terelőkorlátok, hiszen ezek a hajón való mozgásunkat befolyásolták.

Rövid szemlélődés után megnyugodva állapítottuk meg, hogy ez utóbbiak sem akadályoznak bennünket a keresésben.

– Csak arra valók, hogy a bárrész és a kaszinó közötti közlekedési utak egy részét megszüntessék – mondta ki Mike mindkettőnk gondolatát.

– Igen – értettem egyet. – Hamilton nyilván nem szeretné, ha a bárban szórakozók közül valaki egy magán hagyott álarccal meg egy stukkerrel átlátogatna a kaszinóba, és bankot robbantana, aztán valami motorcsónakkal eltűnne a környékről. Inkább csak egy-két átjárót hagynak szabadon, ahol viszont a biztonsági emberek lekapcsolnak minden Mikiegér, meg Foxi Maxi-fejű ürgét.

Kicsit még figyeltük a szinte kivétel nélkül fekete szmokingban érkező férfiakat és elegánsnál is elegánsabb ruhákban belibbenő hölgyeket, aztán elindultunk a bár felé, hogy némi terepfelmérés után aláereszkedjünk, akár Orpheusz az alvilágba.

Odaérve láttuk, hogy – legalábbis ami a terepfelmérést illeti –, nem lesz könnyű dolgunk. A bár ajtajánál álló lányok ugyanis minden belépőnek rögvést a fejére igazítottak egy álarcot, s a lelkére is kötötték – igaz csak tréfásan –, hogy szigorúan tilos levenni, ebből következően pedig semmilyen ismerőst nem sikerült beazonosítanunk, eltekintve persze Batmantól, jó néhány Walt Disney hőstől és egy-két politikustól.

Csupán a bárpultnál meg az asztaloknál lévőeknek villant elő egy-egy pillanatra az arcuk, amikor félrehúzták a maszkjukat, hogy igyanak, ezek közt azonban egyelőre nem láttunk senkit, aki érdekelt volna bennünket.

– De legalább minket sem tudnak majd szemmel tartani – közelítette meg a dolgot pozitív oldaláról Mike, miközben megigazította az arca előtt a lányok egyike által ráadott Donald kacsa álarcot.

– Ühüm – dühögtem. – Az viszont nem árt, ha mi felismerjük egymást, úgyhogy áruul el kedves Donald, ki vagyok én?

– Egy nagy állat – válaszolta kajánul Mike, majd egy tizedmásodpercnyi kivárás után hozzátette: – vagyis King Kong.

– Kösz – morogtam a maszk alól, s indultam volna befelé, amikor a Három kismalac toppant volna elénk, természetesen fekete szmokingban.

– Már régóta várjuk magukat – közölte fenyegetően az egyik.

Bár a maszk némiképp torzította a hangját, mégis rögtön tudtam, hogy Garrett az.

...Nyilván az elsők közt érkeztek, és azóta is figyelik a bejáratot, hogy még álarc nélkül lássák a bejövöket. Hm. Dicséretes teljesítmény.

– Igazán megható – mondtam. – Na és miért hiányoztunk ennyire?

– Mert Murphy halála óta még nem volt alkalmunk beszélni.

– És mit akar mondani?

– Csak azt, hogy mi eddig még senkinek sem maradtunk adósai. Ezt jól jegyezzék meg!

– Nem értem, milyen tartozását akarja leróni – kapcsolódott be a beszélgetésbe Mike.

– Murphyt megölték! – vicsozogta a másik malacálarc alatt Wilson.

– Nyugodjon meg, nem mi voltunk.

– Én még ebben sem vagyok biztos – mondta fojtott hangon Garrett. – De, ha nem is maguk voltak... azért hozzájárultak a halálához.

– Nem mi mondtuk neki, hogy maradjon a Mahatban estére – feleltem. – Sokkal valószínűbb, hogy maga utasította rá.

Garrett néhány pillanatig ellenségesen méricskélt bennünket a malacálarc alól, aztán lassú, vontatott hangon mondta:

– Akkor is maguk miatt halt meg. És ezért fizetni fognak – azzal becsörtetett a forgatagba.

– Ezek elől már nem rejt el az álarc – állapítottam meg, amikor magunkra maradtunk.

– Legalábbis ezek az álarcok nem – pontosított Mike. – De, ha kimegyünk a folyosóra, és újra bejövünk, akkor az ajtónál álló csinibabáktól remélhetőleg kapunk valamilyen másik maszkot.

– Akkor meg lehet, hogy mások fognak kiszúrni – vettem ellen. – Mondjuk az indiaiak... vagy a kínaiak... vagy ki tudja, ki.

– Oké – adta meg magát Mike. – Hagyjuk az álarcot a fenébe, és lássunk neki a munkának.

– Helyes – bólintottam. – Először is váljunk szét, hogy nehezebben tudjanak szemmel tartani bennünket.

– Rendben – egyezett bele Mike, s nyomban el is startolt mellőlem.

Néztem, ahogy besodródik a dallamos, latin zene ütemére lüktető tömegbe, aztán

én is elindultam. Alig tettem néhány lépést, amikor valahonnan a semmiből egy türkizkék ruhás vasorrú bába robbant elő, s olyan lendülettel húzott el mellettem, hogy csaknem ledöntött a lábamról.

Félretántorodtam, és méltatlankodva figyeltem, amint bocsánatkérés nélkül tovaszáguld. Ahogy elsuhant mellettem, jól ismert illat rezegtette meg az orrcimpáimat.

– Patricia... – suttogtam, s egy pillanatnyi tétovázás után megfélekedezve róla, hogy hova indultam, a jelenés után eredtem.

Először a kijárat felé törtettünk, de amikor a hajótest enyhe döccenéssel megmozdult, a lány megtorpant, lemondóan legyintett egyet, s már a sietség legkisebb jele nélkül a bárpulthoz sétált.

– Egy dupla whiskyt – motyogta leverten a mixernek. Felültem a mellette lévő bárszékre, és anélkül, hogy felé fordultam volna, megkérdeztem:

– Ünnepel valamit, Patricia?

A lány nevének hallatán riadtan összerezzent, aztán felismerve a hangomat, valamelyest nyugodtabban mondta:

– Egyáltalán nincs okom az ünneplésre, Tony.

– Hogy őszinte legyek, sejtettem – vallottam be, majd folytattam: – Akkor viszont a kikért dupla whisky csak egyet jelenthet; hogy valami nagyon sokkoló élményben volt része az imént.

Patricia nem válaszolt, félrehúzta az álarcát, és kiadósat kortyolt a mixer által kitöltött italból.

– Nos...? – próbálkoztam ismét. – Nem akar beszélni róla?

– Nem.

– Esetleg összetalálkoztam Yashirékkal?

– Vagy a kínaiakkal?

– Nincs túl beszédes kedvében – állapítottam meg, aztán odaszóltam a mixernek: – Egy száraz Martinit legyen szíves.

– Máris, uram – bólított a kreol, és ellépett a közelünkből.

– Most már senki nem hall bennünket – néztem a lányra, feltolva a fejem búbjára a maszkomat. – Beszéljen!

– Ó Tony, miért faggat? – kérdezte szinte esdekelve.

– Mert látom, hogy bajban van! – mondtam keményen. – És... és féltem. Érti, Patricia?

– Értem, Tony – felelte csendesen.

– Akkor miért nem hagyja, hogy segítsek?

– Mert én egy ilyen hülye, önfejű liba vagyok – mondta ideges kétségbeeséssel. – Mindig mindent a magam erejéből akarok megoldani. Kérem... kérem, ne haragudjon rám.

– Nem haragszom... – sóhajtottam a fejemet ingatva. – ...csak sajnálom a dolgot. – Most mennem kell – mondtam, miközben pénzt dobtam a pultra. – Amíg visszajövök, gondolja meg a dolgot. Higgye el, nem szégyen elfogadni a segítséget, ha bajban van az ember.

Búcsút intettem, visszahúztam az arcom elé a King Kong maszkot, és elindultam a

kijárat felé.

Egy perccel később már a raktárszinten voltam.

49.

Most merre? – tűnődtem el egy pillanatra, ahogy az utolsó lépcsőfokról lelépve körbepillantottam a halványkék fényben.

Szó, ami szó, nem volt egyszerű dolog eligazodni a folyosólabirintusban, ráadásul ezúttal nem azon a lejáraton jöttem le, amelyiken a múltkor.

Némi morfondírozás után azért sikerült betájolni magam. Előhúztam a zsebemből az álkulcsomat, s elindultam. Csakhamar odaértem az első ajtóhoz. Rövid pepecselés után kinyitottam a zárat, beosontam, és a vészvilágítás gyér fényénél nekiálltam átkutatni a helyiséget.

Amolyan gyorsjavítóműhely-féle lehetett, arra az esetre, ha kint a vízen valami apróbb meghibásodás keletkezik.

Satupad, oszlopos fűrógép, minieszterga és falipolcok alkották a berendezést, ez utóbbiakon kézi szerszámok sorakoztak.

Gondos aprólékossággal végignéztem, végigtapogattam minden sarkot, minden peremet, a CD azonban nem került elő.

Kissé kedvetlenül hagytam abba a kutatást.

Lehet, hogy sosem fog előkerülni az a vacak – gondoltam, miközben az ajtóhoz léptem, s a fületem rátapasztva megpróbáltam megállapítani, hogy vannak-e a folyosón.

Egy darabig hallgatóztam, de a közelben dobogó motor monoton hangja teljességgel lehetetlenné tette, hogy bármiről is megbizonyosodjak. Némi várakozás után vállat vontam, s kinyitottam az ajtót, hogy kikandikáljak.

Óvatosan kidugtam a fejem, és... és akkora jobbegyenest kaptam egy épp akkor odaérkező Sztálin-álarcos fickótól, hogy az eget is nagybögőnek néztem.

50.

Visszatántorodtam a helyiségbe, de arra szerencsére még volt eszem, hogy a bal kézzel ismételni készülő fickó mancsára rácsapjam az ajtót.

A felhangzó hördülés határozottan pozitív hatással volt kába agyamra. Feltéptem az ajtót, beletapostam a Sztálin-fejű gyomrába, majd egy köríves rúgással szájon kaptam.

Hanyatt esett, ám a következő pillanatban már talpon volt.

Néhány másodpercig dühödt fűjtatással meredt rám a maszk alól, majd nyilván úgy ítélve, hogy túl nehéz ellenfél lehetek a számára, az esélyek kiegyenlítése céljából rugós törő húzott elő a szmokingjából, s rögtön ki is pattintotta a jó húszcentis pengét.

Kezdtém kényelmetlenül érezni magam.

Egyrészt, a folyosó túl szűk volt ahhoz, hogy megfelelően el tudjak mozogni a szűrások előtt, másrészt nem tudhattam, egyedül van-e a fickó vagy esetleg pillanatokon belül befut még néhány társa is.

Az fel sem merült bennem, hogy hátat fordítok, és megpróbálok eliszkolni, mert

úgy gondoltam, aki még a szmokingjában is rugós tört hord, az profi késelő, és esetleg dobni is jól tudja a szerszámot.

...Nincs más hátra, meg kell próbálni ártalmatlanná tenni. Méghozzá minél hamarabb!...

Úgy tűnt, a Sztálin-fejű sem akar gyökeret verni. Kicsit meghintáztatta a tenyerén a tört – a kékes fény hátborzongatóan csillámlott ide-oda a borotvaéles pengén – aztán lassan elindult felém.

Csak nyugalom – szuggeráltam magam –, csak nyugalom!

De egyáltalán nem voltam nyugodt.

A Sztálin-fejű pedig egyre közeledett, egészen addig, amíg támadótávolságba nem ért.

Akkor megállt, s jobbra-balra ingatni kezdte a felsőtestét, hogy bizonytalanná tegyen a támadás irányát illetően. Mikor úgy érezte, hogy sikerült teljesen összezavarnia, villámgyorsan előrelendült, és megpróbált gyomorba szúrni.

Oldalra ugrottam – szinte rátapadtam háttal a folyosó falára – majd megragadtam a mellettem elsuhanó tört tartó csuklót, és hatalmas erővel megcsavartam. A Sztálin-fejű halkán feljajdult, s elejtette a fegyvert. Erre odarobbantam elé, és térddel keményen alhasba rúgtam, majd egy könyökütéssel szabályszerűen letaglóztam.

Amint elterült a földön, felkaptam a törét, összecsuktam, aztán őt, magát is felnyaláboltam, s becipeltem a műhelybe.

Leraktam a satupad tövébe, a fegyvert bedobtam egy ládába, s nekiláttam, hogy megnézzem, kivel is van dolgom.

Ehhez azonban legelőször is a saját maszkomat kellett levennem, mert amikor az előbb a fal mellé ugrottam, a hátul lévő tartógumik egyike beleakadt egy kiálló csavarba, és elszakadt, így a szemkivágások most ide-oda táncoltak a szemeim előtt.

Levettem az álarcot, zsebre gyűrtem, majd megemeltem a fickó fejét, és megszabadítottam a Sztálin-álcától.

Egy ismeretlen indiait pillantottam meg a félhomályban. Tanácstalanul bámultam rá, aztán vállat vontam, s elkezdtem kiforgatni a zsebeit, hátha találok valami érdekeset.

Nem találtam.

A sikertelen keresgélés befejeztével felálltam, leporoltam a ruhám, és indulni akartam. A folyosóra lépve azonban három szmokingos alak sziluettjét pillantottam meg, amint sietős léptekkel közelednek.

Visszaugrottam az ájult indiai mellé, remélve, hogy talán nem vettek észre, de aztán beláttam, hogy ez nagyon valószínűtlen.

...Nyilván ők is ugyanúgy észrevettek engem, ahogy én őket. Legfeljebb az arcomat nem látták... Ez az! Az arcomat nem láthatták ebben a kék derengésben!...

Felkaptam a Sztálin-maszkot az indiai mellől, a fejemre illesztettem, és határozott mozdulattal kiléptem a folyosóra.

Épp akkor csuktam be az ajtót, amikor a trió odaért mellém.

– Hol a fenébe császkálsz? – förmedt rám egyikük, egy Fidel Castro álarcot viselő.

– Már tűvé tettük érted az egész teknőt.

– Jól van, hagyd – intette le „Lenin”. – A fő, hogy megvan.

– Oké – enyhült meg Castro, és felém fordulva magyarázni kezdett: – Azért kerestünk, mert most már biztosan tudjuk, kik akarnak beleköpní a levesünkbe.

– Ühüm – morogtam bambán az álarc alatt.

– Az egyikük – folytatta Castro, meg se hallva a mormogásomat – egy nő. Türkizkék ruha van rajta és boszorkányálarc. A másik pedig az a Grey, akire már régóta gyanakodtunk. Figyelsz?

Ismét hümmögtem, közben azonban kivert a víz a maszk alatt. Mi az isten folyik itt?!

– Akkor jó – bólintott Castro, igenlésnek véve a hümmögésem. – Úgy egyeztünk meg, hogy a nőt Yashir intézi el, Greyt pedig te. Világos?

Ezúttal kicsit döbbsentre sikerülhetett a hümmögés, mert Castro gyanakodva kérdezte:

– Valami gond van?

Megráztam a fejem, közben azonban arra gondoltam, hogy igenis van. De még mennyire, hogy van!

– Na jó – vert hátba Lenin – akkor munkára fel! Greyt a King Kong álarcáról fogod felismerni. Csak őrajta van ilyen, úgyhogy nem lesz semmi zúr. Sodródj mellé a tömegben, aztán zutty, bele a kést! Mire bárki is feleszmélne, te már ott se leszel. Oké?

– Oké – morogtam, de közben még mindig nem tudtam magamhoz térni a meglepetésből.

...Uramatyám! Megbízta a saját megölésemmel!

51.

Mikor a folyosó végéhez érve végre sikerült elszabadulnom a triótól, felvettem a nyúlcipőt, és hármásával véve a lépcsőfokokat, felszánguldottam a kaszinószintre, hogy figyelmeztessem Patrícíát.

...Hiszen rá is kimondták a halálos ítéletet! És lehet, hogy Yashir már ott tipródik valahol a közelében a kedvező alkalomra várva. A francba! Ráadásul azt sem tudom, milyen álarcot visel a rohadék!...

Bósz elszántsággal robbantam be a bárba... aztán kétségbeesve megtorpantam. Az időközben felszaporodott tömeg szinte átláthatatlanul hullámszótt elöttem a színes, stroboszkóplámpák villogó fényében.

Jézus! – suttogtam magam elé rémsülten, szinte látva, amint a sokszínű forgatagban egyszer csak megvillan egy kés, megtántorodik egy boszorkányálarcos nő, s egy másvalaki sunyin elhúzódik a közeléből, utat engedve a „rosszullévő” segítségére sietőknek.

Megborzongtam a látomás hatására, aztán dühödt aggodalommal belevetettem magam a kavalkádba.

Ide-oda cikázó tekintettel csörtettem keresztül-kasul a tömegen, míg végre egy eldugott asztalnál felfedeztem a lányt. Épp akkor lépett oda hozzá egy tagbaszakadt, Superman-álarcos fickó.

A féltés szinte szárnyakat adott. Két ugrással az asztalnál termettem, és akkora

pofont adtam a zsebe felé nyúló Supermannek, hogy nekivágódott a falnak, és tehetetlenül lecsúszott a tövébe.

– Ne, kérem, ne bántson! – nyögte erőtlenül, látva, hogy még korántsem fejeztem be. – Csak... csak tüzet akartam adni a nagyságos asszonynak. Nem tudtam, hogy együtt tetszenek lenni.

Patriciára néztem, aki álarcát félrehúzva, egyik kezében a meggyújtatlan cigarettával döbbsen meredt rám, aztán a Supermanre, aki reszkető kézzel arany öngyújtót halászott elő a zsebéből.

– Ööö... izé... bocsánat – hebegtem elvörösödve az álarc alatt, aztán a lányhoz ugrottam. – Azonnal jöjjön velem!

Patricia bámult rám egy darabig, aztán akadozva megkérdezte: – Me... megőrült?

– Nem – feleltem ingerülten, s közben rettenetesen hülyén éreztem magam.

– Akkor mi történt?

– Ne kérdezősködjön annyit, hanem jöjjön velem – mondtam határozottan, s mivel nem mozdult, karon ragadtam és húzni kezdtem.

– Hohó! – emelkedett fel magához térve a Superman. – Ezek szerint a hölgy nem is magához tartozik.

– Díjaznám, ha elhallgatna – vettem oda neki, aztán a lányhoz hajoltam, és a fülébe súgtam: – Yashirék meg akarják ölni! Kihallgattam őket.

Ez hatott. Patricia felemelkedett a székeről, és hagyta, hogy bevonszoljam a forgatagba.

– Szemét egy alak! – nyugtázta a teljesítményemet Superman a háttérből.

Átgázoltunk a táncparketten vonaglókon, és kimentünk a folyosóra.

– A kaszinóba! – adtam ki a jelszót, letépvé a fejemről az álarcot, s nekiiramodtam.

Patricia ezúttal gondolkodás nélkül követte az utasításomat.

Egy perccel később benyomultunk a díszesen kivilágított üvegajtón.

– Eddig megvolnánk – lihegtem, s a pénzváltóhoz indultam. Beváltottam háromszáz dollárt, és a zsetonokat a lány kezébe nyomtam. – Maga most itt marad! – közöltem ellentmondást nem tűrő hangon.

– De... miért? – próbált tiltakozni.

– Mert ez az egyetlen hely, ahol nem férhetnek magához. Itt a biztonsági emberek mindenkit szemmel tartanak.

– És maga?

– Én visszamegyek Mike-ért.

– Miért, ő hol van?

– Nem tudom. Legalábbis pontosan nem... De a bárba fog visszamenni.

– Értem.

– Örülök neki. Akkor bye-bye.

– Tony!

– Na? – léptem vissza mellé.

Patricia a karomra tette a kezét, a szemembe nézett, s csendesen mondta:

– Vigyázzon magára. Tony... tudja én... Elmosolyodtam, megfogtam a karomon nyugvó apró kezét, és gyöngéden megszorítottam.

– Maga is vigyázzon magára Patricia. Tudja... tudja, én is. Azzal fájó szívvel

elindultam a kijárat felé.

52.

A bárban továbbra is tombolt a hangulat, szólt a zene, villogtak a reflektorok.

Végigpillantottam a lüktető forgatagon, megigazítottam az arcom előtt a bejáratnál kapott E.T. álarcot, s nyugodt léptekkel egy félreeső asztalhoz vonultam.

Helyet foglaltam, és a tekintetemet mereven a maszkokat osztogató lányok melletti üvegajtóra tapasztottam, hogy még véletlenül se szalasszak el egyetlen belépőt sem.

Hosszú percek teltek el feszült várakozásban, de Mike csak nem jött.

Az idő múlásával mind sűrűbben és nyugtalanabban sandítottam a Seikomra.

Csak nem esett valami baja?! – tettem fel magamban a kérdést, mikor már vagy háromnegyed órája meresztgettem a szemem a bejáratra. – Ezalatt az egész hajót felforgathatta volna.

Egyre nagyobb aggodalommal figyeltem az üvegajtót.

Biztos voltam benne, hogy Mike ide fog visszatérni, ez viszont azt jelentette; ha most elindulok megkeresni, könnyen lehet, hogy elkerüljük egymást.

...Márpedig nem lehetetlen, hogy Yashirék időközben rá is felfigyeltek, és akkor életbevágóan fontos lenne figyelmeztetni... De mi van, ha esetleg bajba került, én meg itt várok rá tétlenül ücsörögve?...

Egyik verzió rosszabb volt, mint a másik. Az idő pedig telt, egyre növelve az aggodalmamat.

Végül nem bírtam tovább, felugrottam és kisiettem. Egyenesen az egyik lejáróhoz mentem, s ledobogtam a lépcsőn. A „pihenőszint”-re érve elindultam a folyosólabirintus legelső ágán, és sorra végig próbáltam az utamba eső ajtók kilincseit. Néhány zárva volt, a többiben pedig a Káma-Szutra szinte valamennyi pozitívumát volt alkalmam viszontlátni.

Persze az egyes helyiségekben szorgoskodók korántsem vették jó néven, hogy rájuk nyitottam az ajtót. Szitkok, sikolyok kísérték az utamat, s a folyosó végére érve beláttam, hogy így nem megyek semmire, legfeljebb csak felhívom magamra a figyelmet.

Felrobogtam az első utamba akadó feljárón, és visszatértem a bárba.

Újra leültem, és megpróbálva nyugalmat erőltetni magamra, vártam, hogy felbukkanjon Mike az üvegajtónál. Az ujjaim már elzsibbadtak az asztalon való dobolástól, mire végre megjelent a bejáratnál. Körülnézett – a tekintete természetesen átsiklott rajtam –, aztán felvette a Donald-álarcot, és beballagott.

Megvártam, amíg néhány asztallal távolabb helyet foglal, aztán feltűnés nélkül odasétáltam hozzá, és leültem mellé.

Az eddigi aggodalom egy pillanat alatt dühvé alakult át bennem

– Már órák óta várok rád! – sziszegtem ingerülten.

Mike rám bámult, aztán felismerve a hangomat – s bizonyára elvigyorodva az álarc alatt – megjegyezte:

– Jobban néztél ki, mikor álarcban voltál. Történt valami, hogy ilyen rossz bőrben vagy?

Haragosan az E.T. maszkhoz nyúltam, hogy letépjem a fejemről, de aztán észbe

kaptam, s egyúttal ki is józanodtam.

– Bizony történt – mondtam már ingerültség nélkül. – Egyébként azért is van rajtam ez a maszk, mert a másik életveszélyessé vált.

– Ez komolyan hangzik.

– Az is. Ki akarnak nyírni.

– Kik?

– Yashirék?

– Ezt eddig is sejtettük.

– Igen, de most a saját fülemmel hallottam. Ugyanis engem bíztak meg a gyilkossággal.

– He?

– Jól hallottad – morogtam, és néhány gyors mondatban elmeséltem neki a raktárszinten történeteket.

Társam figyelmesen végighallgatott, aztán amikor befejeztem, megkérdezte:

– Patricia hol van most?

– A kaszinóban – feleltem. – Jelenleg az az egyetlen hely, ahol biztonságban van.

– Igaz – bólintott.

– Na és te...? – érdeklődtem. – Nem sikerült megtalálni azt a nyomorult CD-t?

– Egyelőre nem... Pedig két helyiség kivételével az egész pihenőszintet átkutattam.

– Ez is valami. Mert ez azt jelenti, hogy ha azokat megnéztük, akkor mind a ketten rászabadulhatunk a raktárszintre.

– Egen – bólogatott Mike. – Csak az a kérdés, hogy mikor nézzük meg „azokat”?

– Holnap este – mondtam magától értetődő hangon.

– Holnap este?! – csodálkozott társam, de aztán vállat vont: – Persze, tőlem megpróbálhatjuk.

– Helyes – vigyorodtam el az álarc alatt, és még ékelődtem volna egyet a rovására, ám a hajótest enyhe döccenése, amely azt jelezte, hogy visszaérkeztünk a kikötőbe, elfojtotta bennem az éledező humort.

– Gyere, menjünk Patríciaért! – mondtam, és felálltam az asztaltól.

Elindultunk, de nem volt egyszerű dolog keresztülválni a hajóhíd felé áramló tömegen. Legalább két percbe telt, amíg odaértünk a kaszinóhoz.

– Sajnálom uraim, már zárva vagyunk! – próbált meg megállítani az ajtóban álló alkalmazott, de egy erőszakos mozdulattal félrelöktem, és becsörtettem a helyiségbe.

Feleslegesen, mert odabent valóban már csak az alkalmazottak tartózkodtak. Na és természetesen a biztonsági emberek, akik jöttünkre elszánt arcot öltöttek, s egy pillanat alatt körénk gyűltek.

– Egy hölgyet keresek – szóltam oda a válluk fölött a teremőröknek. – Barna hajú, barna szemű, türkizkék ruhában volt.

A megszólított elgondolkodott egy pillanatra, aztán bólintott

– Emlékszem a hölgyre. Körülbelül öt perccel a kikötés előtt távozott.

– Vagyis nem az utolsók között?

– Nem.

– Köszönöm – mondtam csendesen, azzal megfordultam, és elindultam kifelé.

- Mi a baj, Tony? – kérdezte Mike már a folyosón.
 - Semmi – feleltem színtelen hangon.
 - Ugyan már... Látom rajtad.
 - Semmi különös... csak egy kicsit rosszul esik.
 - Mi?
- Sóhajtottam egyet, aztán keserűen mondtam:
- Az, hogy nem is akart megvárni.

53.

– Ugyan Tony, egyáltalán nem biztos, hogy át akart verni. Talán csak megint felülkerekedett benne az önfejűség. Te magad mondtad, hogy bevallotta neked, mennyire utál elfogadni bármilyen segítséget. Az is elképzelhető, hogy úgy érezte, csak kolonc lenne a nyakadon, és veszélybe sodorna, ha veled maradna, ezért lépett le.

A vigasztaló szavak már a Mahatban hangzottak el, természetesen Mike szájából.

Rezignáltan gubbasztottam a fotelben, s miközben társam okfejtését hallgattam, szinte gépiesen kortyolgattam az elmúlt egy óra alatt immár harmadszor teletöltött whiskys pohárból, azzal a szilárd elhatározással, hogy leiszom magam.

– Figyelsz rám egyáltalán?! – hagyta abba váratlanul a fejtegetést Mike.

– Nem igazán – vallottam be. – Tudod, azon töprengek, vajon mennyit kell még innom ahhoz, hogy tisztességesen berúgjak.

Társam rám bámult, aztán ajkbiggyesztve mondta:

– Szerintem annyira pörög az agyad, hogy most egy vödör pia is kevés lenne hozzá. De nem is baj, mert így legalább a nyavalygáson kívül arra is lesz energiád, hogy az indiaiakkal kapcsolatos teendőinket megbeszéljük.

– Mit kell azon megbeszélni? – vontam vállat. – El kell kapni ezt a Yashirt, és addig ütni, amíg el nem mondja, miféle szemétségben sántikálnak. Különben még arra sincs szükség, elég, ha...

Hogy mi elég, azt nem állt módomban bővebben kifejteni, mert egyszer csak megcsörrent a telefon.

A készülékre néztem, aztán Mike-ra, végül feltápáskodtam, s odaballagtam a telefonasztalkához.

– Tessék – mormogtam bele a kagylóba, mikor némi várakozást követően végre felvettem.

– Hello Anthony, Patricia vagyok! – hallatszott a lány izgatott hangja a vonal túlsó végén.

Az első pillanatban azt sem tudtam, mit mondjak, aztán bosszankodva kérdeztem:

– Hová tűnt a kaszinóból?

– Most nincs időm ezt elmondani Anthony – felelte sietve a lány. – Azért hívtam, mert sürgősen találkozunk kell.

– Valami baj van?

– Nem. Csak valami nagyon fontosat akarok mutatni magának.

– Igazán? És mi az?

– Ne kérdezősködjön, hanem jöjjön ide!

– Hova?

– A Fortunára. A pihenőszintre.

– A Fortunára? – hökkenteni meg. – De hiszen az most a dokkban van.

– Már nem. Körülbelül negyedórája fejezték be rajta az utolsó simításokat. Tulajdonképpen már nem is kellett rajta semmit csinálni, csak egy új japán műszert beépíteni, amit most hoztak meg repülővel.

– Aha. Mellesleg, honnan tudja mindezt ilyen pontosan?

– Jaj, Anthony, mondtam már, hogy nincs időm magyarázkodni. Jöjjön, amilyen gyorsan csak tud, és akkor megtud mindent.

– Oké, csak... Klakk!

– Letette! – pillantottam Mike-ra.

– Ha jól sejtem, szíved hölgye volt – állapította meg Mike, majd amikor bólintottam, hozzátette: – Látod, nem vészett el, és nem is akart átverni.

– Ühüm – bólogattam, aztán némi töprengést követően homlokráncolva mondtam:

– De valami nem stimmel ezzel a telefonnal.

– Gondolod?

– Igen. Ugyanis azt mondta, menjek a Fortunára, mert mutatni akar valamit.

– És közben a Fortuna a dokkban áll...

– Azt mondja, már nem.

– Akkor mi a gond?

– Tudod, meglehetősen furcsának tartom, hogy ő, aki eddig mindig mindent titkolt előttem, most egyszer csak mutatni akar nekem valamit. Másrészt...

– Másrészt?

– Másrészt, egyfolytában és következetesen Anthonyt mondott Tony helyett.

– És ebből mire következtetsz?

– Arra... hogy nem jószántából telefonált, hanem kényszerítették! És azért „Anthony”-zott, hogy figyelmeztessen.

Leraktam a kagylót, majd rögtön utána felvettem, és tárcsázni kezdtem.

– Most kit hívsz? – nézett rám értetlenül Mike. Befejeztem a tárcsázást, aztán elszánt arccal mondtam:

– Azt hiszem itt az ideje, hogy elbeszélgessek az őrangyalommal.

54.

Komor sötétség borult a kikötőre, csak imitt–amott pislákolat báyadatan egy–egy hajólámpa. Valahol a távolban kutya ugatott, s a fodrozódó hullámokon ringó hajótesteken meg–megnyikordultak a kötélzettartó csigák.

Fázósan összehúztam magamon a zakómat, és miután még egyszer körbepillantottam, elindultam a Fortuna felé.

Nyílegyenes, határozott léptekkel haladtam, nem is próbálva titkolni, hová igyekszem.

Egyrészt, mert a jachtokon, amelyek mellett elhaladtam nem volt senki, másrészt,

mert azt akartam, hogy a Fortunán lapulók – ha valóban jó volt a megérzésem, és vannak ilyenek – csak rám figyeljenek.

...így több esélye van Mike-nak, hogy észrevétlenül a hajó közelébe jusson...

Hogy még inkább vonzzam a tekintetet, világos ruhát öltöttem, ellentétben Mike-kal, aki koromfekete kung-fu szerelésében készült a Fortuna "meghódítására".

Úgy egyeztünk meg, hogy jó harminc méterrel lemarad tőlem, így remélhetőleg valóban észrevétlenül közelítheti meg a hajót, ugyanakkor elég közel lesz, hogy szinte azonnal segítségemre siethessen, ha szükség van rá.

Ahogy közeledtem, mindinkább kibontakozott a sötétségből az impozáns hajótest. És egyszer csak megpillantottam a leeresztett hajóhidat.

Gyanakodva megtorpantam, de aztán nyugalmat erőltettem magamra, és folytattam az utamat. Közben persze egyáltalán nem voltam nyugodt, a leeresztett híd ugyanis azt jelentette, hogy valóban vannak leselkedők a hajón. Még hozzá valószínűleg nem is csak egy-két ember.

Rossz előérzettel óvakodtam fel a fedélzetre. Az előtérbe érve némi tétovázást követően elindultam a folyosó felé, amely a lejárathoz vezetett.

Nem láttam senkit, mégis egyfolytában éreztem, hogy figyelnek.

...Csak Mike-ot ki ne szúrják!...

Odaértem a folyosóhoz, végigsiettem rajta, és ledobogtam a lépcsőn a pihenőszintre.

No, most merre? – torpantam meg belebámulva a halványkék derengésbe. Ezúttal ugyanis nem égtek a rózsaszín fényt árasztó falilámpák, csak a vészvilágítás.

Egy darabig tétováztam, aztán vállat vontam, s találomra elindultam a labirintus egyik ágán. Apró léptekkel araszoltam előre az első keresztfolyosóig. Ott megálltam, és kikukkantottam a sarok mögül.

Aha – morogtam elégedetten, megpillantva az egyik helyiség ajtórésén át kiszűrődő fényt.

Lábujjhegyen odasurrantam és belestem a résen.

Ami azt illeti, nem sokat lehetett látni, mindössze egy negyed ruhásszekrényt sikerült megpillantanom. Vártam egy kicsit, hátha a bent lévőek elkezdenek beszélgetni, és akkor megtudhatom, hányan vannak, de nem volt szerencsém. Még a légy zümmögését is meg lehetett hallani, olyan csend volt.

Végül meguntam a szobrozást. Vettem egy nagy levegőt, aztán hirtelen mozdulattal berúgtam az ajtót, és berobbantam a helyiségbe.

Elsőnek Patríciát pillantottam meg. Elgyötörten, felpeckelt szájjal, megkötözve ült egy széken.

Látszott, hogy elrablói nem bántak vele kesztyűs kézzel, a ruháját jóformán csak a húsába vágó kötelek tartották rajta, haja csapzottan lógott az arcába, szemeiben riadt félelem tükröződött. Tőle balra, a sarokban egy negyven év körüli, indiai férfi ült, kezében jókora pisztollyal, a fegyver csövét egyenesen a lányra irányítva.

Mikor felé kaptam a tekintetem, szélesen elmosolyodott, és megszólalt.

– Jó estét, Mr. Grey! Már vártuk... Na, emelje fel szép lassan a kezét. De semmi trükk, mert ilyen közelről, még ha akarnám se tudnám elhibázni.

Eleget tettem a felszólításnak – közben igyekeztem meglepett arcot vágni –, aztán megkérdeztem:

– Kicsoda maga? És mi ez az egész? Az indiai gúnyosan elmosolyodott.

– Ne játssza a hülyét, Grey, nem áll jól magának!

– A tanáraink is mindig ezt mondták – vallottam be. – Azért legalább azt elárulhatná, hogy maga ki a nyavalya?

Az indiai tigrismosolyra húzta a száját, és szinte baráti hangon mondta:

– A nevem Chandari, kedves Grey, Yashir Chandari.

55.

– A francba! – sóhajtottam.

– Valami baj van? – kérdezte gúnyosan Yashir.

– Az a gyanúm, igen.

Yashir felröhintett, aztán rádió adó-vevőt húzott elő, és beleszólt:

– Hello, fiúk. A vendégünk rendben megérkezett.

– Oké, megyünk – recsegte a készülék.

– Helyes – vigyorgott Yashir. Ledobta az adó-vevőt az ágyra, és rám nézett.

– Kezdi kapiskálni a dolgot?

– Annyit legalábbis már tudok, hogy nyakig vagyunk a szószban – feleltem kelletlenül.

Yashir elégedett vigyorral nyugtázta a szavaimat, majd némi várakozás után a szabad kezével a folyosó felé intett.

– Hallja? Már jönnek is.

Valóban, odakint léptek dobogtak, aztán két újabb indiai nyomult be a helyiségbe.

– Köözzétek meg a fickót! – mutatott rám Yashir. – Átmegyünk a középső szalonba.

A pribékek nekem estek, és egy pillanat alatt megkötöztek, a lábaimon azonban lazára hagyták a köteleket, hogy tudjak járni. Mikor elkészültek, kilöktek a folyosóra, és addig taszigáltak, míg egy tágas belső térhez nem értünk, ahová négy folyosó meg két felfelé vezető lépcső torkollott.

– A középső szalon! – mutatott körbe Yashir, miközben a pribékek lenyomtak egy fotelbe, és szorosra húzták a lábamon a kötést.

– Repesek az örömtől, hogy itt lehetek – morogtam, bár belül valóban örültem, mert úgy véltem, egy ilyen sokbejáratú helyiség megkönnyítheti Mike szabadítási akcióját. – Csak nem igazán értem, miért kellett áthozniuk ide?

Yashir elvigyorodott.

– Idejében meg fog tudni mindent.

– Szerintem már most is késő van.

– Egyáltalán nem.

Időközben a pribékek Patríciát is áthozták, s őt is elhelyezték egy fotelben.

– Na, most már mind együtt vagyunk – néztem Yashirra. – Most már elárulhatja, mi ez az egész.

– Ne türelmetlenkedjen, Grey – intett le –, még várunk néhány embert. Különben is, elsősorban maguknak kell mesélniük.

– Nekünk?

– Hát persze. Például azt, hogy kinek dolgoznak, kik a társaik, s a többi...

– Nem értem, miről beszél...

– Ugyan, Grey, megint kezdi?

– Nem kezdek semmit. Az a gyanúm, hogy maga egy szörnyű félreértés áldozata.

– Nincs itt szó félreértésről.

– Pedig szerintem maga összetéveszt engem valakivel.

– Hát persze. Azért rohant ide egyből, amikor a csaj telefonált magának, mi?

Válaszként felnevettem gúnyosan, teli torokból. Nem volt egy könnyű dolog, mert nem igazán voltam hahotázó kedvemben, de mindenképpen magamra akartam vonni Yashirék figyelmét, hogy a sarok mögül előbújó Mike minél váratlanabban támadhasson rájuk.

...Még így sem lesz könnyű dolga! Hárman lesznek ellene...

Szerencsére Mike kitett magáért. Eleven bombaként robbant a helyiségbe, első mozdulatával úgy rúgva hátba Yashirt, hogy az rongycsomóként kenődött fel a falra. Aztán hátrapördült, felugrott a levegőbe, és egy rendkívül nehéz, úgynevezett páros taposó rúgással, egyszerre rúgta mellbe a két megrökönyödött pribéket. Meg sem várta, hogy hanyatt essenek, máris ott volt mellettük, és kegyetlen, kisívű jobbhorgokkal árasztotta el őket, egészen addig, amíg mozogtak.

Mikor a földre omlottak, felém fordult és megkérdezte:

– Milyen voltam?

– Kicsit még nyers a stílusod, de azért elmegy – vigyorogtam.

– Kösz – vigyorgott vissza Mike. Felkapta Yashir pisztolyát, az övébe tűzte, majd hozzánk lépett, s nekiállt kibogozni a köteleinket.

– Nem mertem tovább várni – magyarázta közben. – Attól féltem, egyszer csak megérkezik a stukkeres által beígért erősítés, és akkor már nem lesz semmi esélyem.

– A legjobbkor jöttél – nyugtattam meg. – Igaz, Yashiréktől nem sokat tudtunk meg, de...

– Yashirék?

– Igen – bólintottá, s a fal tövében fekvő felé böktem a hüvelykujjammal.

– Ugyanis az úriember Yashir Chandari.

Mike megnézte magának az ájultat, aztán rosszállóan mondta:

– Yashir...? És még Chandari is...? Ha ezt tudom, nagyobbba rúgok belé.

– Ez is épp elég volt – nyugtattam meg. – Szóval ott tartottam, hogy Yashirékből nem sikerült kiszednem semmit, Patricia azonban úgyis elmondja, mi ez az egész. Nem igaz? – néztem a lányra.

– De igen – felelte amaz, megszabadulva a száját szétfeszítő kötélről. – Mindent el fogok mondani. Először azonban bocsánatot szeretnék kérni a telefonért.

– Ugyan már...

– Kényszerítettek. Megfenyegettek, hogy megölnek, ha nem csalom ide magát.

– Tudom. Már akkor tudtam, amikor telefonált.

– És... és mégis idejött?

– Igen. Csak, mint látja nem egyedül.
Patricia egy ideig nem szólt semmit, csak nézett rám, aztán lassan a kezemért nyúlt.

– Köszönöm, Tony. Maga...Te egy... egy csodálatos férfi vagy.
– Hé, és én?! – adta a sértődöttet Mike.
– Maga, azaz te is.
– Na, csak azért – enyhült meg társam. Patricia rámosolygott, aztán felém fordult.
– Nagyon sok dolgot el kell mondanom neked, Tony. Igaz, még mindig nem tudom, ki vagy, de az, amit értem tétél, mindenképpen kötelez. Még akkor is, ha esetleg a tőlem kapott információkat a saját javadra akarnád felhasználni.
– De, hát azt sem tudom, miről van szó – vettem ellen. Patricia jól megnézett magának, aztán fürkésző arccal kérdezte:
– Ezek szerint te nem Yashirék után nyomozol?
– Nem.
– Nem is vagy újságíró?
– Nem.
– Ó, Tony! – ujjongott fel lelkesen Patricia, s a nyakamba borult. – Ennek nagyon, nagyon örülök.
– Elnézést, hogy félbeszakítom a társalgást – szólt közbe az eddig békésen hallgató Mike. – Nem akarok ünneprontó lenni, de azt javaslom, vegyük sürgősen kezelésbe ezeket a Yashirékat. Ugyanis nagyon...
Nem fejezhettem be a mondatot, mert váratlanul kiáltás harsant:
– Kezeket fel! Senki se mozduljon!
Mindhárman mozdulatlanul dermedtünk, csak fejünket fordítottuk a hang irányába.
Az egyik sarok mögül három fegyveres nyomult elő, és fogott közre bennünket.
Végigpillantottam rajtuk, aztán elgyötörtén mondtam:
– Már csak maguk hiányoztak, Garrett.
Mert újabb foglyul ejtőink, az elmúlt este trióra apadt, kefefrizurás csapat tagjai voltak.

56.

Garrett vigyorogva hallgatta a szavaimat, aztán fenyegető gúnnal felelte:
– Megmondtam Grey, hogy fizetni fognak Murphy haláláért... És most érkezett az idő!
Wilsonékhoz fordult, s ránk mutatott.
– Kötözzétek meg őket!
A beosztottak örömmel teljesítették a parancsot. Amikor velünk végeztek, Yashirékat kerítették sorra. Néhány perccel később korábbi foglyok és fogva tartók tökéletesen azonos pozícióból, egyetértő utálkozással figyelték a három kefefrizurást.
Garrett, miután meggyőződött róla, hogy minden rendben, papírlapot húzott elő a zakójából, rajta a hajó vázlatos rajzával.

– Látja Grey – lobogtatta meg felém –, mi szisztematikusan dolgozunk. Minden átkutatott helyiséget pirossal besatírozunk, így nem hagyhatunk ki semmit.

– Hogy maguknak mennyi eszük van – dicsérte az ötletet Mike.

Garett ránézett, aztán fölényes vigyorral mondta:

– Mindenesetre maguknál okosabbak vagyunk. Legalábbis a helyzet ezt mutatja. És, hogy ne legyen olyan virágos jókedve, jobb, ha tudja, ha megtaláltuk a CD-t, maguknak befellegzett.

– És ha nem? – kérdeztem közbe. Garett szemében kegyetlen tűz villant.

– Maguknak Grey, mindenképpen végük van – felelte, azzal intett Wilsonéknak, és elindult az egyik folyosóág felé.

57.

– Hát ezek nem akartak megröhögtetni bennünket – mondta Mike, mikor a trió eltűnt a szemünk előtt.

– Nem – ismertem el. – Ráadásul profi módon kötöztek össze, úgyhogy nincs sok esélyünk a menekülésre.

– Kik ezek! – kérdezett közbe Patricia.

– Valakik, akiknek ugyanarra fáj a foguk, mint nekünk – feleltem.

– És mi az a valami?

– Egy CD.

– CD?!

– Ne valami menő banda lemezére gondolj. Egy találmány leírását tartalmazza. Itt van elrejtve valahol a hajón... De, hogy pontosan merre, azt senki sem tudja. Illetve egyvalaki igen, de ő most nincs beszédképes állapotban.

– Ezt nem igazán értem.

– Nem számít. A jelenlegi helyzetünkben, ez a legkisebb problémánk..

– Igaz – erősítette meg Mike. – Inkább azzal kéne foglalkoznunk, hogyan másszunk ki a kutyaszorítóból.

– Kibogozni semmiképp sem tudjuk a köteleket – állapítottam meg – tehát csak egy esélyünk van a szabadulásra; ha sikerül valamilyen vágószerszámot szerezni.

– Igazad van – bólintott Mike, majd körülnézve hozzátette. – Csak fogalmam sincs, hol találunk ilyent.

– Egyelőre én sem tudom – mondtam. – De kell, hogy legyen itt valami éles tárgy! Zsákmány után kutató leopard módjára vizslattunk körbe a helyiségben, tüzetesen megvizsgálva minden tárgyat, minden szegletet, végül tekintetünk a fejünk felett függő csillár homorú üvegtányérján állapodott meg.

– Ha ez a vacak eltörne, és a szilánkjai idehullanának elénk... – mondta ki mindkettőnk gondolatát Mike.

Mohó vágyakozással néztük a körülbelül két és fél méter magasságban lógó, opálosra maratott barna márványmintás üvegtányért. Közben lázasan törtük a fejünket, Miként érhetnénk el a célunkat.

Ahogy minden erőmet megfeszítve a megoldáson gondolkoztam, nagyobbacska

sötét foltot fedeztem fel a felülről megvilágított tányér közepe táján. Először azt hittem, valamilyen anyaghiba, de amikor a hullámok által hintáztatott hajótest egy kissé megmozdult és a pont vele mozdult, döbbsentem Mike-ra néztem.

– Te, Mike!

– Na...?

– Úgy három órával ezelőtt azt mondtad, hogy már csak két helyiséget kell átkutatnod.

– Hogy jön ez most ide?

– Úgy, hogy már nincs szükség semmiféle kutatásra.

– Hát, ha nem tudjuk lehozni azt a burát, akkor tényleg nincs – dohogott Mike. – Garrették kinyírnak bennünket, mielőtt eljuthatnánk azokig a szobákig.

– Nem kell eljutnunk sehova! – torkoltam le. – A CD itt van!

– Micsoda?! – fordult felém társam meghökkenve.

– Nézd meg jól azt az üvegtányért! – intettem a fejemmel a csillár felé. – Látod azt a fekete foltot a közepén?

Mike felnézett, egy ideig szemlélődött, aztán elkerekedett szemmel suttogetta:

– A'zannya! Eszembe se jutott volna itt keresni.

Most már ketten bámultuk áhítattal az ide-oda mozduló aprócska kört, s mindketten biztosak voltunk benne, hogy az valóban az oly sokak által keresett, és oly sok bonyodalmat okozó mini CD. A CD, rajta Christopher Longman találmányának leírásával.

58.

– Itt sose kerestem volna – vallotta be Mike, mikor magához tért a csodálkozásból. Persze, hogy nem – mondtam csendesen. – Mi abból indultunk ki, hogy a hajó „egyik helyisége” csakis egy zárt tér lehet, pedig Longman számára sokkal egyszerűbb és magától értetődőbb volt, ha nem megy be sehova, hanem menet közben rejti el a CD-t.

– Világos – bólintott Mike. – Hiszen itt bármikor, különösebb feltűnés nélkül hozzá lehet férni. Elég felállni egy székre...

– Vagy összetörni azt a rohadt burát! – tértem vissza az elmélkedés emelkedett szintjéről a valóság és a szalon talajára.

– Hát igen – dűnnyögte csüggedten Mike. – Az is jó lenne.

Reményvesztetten bámultuk az opálos üvegtányért. Aztán a jobb oldali folyosó felé kaptuk a fejünket, ahonnan közeledő léptek hallatszottak.

Bizakodásunk azonban csalókanak bizonyult, csak Garrették tértek vissza.

– Már meg is találták? – kérdezte Mike pókerarccal.

– Nem – ismerte be Garrett. – De nyugodjon meg, meg fogjuk találni. Főleg azért, mert maguk segíteni fognak.

– Mi? – kérdeztem közbe.

– Igen – vigyorgott Garrett. – Maguk.

– Azt hiszem, romlik a memóriája – jegyeztem meg sajnálkozva.

– Igazán? ...És miért?

– Mert ezek szerint elfelejtette, hogy nem egy csapatba tartozunk.
– Nem tesz semmit.
– Gondolja?
– Biztos vagyok benne.
– Én csak azt nem értem – szólalt meg Mike – miféle segítségre gondol? Hiszen mi sem tudjuk, hol a CD.

– Azt viszont tudják, hogy hol nincs.
– Ezt nem értem – adta társam a tudatlant.
– Pedig egyszerű – magyarázta nyájasan Garrett, és letérdelt mellénk. – Látják, ez a papír a hajó vázlatos rajza. Maguk szépen elmondják, hogy melyik helyiségeket kutatták át, én azt kipipálom, és annyival kevesebbet kell átvizsgálunk.

– Megható, hogy ennyire bízuk az alaposságunkban – bólintott Mike. – De mi ebből a mi hasznunk?

– Az, hogy esetleg mégsem nyírjuk ki magukat.
– Mi rá a biztosíték?
– Semmi! – mordult fel Garrett. – Vagy segítenek, vagy már most búcsút mondhatnak a tyúkszaros életüknek. Világos?

– Engem meggyőzött – bólogatott Mike.
– Nekem meg az a véleményem – jegyeztem meg –, hogy csak addig vagyunk biztonságban, amíg maguk meg nem találták a CD-t. És addig is csak azért, mert meglehetősen kényelmetlen lehet a maguk számára három hullával a közelükben kutatgatni.

Garrett rám meredt, láthatóan azon morfondírozott, hogy engem esetleg már most eltesz láb alól, aztán hirtelen meggondolta magát, és inkább Patríciahoz nyomult.

– Ha a férfiak nem, akkor majd maga fog beszélni szépségem – hajolt oda a lány arcához. – Mert maga is hozzájuk tartozik, nem?

– Neki semmi köze a mi dolgunkhoz! – csattantam fel dühödt ingerültséggel, nyomban meg is bánva a kifakadásomat.

– Nocsak, Grey! – csillant fel Garrett szeme. – Ha jól hallom, maga félti ezt a kis szukát!

– Nem féltem... – próbáltam közömbös arcot vágni. – Csak épp feleslegesnek tartom, hogy olyasvalakit akarjanak szóra bírni, aki nem tud semmit.

Garrett a szemembe nézett, a tekintete szinte a vesémig hatolt.

– Ezek szerint magának semmit sem jelent ez a kis cafka?

– Az égvilágon semmit.

– Helyes. Akkor nyilván azt sem bánja, ha levágjuk... mondjuk a bal fülét.

– Ne...em.

– Remek! Wilson, a kést!

Wilson örömmel húzott elő a ruhájából egy törkést, és készségesen nyújtotta oda a főnökének. Garrett tettere készen markolta meg a nyelet. Aztán kérdően rám pillantott.

– Oké, feladom – szóltam beletörődve. – Hagyják a lányt, és akkor segítünk maguknak.

– Mi a fene?! – vigyorodott el Garrett. – Hát mégiscsak csípi a csajt? Milyen

romantikus lélek.

– Kíméljen meg a humorától – mondtam komoran – és mutassa inkább azt a rohadt rajzot.

– Ez a beszéd! – kedélyeskedett Garrett, visszadobva a kést Wilsonnak. – Na, csicseregjen!

Felém mutatta a papírt, és tollal rábökött a pihenőszint rajzán lévő egyik helyiségét jelölő négyzetre.

– Ott már voltunk – hazudtam taláalomra. A toll továbbvándorolt.

– Ott is. _ ...?

– Ott nem.?

– Ott igen.

Szépen végimentünk az egész rajzon, aztán a raktárszint került sorra. Mikor azzal is végeztünk, Garrett felállt mellőlem, és letekintve rám, megjegyezte:

– Remélem, hogy valóban az igazat mondta Grey.

– Miért hazudtam volna?

– Mert át akar verni. De nyugodjon meg, egy percen belül kiderül a dolog.

Egy másik papírt húzott elő a zsebéből, és Mike elé tolta.

– Tudja – magyarázta felém fordulva – , több példány is van nálam ebből a rajzból. Most a cimboráján a sor, hogy elmondja, merre jártak. Aztán összehasonlítom a két papírt, és ha nem stimmel, a nője elbúcsúzhat a fülcimpáitól.

Mike rám nézett, aztán az elétartott papírra meg tollra, és egy sóhajtást követően, lassan beszélni kezdett.

– Ott voltunk... ott is... ott nem... ott igen... ott nem... ott sem...

– Állj! – reccsent rá váratlanul Garrett, és egymás mellé tartotta a két lapot.

– Várjon Garrett! – próbáltam lecsillapítani. – Az a helyzet, hogy. . .

– Kuss! – üvöltötte Garrett. – Majd megtanulja, hogy velem nem lehet szórakozni.

Elkapta a Wilson által felé hajtott kést, suhintásra készen a feje fölé emelte, a másik kezével pedig Patricia füléhez hajolt.

Többre nem maradt ideje. Valahonnan a semmiből két árnyalak robbant be a helyiségbe, egyikük őt terítette le, a másik pedig Wilsont kapta szájon egy irtózatoss erejű jobbegyenesssel.

A harmadik kefefrizúrának, Parkernek sem jutott rá ideje, hogy felocsúdjon a meglepetésből, a következő másodpercben egy oldalsó rúgás szinte felkente a falra.

És a támadók nem pihentek, könyörtelen módszerességgel ütötték, rúgták a trió tagjait, egészen addig, míg mindhárman a földre nem rogytak. Akkor összenéztek, elégedetten bölintottak, és elindultak felénk.

Értetlenül figyeltem őket. És meglehetősen aggodalommal. Ugyanis mindig is fenntartásaim voltak azokkal szemben, akik egyszer már megpróbálták kinyírni.

Márpedig a két újonnan érkezett fickó nem más volt, mint a jachtkikötőben néhány nappal ezelőtt rám támadó kínai trió életben maradt tagjai.

Most aztán tényleg végünk van – gondoltam. Annál nagyobb volt a meglepetésem, amikor Patricia megkönnyebbült sóhajjal odaszólt nekik:

– Csakhogy itt vagytok! Az isten küldött benneteket.

– Nem az isten, Miss Russell – mosolygott rá az indián frizurás –, a megézésünk. Körülbelül egy órával ezelőtt telefonáltunk magának, és mivel nem vette fel, odamentünk a panzióhoz. A nyomokból láttuk, hogy elrabolták, és elkezdtek keresni, így jutottunk el ide.

– Bocsánat – szóltam közbe, Patríciaóra nézve – nem mutatnál be az uraknak?

– Felesleges, Mr. Grey – fordult felém barátságosan az indián frizurás. – Hisz már találkoztunk.

– Csak akkor nem értettem jól a nevüket – mondtam nem minden él nélkül.

– Hát igen, egy kis félreértés történt – vallotta be pironkodva a kínai. – Azt hittük magáról, hogy Miss Russelt követi.

– És ezért akartak megölni?

– Ha nem is megölni...

– Csak ne szabadkozzon, kis híján meg is tették. Mellesleg ma sem értem, hogy az utolsó pillanatban miért kegyelmeztek meg mégis.

– Mert én közbeléptem – szakított félbe Patrícia. – Egyébként az urak a testőreim.

– A micsodáid? – kerekedett el a szemem.

– A testőreim. Majd később mindent elmagyarázok, csak előbb szabaduljunk ki ezekből a kötelekből, mert már nagyon unom, hogy...

– Rendőrség! Fel a kezekkel!

A sztentori hang mindenkibe belefagyasztotta a szót. A kínaiak lassan felálltak mellőlünk, és a magasba emelték a karjaikat, nyilván úgy véelve, jobb, ha nem ingerlik a hallhatóan izguló rendőrtisztviselőt, hanem majd nyugodtan elmagyarázzák neki a helyzetet.

Én azonban beszédes kedvemben voltam.

– Már éppen ideje volt, hogy befusson, százados – szóltam oda vidáman a félhomályból előnyomuló Balardónak. – Ahhoz képest, hogy a telefonba azt mondta, sietni fog, eléggé késve érkezett.

Balardo egyelőre rám se hederített, tekintetét és pisztolya csövét mereven a kínaiakra szegezte.

– Az uraktól nem kell félni – magyaráztam. – Ők velünk vannak. Az indiai fickók azok, akik a szart keverték.

– Nekem maga ne magyarázzon, Grey! – förmedt rám idegesen a százados. – Majd én eldöntöm, hogy ki a bűnös és ki az áldozat! És mivel egyelőre nem látom át a helyzetet, meg fogom bilincselni ezt a két gyanús alakot, illetve majd ők megbilincselik egymást.

Két bilincset húzott elő a zakója belsejéből, és a kínaiak lába elé dobta.

– Adják rá egymásra! – mondta határozottan.

– De százados, mondom, hogy ők velünk vannak.

– Az majd kiderül!

A kínaiak nem tehettek mást, kénytelen-kelletlen megbilincseltek egymást.

– Úgy, ni! – bólintott megnyugodva Balardo. – És most üljenek le!
A kínaiak morózus arccal, de leereszkedtek mellénk a földre.
– Mondja, százados – néztem rá szemrehányóan – miért csinálja ezt? Miért akarja mindenáron maga megoldani az ügyet, amikor az már meg van oldva? Nem kell mást tennie, csak hívni az embereit... Tényleg, hol hagyta őket?
Balardo lassan elvigyorodott.
– Kettő a fedélzeten van, három meg itt.
– Hol „itt”?
Balardo felvette a földről Wilson otffelejtett kését, megpörgette az ujjai között, aztán gúnyos mosollyal felelt:
– Hát itt, kedves Grey, az orra előtt.
Azzal odasietett Yashirékhoz, és néhány gyors mozdulattal átvágta a köteleiket.

60.

– Ez meg miféle baromság?! – fakadtam ki ingerülten. – Maga teljesen meg van örülve! Tudja, hogy kik ezek? Bűnözők, gyilkosok!
Balardo kaján arccal hallgatta a szavaimat, aztán amikor befejeztem, kedélyesen felelt:
– Hogyne tudnám, kik ők, amikor én vagyok a főnökük.
– Ezek szerint... maga közéjük tartozik?
– Végre, hogy megértette.
– De hát... az nem lehet!
– Már hogyne lehetne, kedves Grey – nyájaskodott Balardo, aztán Yashirhoz fordult: – Szólj fel, hogy indulhatunk.
– Hová akarnak vinni?!
– Hajókázunk egyet.
– El akarja rabolni a hajót?
– Dehogy raboljuk el. Csak tudja, ki kell próbálni menet közben is azt az új japán műszert.
– Most már végképp nem értek semmit – ráztam hitetlenkedve a fejem.
Balardo kényelmesen helyet foglalt egy tőlünk jó háromméternyire lévő fotelben, és anélkül, hogy a pisztolya csövét akár egy pillanatra is elfordította volna rólunk, magyarázni kezdett.
– Tudja Grey, a hajó néhány alkalmazottja is a mi emberünk. Ezek közül ketten most is itt vannak, egy gépész meg egy kormányos. Ugyanis őket bízta meg Hamilton, hogy ma éjjel, a műszer beszerelése után vigyék ki próbajáratra a hajót.
– Még mindig nem értek semmit.
– Pedig a többi tudnia kéne, mivel eddig egyfolytában utánunk szimatolt.
– Tessék?
– Talán tagadja?
– Esküszöm, nem tudom, miről hadovái itt összevevissza.
– De én igen! – szólt közbe elszántan Patricia. – az igen tisztelt százados úr egy

kábítószercsempész banda feje! És az áru becsempészéséhez a Fortunát szokták felhasználni.

– Á, ez lehetetlen – próbáltam leinteni a lányt. – A Fortuna csak a partközeiben lavírozik.

– Pedig akkor is a kisasszonynak van igaza – vigyorgott rám Balardo, majd meghallva, hogy feldübörögnek a hajó motorjai, felállt.

– Én most felmegyek – szólt oda az eddig mellette álló indiaiaknak. – Ti maradjatok itt, és vigyázzatok rájuk. Majd, ha kiérünk a nyílt tengerre, lejövünk értük.

Azzal az egyik feljáróhoz sietett, és energikus léptekkel feldobogott a fedélzetre. Mike elkeseredve döccent mellém, ahogy a hajó elindult alattunk, s fogcsikorgatva mondta:

– Így bízson az ember az őrangyalokban.

61.

Az elkövetkezendő félórában idegtépő hallgatás ereszkedett a szalonra. Csak a motorok monoton duruzsolása hallatszott, ahogy egyenletes sebességgel hajtották előre a hajót, egyre messzebb a parttól.

Őreink mindvégig szótlánul, rezzenéstelen arccal figyeltek bennünket, reánk szegezett pisztolyaik mögül, mi pedig szintén nem voltunk beszédes kedvünkben. Inkább a szabaduláson törtük a fejünket. Ebben láthatóan nem volt semmi különbség köztünk és Garették között. A kefefrizurások haragos, gyűlölködő pillantásokkal méregették a két indiait, és nem volt kétséges, hogy az első adandó alkalommal agyon is csapnák őket. Ilyen alkalom azonban nem adódott. Pedig nem bántam volna, mert az előérzetem azt súgta, Balardóék valami szörnyűsége készülnek velünk kapcsolatban.

Aztán amikor a fent említett félóra elteltével leállították a hajócsavart, és feltaszították bennünket a fedélzetre, bebizonyosodott, hogy jó volt a megérzésem.

A Fortuna tatjánál lévő csörlőnél gyanús matatás folyt. A dolog Garették figyelmét sem kerülte el.

– Ezek a tervek bele akarnak fojtani bennünket a vízbe! – ordította rémülten Wilson, és megpróbálta letépni magáról a köteleket, de Yashir úgy vágta gyomorba, hogy nyűszítve a földre zuhant.

Balardóra néztem.

– Remélem, nem gondolja komolyan, hogy ennyi embert eltüntethet nyomtalanul? Balardónak kegyetlen vigyorra húzódott a szája.

– De igen Grey, gondolom.

– Hm. Elég naiv ötlet. Biztos, hogy előbb-utóbb előkerül egyikünk-másikunk hullája, és akkor maga sem tudja elkenni az ügyet. Akkor majd elkezdik keresni a többieket is, akik az előkerült hullákkal egy napon, sőt egy éjszaka tűntek el.

– Nyugodjon meg, Grey, mindenre gondoltam – vigyorgott Balardo. – Tudja, amikor a kis barátnője felhívta magát, már készen állt a terv. Igaz, akkor még csak kettőjüket akartuk kivonni a forgalomból, de a dolgok jelenlegi állása alapján kénytelenek vagyunk a többieket is megölni.

– De minket miért? – ordította az időközben magához tért Wilson. – Nekünk semmi közünk ezekhez a Greyékhez meg a nőhöz.

– Maguk is itt szimatoltak a hajón!

– Mi csak egy CD-t kerestünk.

– CD-t? – ült ki a kapzsiság Balardo arcára. – Miféle CD?

– Rock and Roll válogatás – vágtam rá, de Wilson nem tudtam elhallgattatni.

– Egy találmány leírása van rajta. Rengeteg pénzt ér.

– Nocsak! Ez érdekes!

– Engedjen szabadon, és mindent elmondunk a CD-ről. Balardo elgondolkozott, aztán odaszólt Yashirnak:

– Ha ezekkel végzünk, nekiállunk és felforgatjuk ezt a teknőt.

Wilson area ibolyaszínt öltött.

– Rohadt tetúláda! – üvöltötte. – Dögölj meg minél előbb...

Az újabb Yashir-jobbhorog megint elvette a hangját.

– Nos, tehát kedves Grey – fordult felém Balardo – ott tartottam, hogy mindent gondosan előkészítettünk.

– Éspedig...? – érdeklődtem.

– Először is hoztunk magunkkal egy csónakot. Még jobb is, hogy ilyen sokan lettek egyszerre, mert ezáltal hihetőbb lesz az a verzió, hogy kijöttek csónakázni, aztán távol a parttól beleborultak a vízbe. Egy túlterhelt csónakkal az ilyesmi könnyen előfordul.

– Nagyon érdekes, amit mond – gúnyolódtam. – Csak épp senki nem fogja elhinni, hogy nyolc ember közül egy sem tud úszni. Márpedig akkor gyanús lesz, hogy egyikünk sem ér partot, sőt még az is elképzelhető, hogy egy-két tetemet kivet a víz, és ha azoknak össze lesz kötözve a keze-lába, hát tudj'isten... nehezen hihető, hogy önszántukból kerültek a vízbe.

– Ne aggódjon Grey, senkit sem fog kivetni a víz – vigyorgott Balardo. – Erről majd a barátaink gondoskodnak.

– A barátait?

– Igen, Grey... A cápák!

62.

Enyhén megborzongtam a kijelentésre. Aztán ösztönösen, az utolsó szalmaszál iránti ragaszkodással megkérdeztem:

– És ha nem jönnek azok a cápák...? Akkor mi van?

– Jönni fognak – válaszolta Balardo magabiztosan, és a korlát mellett álló vödörre mutatott. – Tudja Grey, ebben vér van. Friss makrélavér. Most szépen fogom, és beleöntöm az egészet a vízbe. Aztán már csak várunk kell.

– Úristen! – jajdult fel a hátam mögött Patricia, de Balardo nem törődött vele. Felemelte a vödört, és a tartalmát szép lassan belecsorgatta a tengerbe.

– Nyilván tudják – magyarázta szinte kedélyesen –, hogy a cápák már kilométerekről is megérik a vért. Akár egyetlen cseppet is. Ügy fognak idesietni, mintha

kötélen húznák őket.

– Dögölj meg! – morogta Wilson.

– Egyszer majd beteljesedik a kívánsága – vigyorgott rá Balardo. – De most egyelőre magukon a sor. És, hogy ne mondhasa rám, hogy bosszúálló vagyok, magát hagyom utoljára. Különben is a hölgyé az elsőbbség.

– Ne! – nyögte elhaló hangon Patricia.

– Nyugalom – nyájaskodott Balardo –, nem lesz egyedül egy pillanatra sem. A lovagja majd elkíséri... Yashir!

– Igen főnök? – lépett oda mellé az indiai.

– Kötözzétek össze a hölgyet és Mr. Greyt. Megérdemlik, hogy együtt legyenek.

Yashir intett két társának, akik rám rontottak, és egy pillanat alatt összekötözték Patríciával. Aztán a csörlőhöz vonszoltak bennünket, s a lelógó kötélehez rögzítették a köteleinket.

– Most kenjétek a lábukra a maradék vért, húzzátok fel őket, és engedjétek ki a víz fölé.

A pribékek haladéktalanul nekiláttak, hogy teljesítsék ezt a parancsot is. Nem telt bele tíz másodperc, és ott himbálóztunk, vértől csöpögő cipővel, körülbelül egyméternyire a hajó oldalától és kétméternyire a víz szintjétől.

Iszonyatos érzés volt. A húsunkba vágó kötelek okozta fájdalmat szinte nem is éreztük, annyira sokkolt bennünket a ránk váró borzalmas vég tudata. Alattunk sejtelmes sötétséggel hullámozott a tenger, és minden pillanatban vártuk, hogy felbukkanjon a közelünkben a jellegzetes, háromszögletű uszony.

Mike és a kínaiak tehetetlenül rángatták a köteleiket, Garrették pedig kétségbeesetten rimámkodtak Balardóéknak, egyezséget kínálva, persze eredménytelenül. A rendőrség szégyenfoltjának egészen más járt a fejében.

– Tudja Grey – mondta rátámaszkodva a korlátra, s mélyen a szemembe nézve – volna egy ajánlatom a maguk számára.

– Akkor gyorsan mondja – morogtam. – Mert már nem lehet túl sok időnk.

– Nézze – magyarázta Balardo – gondolom, nem kell ecsetelnem maga előtt, milyen szörnyű cápalakomának lenni, és cafatonként elfogyni.

– Képbem vagyok, nem kell részleteznie. Térjen a lényegre!

– Én a gyors halált kínálom maguknak, ha pontosan elmondják, kinek dolgoznak, kik tudnak a maguk tevékenységéről, s a többi.

– Kösz a nagylelkűséget, de én a magam részéről köpök az ajánlatára – sziszegtem.

– Gondold meg, Tony! – kiáltott rám Mike. – Gondold meg!

– Nincs ezen mit meggondolni – ráztam erőlködve a fejem.

– De igen! – erősködött Mike. – Még a gyors halál is jobb, mint a hosszú szenvedés.

– Nézd, Mike – feleltem – lehet, hogy te így látod, de én...

Nem fejeztem be a szavaimat, mert egyszer csak halk csobbanás hallatszott a víz felől.

– Itt vannak! – súgta rettegve Patricia. – Itt vannak!

És valóban, az ezüstösen csillogó víztükörből két egymás mellett közeledő

cápauszony emelkedett ki. Megbabonázva meredtünk a fodrozódó felszín késpengeként hasító háromszögekre.

– Nos, áll az alku? – kérdezte fölényes vigyorral Balardo.

– Magának elvette az eszét a kábítószer! – vicsorogtam rá. – Képes nyolc embert megölni, csak hogy le ne bukjon a bandája!

– A pénz nagy úr! – mondta szenvtelenül Balardo. – És, ha az ember egyszer beszáll ebbe a játékba, akkor az ilyesmit sem kerülheti ki. Nos, áll az alku vagy nem?

– Rohadt gazember! – tört ki váratlanul hisztérikusan Patrícia. – Életeket tesz tönkre nap mint nap, és képes a legkönyörtelenebb borzalmakra is, csakhogy mentse a bőrét! De le fog bukni, egyszer úgy is le fog bukni, és akkor...

Nem fejezte be a mondatot, hanem agyvelőt rezegtető sikolyt hallatott, mert hirtelen szétnyílt alattunk a víztükör és egy sötét test vágódott felénk.

Egy pillanatra megállt a szívverésem, ahogy a látott állkapcsú cápa néhány arasszal alattunk elsuhanva visszazuhant a tengerbe, s vízpermettel borított be bennünket.

Patricia most már egyfolytában sikított, és vadul rángatózott, mindkettőnket szinte csaliként himbálva a kötél végén, a fenevad pedig, miután fordult egyet, újra elindult felénk.

– Oké – kiáltottam Balardónak – beszélünk, csak húzzanak vissza!

– Tudtam én – vigyorgott amaz, s intett az indiaiaknak, akik a jelre sietve elrakták a pisztolyaikat, és tekerni kezdték a csörlőt.

Mikor már jó négyméternyire voltunk a víztükörtől, megakasztották a kötelet, s a főnökük felé fordultak.

Balardo kényelmesen odasétált hozzánk, terpeszbe állt, és néhány pillanatig kedvtelve méricskélt bennünket. Aztán negédes hangon mondta:

– Akkor hát rajta! Beszéljenek!

Végigtekintettem a fedélzeten, majd némi hallgatás után lassú, vontatott hangon beszélni kezdtem.

– Rendben van, elmondok mindent az elejétől a végéig.

– Helyes – bólogatott kedélyesen Balardo, aztán elkomorodva hozzátette: – De nehogy összetévessze magát Seherezádéval, engem a mese nem érdekel, csak a lényeg.

– A lényeg? – kérdeztem. – Akkor... akkor kezdhetem mindjárt azzal is.

– Én is így gondoltam.

– Na jó, tudja mi a lényeg?

– Mi?

– Az, hogy maga elveszett ember.

– Én? – röhögött Balardo. – azt hiszem, maga egy kicsit meghülyült Grey. Ha nem vette volna észre, egyetlen intésembe kerül, és...

– Fel a kezekkel! Senki se mozduljon, mert lövök! Balardónak a hangra előbb felakadt a szeme, de a következő pillanatban már pördült is hátra, fordulás közben rántva elő a pisztolyát.

A fedélzeti ház sarka mögül előbújó alak azonban gyorsabb volt, lövése szinte szétszakította a gengfőnök fegyvertartó kezét.

Balardo fájdalmasan felordított, és térdre zuhant, a másik pedig két ugrással

mellette termett, és felmarkolta az ő pisztolyát is.

– Így ni! – mondta elégedetten, aztán rám pillantott – Sajnos nem tudtam előbb közbelépni, mert túl sok fegyver volt kézben...

– Mi meg már azt hittük, lekéste a hajót – sóhajtottam.

– Nem, azzal nem volt semmi baj... Csak a fegyverek meg a...

– Meg a...?

– Meg a felvétel... A szalonban nem beszéltek, így csak itt tudtam a magnót használni.

– Ezek szerint azért a szaros felvételért kockáztatta az életünket? – hördültem fel ingerülten.

– Nyugi Grey! Az izgalom állítólag jót tesz a veseműködésnek.

Fújtam egyet, aztán morózusan mondtam:

– Most meggyőződött róla, hogy nem tévedtem a múltkor... Maga tényleg óriási szarkeverő Stewart.

63.

Heten vagyunk, akár a gonoszok – gondoltam, miközben elfojtott mosollyal végigtekinttem a Xantos Étterem legnagyobb asztalát körbeülő csoportunk egyes tagjain.

Asztaltársaim különbözőképpen reagáltak a vizslatásomra. Patricia huncutul rám kacsintott, a két kínai Chen és Yu Si látszólag egykedvűen viszonzta a tekintetemet, míg Schneider és Tusch, szemmel látható izgatottsággal várta, hogy elmondjam, miért hívtam össze a társaságot.

Csupán Mike nem vett rólam tudomást. Ő inkább a poharában lévő Metaxát, illetve annak ízét tanulmányozta elmélyülten.

– Nos... – mondtam – bár biztos vagyok benne, hogy sok érdekes információval tudunk szolgálni egymás számára, azért azt hiszem, mindenekelőtt Schneider úréknak tartozom magyarázattal, amiért idehívtam őket.

– Szó, ami szó, valóban meglepett bennünket a dolog – vallotta be Schneider. – Bár az utóbbi napokban úgyszólván kizárólag meglepő dolgok történtek velünk.

– Meglepő és félelmetes dolgok – egészítette ki Tusch, miközben tétován megtapintotta a bal szeme alatti monoklit, amelyet nyilván előző este szerzett be Garettéktől.

– Pontosan ezekkel kapcsolatban akartam beszélni önökkel – magyaráztam.

– Vagyis...? – kérdezte enyhe riadalommal a hangjában Schneider.

– Vagyis arról, hogy mi áll, illetve hál'istennek már csak állt ezeknek a dolgoknak a hátterében.

– Ezek szerint vége van ennek a lidércnyomásnak? – csillant fel Tusch szeme.

– Igen – bólintottam mosolyogva.

– Erre inni kell – vigyorodott el Schneider, és gyors mozdulattal felhőrpintette az Ouzóját. Aztán – nyilván egyéb jó hírekre is számítva – rögtön teletöltötte a poharát az asztalon lévő kristálykancsóból.

Tusch nem követte társa példáját. Sőt, a pillanatnyi megkönnyebbülést nála szinte nyomban gyanakvás váltotta fel.

– A szavai alapján – nézett rám kutatóan – maga pontosan tudja, mi volt ez az egész, ami az elmúlt napokban velünk történt.

– Csak tegnap este óta – nyugtattam meg, majd hozzátettem: – És egyáltalán nem pontosan. Ahhoz, hogy valóban mindent tisztán lássak, még Patrícianak is el kell mondania néhány dolgot.

– Aha – hümmögte Tusch, és az arcára eddig kiülő bizalmatlanságot lassan értetlenséggel vegyes kíváncsiság váltotta fel.

– Igen – bólintottam, majd némi szünet után folytattam. – Nos, azt hiszem jelen esetben az lesz a legcélszerűbb, ha először – Mike-ra és magamra mutattam – mi terítjük ki a lapjainkat. S hogy Schneider úrék számára jobban követhető legyen a dolog, mindent elmondok, amit tudok, csak akkor kérdezem Patríciát, ha olyan részhez érek, amelyet eddig még nem volt időnk tisztázni, és ezért az én számomra sem világos.

Kérdőn Patrícira néztem, hogy rendben van-e így a dolog, s amikor egy fejbiccentéssel jelezte, hogy igen, belevágtam.

– Először is arról szeretnék néhány szót szólni, hogy miért utaztunk ide.

– Hát nem nyaralni? – csodálkozott rám Schneider.

– Nem bizony – ráztam a fejem. – Magánnyomozók vagyunk, és egy Eve Longman nevű hölgy megbízásából jöttünk ide, mégpedig azért, hogy megszerezzünk egy, a tulajdonát képező CD-t.

– A'zannya! – hördült fel Schneider, és bőszen belekortyolt az Ouzójába. Aztán izgatottan kérdezte: – Na, és sikerült?

– Mindenről a maga idejében – mosolyodtam el. – Most még csak a megérkezésünknel tartok. Annak is a lelegején, hisz a bonyodalmak már ekkor megkezdődtek, ugyanis a CD-re – amely egy igen értékes találmány teljes tervdokumentációját tartalmazta – két multinacionális cég, az amerikai NICD és a kanadai Corrows Company is szeretne volna rátenni a kezét. Még hozzá nem úgy, hogy megvásárolják Evétől és az apjától, hanem úgy, hogy ellopatják a kifejezetten ilyen munkákra specializálódott pribékjeikkel. A pribékek pedig nem mások voltak, mint Garették, illetve Rushék.

– Micsodaaa?! – képedt el Schneider, aztán némi szünet után bizonytalanul hozzátette: – Bár Garették valóban olyanok voltak, mint a gengszterek. Az este összeverték és megkötözték minket. Meg Rushékat is.

– Tudom – mondtam. – Mi küldtük azt a járőrökcsit, amely kiszabadította önöket.

– Maguk?

– Igen. Majd azt is elmondom a későbbiekben, hogy honnan szereztünk tudomást az önök szomorú helyzetéről, de most térjünk vissza a CD-hez.

– Én csak azt nem értem – szólt közbe Tusch, tudomásul véve az általam megszabott sorrendet –, hogy egyáltalán hogyan került ide az a CD?

– A magyarázat egyszerű – válaszoltam. – A professzor úr és a lánya néhány nappal ezelőtt itt jártak, mert úgy tervezték, hogy innen utaznak Sydneybe, ahol egy ausztrál céggel akartak szerződést kötni a találmány hasznosításáról. Garették és Rushék azonban

a nyomukban voltak, s az előbbieket egy este rátámadtak a professzorra a kikötőben.

– Miért?

– Azért, mert a tudós mindig magánál hordta a CD-t, és Garrették úgy vélték, hogy a néptelen környéken könnyűszerrel elrabolhatják tőle az anyagot. Az események azonban nem úgy alakultak, ahogy tervezték. Longman kicsúszott a markukból, sőt menekülés közben sikerült is elrejtetnie a CD-t a Fortunán.

– A Fortunán?

– Igen. A hajó épp akkor indult, amikor a professzor odaért, ő pedig felugrott rá, és amikor kifutottak a tengerre, leosont a pihenőszintre, s eldugta a CD-t az egyik üres helyiségben.

– Miért volt erre szükség?

– Mert az utolsó pillanatban Garrették is felnyomultak a hajóra, s Longman félt, hogy ha ráakadnak, elveszik tőle az anyagot.

– Na és aztán...?

– Az üldözőktől való félelmében Longman akkor sem vette magához a CD-t, amikor visszaért a kikötőbe... És mint kiderült, igaza volt! Garrették ugyanis a hajóról leszállva ismét utána vetették magukat, sőt, most már meg is sebesítették. A mindjobban gyengülő férfi utolsó erejével a lányát hívta, hogy elmondja neki, hol találja meg az anyagot. Ez azonban már nem sikerült neki tökéletesen, így sem Eve, sem a professzort üldöző, s időközben észrevétlenül a közelébe settenkedő Garrették, sem pedig a lány szobájánál hallgatózó Rushék nem tudták meg, hogy pontosan hol van a CD. Csak annyi derült ki a professzor szavaiból, hogy az anyag a Fortuna nevű kaszinóhajó valamelyik helyiségében van.

– A „tű a szénakazalban” tipikus esete – ingatta a fejét Tusch.

– Pontosan – bólintottam, majd egy pillanatnyi hallgatás után folytattam: – a két CD vadásztársaság is bizonyára így vélekedett a dologról, de nem tehettek semmit. Illetve Garrett még Eve-ék után küldte Wilsont Los Angelesbe, hogy ha esetleg Longman magához tér, próbálja meg kiszedni belőle a CD rejtékhelyét, de a pribéknek nem volt szerencséje.

Ebből következően az egyes csoportok ügyességén és nem utolsósorban a vak véletlenül múlt, ki találja meg előbb az anyagot... Mellesleg a professzor az egész kikötőben nem találhatott volna rosszabb helyet a film elrejtéséhez a Fortunánál.

– Miért? – csodálkozott Schneider.

– Azért, mert a Fortuna néhány alkalmazottja és állandó vendége igencsak rossz szemmel nézett mindenkire, aki az átlagnál jobban is „szemügyre akarta venni” a hajót. Ezek az emberek ugyanis az egyik mauritiusi kábítószerbanda oszlopos tagjai voltak, s a hajón esténként a Sri Lankáról érkező kábítószer átvételét bonyolították le.

– Ez badarság! – legyintett ingerülten Tusch. – Amióta itt vagyok, többször is megfordultam a Fortunán, de még egyetlen egyszer sem találkoztunk másik hajóval.

– Önnek igaza van... – mosolyodtam el, majd némi szünet után hozzátettem: – De nekem is! A kábítószer-átadás ugyanis igen körmönfont módon történt. Az árut hozó hajók Colombóból indultak, és a madagaszkári Taolanaro kikötőjébe tartottak, az útjuk során azonban, nemcsak hogy beléptek a mauritiusi felségvizekre, de közvetlenül Port

Luis mellett haladtak el.

– És? – vont vállat Tusch.

– Ha egy térképen megnézi ezeknek a hajóknak, valamint a Fortunának az útvonalát, akkor érdekes dolgot fog tapasztalni...

– Azt, hogy az útvonalak keresztezik egymást! – szólt közbe jelentőségteljesen Patricia.

– Honnan tudja? – nézett a lányra csodálkozva Tusch.

– Nemsokára ezt is elárulom – válaszoltam Patricia helyett – most azonban egyelőre maradjunk a colombói hajóknál. Nos, a rajtuk lévő beépített emberek a megfelelő időben vízhatlan csomagokat eresztettek a tengerbe, amelyekben kábítószer, valamint rádió-jeladó volt. Amikor a Fortuna elindult a kikötőből, a raktérben megkezdődött a felkészülés a csomagok felhozatalára. A banda két tagja búvárruhát öltött, jelkeresőt fogott, majd a megfelelő pillanatban az egyik ablakon át a vízbe merült. A hajó szép lassan továbbhaladt, majd mintegy negyedóra múlva visszakanyarodott, és elindult Port Luis felé. A gépész és a kormányos, akik szintén be voltak avatva a dolgokba, a megfelelő helyen úgy, és addig manővereztek, amíg a búvárok az időközben felkutatót csomagokkal együtt szépen vissza nem kapaszkodtak a raktérbe.

Amíg ők átöltöztek, egy másik bandatag átvitte a csomagot az egyik lejárati melletti helyiségbe, ahol kibontotta, és a lesompolygó társaknak adta. Ők a partra érve bárókban, illetve a kaszinók környékén értékesítették az árut.

– Nekem ez túl körmönfontnak tűnik – ingatta a fejét Tusch.

– Az is – hagytam rá. – De, ha direktben akarták volna becsempészni az árut, akkor sokkal nagyobb lett volna a lebukás esélye. A repülőtéren és a kikötőkben ugyanis elég éber az ellenőrzés, és a gyanús utasokat alaposan megnézik. Viszont ki gondolna arra, hogy a minden gyanú felett álló Oliver Hamilton kaszinóhajóján éjjelente, és egyenesen a tengerből veszik fel az árut a csempészek. Senki. Legfőképpen Hamilton nem, akinek ugyancsak elkerekedett a szeme, amikor reggel Stewarttal elmentünk hozzá, és felvilágosítottuk néhány alkalmazottjának és vendégének üzemiéről.

Kis szünetet tartottam, kortyoltam az italomból, aztán folytattam.

– Most pedig térjünk rá Patricia „jólétesültségére”. Őt ugyebár mindenhol úgy ismerik, mint a dúsgazdag gyáriparos Kenneth Russell lányát, aki szívesen látott vendége a felső tízezer köreiben tartandó partiknak meg egyéb rendezvényeknek, sokat utazik, sportol, egyszerűen éli a milliomos csemeték gondtalan életét. Pedig ez nem teljesen így van! Patricia ugyanis dolgozó nő, pontosabban újságíró.

– Ccc – húzta el a száját Tusch, aztán Patríciahoz fordulva megjegyezte: – Már megbocsásson, de még egy cikkét sem olvastam.

– Az nem biztos – mondta Patricia sejtelmes mosollyal. – Nem olvasott például arról a Beverly Hills-i rendezőről, aki a filmekre szánt pénz jó részét elsikkasztotta, és mindenféle mocskos vállalkozásokba fektette?

– De igen, de...

– És arról a riói gyárosról, aki gyerek lányokat vásárolt a „háremébe” a város szegényeitől?

– De igen, de...

– És arról a japán üzletemberről, aki a biztosítási összegért elsüllyesztette a saját hajóját?

– De igen, de – Tusch végre levegőhöz jutott – azokat a cikkeket... nem maga írta.

– Hát persze, hogy nem – nevetett Patrícia. – A riói ügyről jó néhány másik mellett, egy Russia nevű újságíró számolt be, a japán üzletemberről meg a Beverly Hills-i esetről pedig egy Pással nevű.

– A'zannya! – kiáltott fel Schneider. – Ezek szerint...

– Igen – válaszoltam a lány helyett – a leleplező cikkeket Patrícia írta. Az álnevekre pedig azért volt szükség, hogy továbbra is nyugodtan, feltűnés nélkül dolgozhasson. Úgy, ahogyan ezt itt is próbálta, amikor egy bizalmas információ nyomán ide utazott, hogy megkísérelje kideríteni; kik állnak a legnagyobb mauritiusi kábítószercsempész banda mögött, amely az ide utazó filmsztárokat és milliomos csemetéket ellátja kokainnal.

– Nem semmi – mondta döbbsen elismeréssel Schneider.

– Nem – ismerte el Tusch is, aztán Patrícára kapta a tekintetét. – De hát... ez nagyon veszélyes...

– Csak volt – mosolygott Patrícia. – Tegnap este Tonyék segítségével sikerült pontot tenni az ügy végére.

– Jóságos úristen! – motyogta Schneider. – Hogy mik történtek körülöttünk. Ezt már nem lehet kibírni szárazon.

Gyorsan ledöntötte az Ouzóját, és – felkészülve az elkövetkezőkre – nyomban ki is töltötte az utánpótlást. Aztán kíváncsian rám függesztette a tekintetét.

Én meg köszörültem egyet a torkomon és folytattam.

– Mindenekelőtt Tusch úr előbbi megjegyzésével kapcsolatban szeretnék néhány szót szólni. Először is le kell szögezni, hogy az észrevétele jogos volt. Patrícia valóban nagyon nagy kockázatot vállalt, amikor úgy döntött, hogy ide utazik nyomozni... Szerencsére azonban volt valaki, aki nagyon szerette és féltette őt.

– Biztos a férje – vélte Schneider.

Patrícia vidáman felnevetett, aztán fejét rázva mondta:

– Nem vagyok férjnél Schneider úr, Tony az édesapámról beszél. Ő mindig is tudott az „őrültségeimről”, és ezúttal a szokásosnál is veszélyesebbnek ítélte az ötletet, hogy megpróbálom felgöngyölíteni ezt az ügyet. Először le akart beszélni, aztán amikor nem sikerült, mellém adta a saját testőreit, hogy ők vigyázzanak rám.

– Akkor tehát az urak... – nézett Chenékre Tusch.

– Az édesapám testőrei – fejezte be helyette a mondatot Patrícia. – Ők hárman szegény Wanggal árnyékként próbáltak követni mindenhová, hogy megvédelmezzenek, ha veszélybe kerülök.

– Ezt azonban – mondtam rosszállóan – Patrícia nem vette jó néven, és ha csak tehetne, elszökött az oltalmazói elől, amiből aztán nem kis félreértések adódtak. S nemcsak ebből, hanem abból is, hogy engem rivális újságírónak hitt, és ezért nem volt hajlandó elmondani semmit, amiről úgy gondolta, segítségemre lehet a kutatásban.

– Arról már elfeledkeznek az úr, hogy ő ugyanúgy titkolózott előttem, mert ő meg azt hitte; én is a CD-t keresem – magyarázta Tuschéknak Patrícia, majd kajánul rám

nézett: – Úgyhogy kvittek vagyunk.

– Igaz – mosolyodtam el –, én is hibás vagyok, amiért nem sikerült előbb tisztáznunk a félreértéseket.

Kortyoltam egyet az italomból, aztán folytattam:

– Most pedig térjünk rá a konkrét eseményekre, amelyekből már az első este sem volt hiány. A szereplők túlnyomó része ekkor a Fortunán gyülekezett. Garették, Rushék és mi a CD-t szerettük volna megtalálni, a kábítószercsempészek az újabb adag kokaint akarták felszedni, Patricia pedig – akinek informátora a Fortunát is megemlítette, mint az egyik helyet, ahol az általa megfigyelt két kábítószerárus rendszeresen megfordul – körbe akart nézni, úgy gondolván, hátha rábukkan valamire.

Nos a dolog fordítva sült el, ugyanis nem ő bukkant valamire, hanem órá bukkantak rá. A „felfedező” pedig én voltam. Igaz, csak véletlenül, ugyanis én is épp elbújni készültem, amikor egy szekrényt kinyitva rátaláltam. Mivel a helyzet sem magyarázkodásra, sem udvariaskodásra nem volt alkalmas, egy pillanat múlva már egymás mellett kuksoltunk a szekrényben. Ebből következően mindketten hallottuk azt a beszélgetést, amely nem sokkal később a helyiségben zajlott. A csevegők egyike Rhaó volt, aki a kábítószerbanda hajón dolgozó tagjait irányította, a másik pedig Yashir, aki társával Kapussal együtt a Fortuna, valamint a Victoria kaszinó, a Paradiso bár és még jó néhány egyéb szórakozóhely látogatója volt.

– Vagyis ők közvetítették a kokaint a Fortuna és a kisebb elosztók között – szólt közbe az eddig hallgató Mike.

– Így van – bólintottam. – A társalgás pedig az áru átadás-átvételével volt kapcsolatban. Eközben azonban szóba került az is, hogy másnap este fél tizenkettőkor a jachtkikötőben találkoznak a Marina nevű jachton.

– És ez miért volt lényeges? – kérdezte Tusch.

– Azért – válaszoltam –, mert a hallottak hatására, igaz más-más okból, Patricia és én is úgy döntöttem, hogy a kérdéses időpontban meglátogatjuk a Marinát. Erről azonban majd akkor, ha odaérek a történetben. Most egyelőre még nézzük az első estét. Miután a beszélgetők távoztak, mi is elhagytuk a rejtekhelyünket, és különváltunk. Patricia visszament a kaszinórészbe, én pedig folytattam a CD keresését. Amikor úgy éreztem, hogy már túl régóta vagyok lent, és ez esetleg feltűnhet valakinek, visszaindultam a bárba. A pihenőszint folyosóján azonban egy élettelen testbe botlottam.

– Mayer...? – kérdezte bizonytalanul Tusch.

– Igen – bólintottam. – Igaz, a nyomozáskor azt vallottam, hogy nem láttam, de ez csak azért volt, mert nem akartam gyanúba kerülni.

– És... most már kiderült, hogy ki ölte meg?

– Igen. A gyilkosa a kábítószerbanda egyik tagja volt.

– Úristen! – szörnyülködött Schneider. – De hát miért?

– Azért – válaszoltam – .. mert többet ivott a kelleténél.

– He...? – riadt meg Schneider, s ijedten letette a már épp szájához emelt poharat.

– Úgy, ahogy mondom – erősítettem meg. – Mayer úr ugyanis akkor este az elfogyasztott nagy mennyiségű italtól hajtvá elhatározta, hogy „felfedezi” a hajót, s lebotorkált a raktérbe, még hozzá pont akkor, amikor a bűvárok – hónuk alatt a kokaint

tartalmazó csomagokkal –, visszatértek szokásos esti kiruccanásukról.

Mayer úr talán megkérdezte, mit kerestek a tengerben, talán csak megemlítette, hogy biztos csodálkozni fognak a társai, ha ezt a sztorit elmondja nekik, a lényeg az, hogy a bűvárok számára egyértelművé vált: a potenciális veszélyforrást el kell némítani.

Egyikük odatocsogott az erősen ittas férfihoz, könyökhajlatba kapta a nyakát, és megfojtotta.

– Uramatyám! – nyögte Schneider, majd némi iszonyodó hallgatás után tétován megjegyezte: – De, hát... Mayert a pihenőszinten találták meg.

– Igen, mert Rhaó odacipelte.

– Miért?

– Nos – magyaráztam – a gyilkosoknak három választásuk volt. Az első, hogy a tengerbe dobják a holttestet, és a továbbiakat a cápákra bízzák. Ebben az esetben viszont számíthattak volna arra, hogy önök elkezdi keresni – még hozzá többedmagukkal – Mayer urat, és ha a felső szinteken nem találják meg, előbb-utóbb lenyomulnak a raktárszintre, ahol észrevehetnek valamit, amit nem kellene.

A második variáció az lehetett volna, hogy otthagyják a raktárszinten a hullát, ekkor viszont a rendőrség forgatta volna fel az egész hajót, ami megint csak nem illett a tervükbe. Maradt tehát a harmadik változat, hogy valamelyikük felcipeli a hullát a pihenőszintre, és otthagya, így amikor felfedezik, senkinek sem jut eszébe, hogy a gyilkosságot esetleg egy szinttel lejjebb követték el.

A döntést tett követte, az időközben odaérkező Rhaó felnyalábolta a halottat, és felcipelte a pihenőszintre, majd villámgyorsan távozott a helyszínről.

Én pedig, amikor a raktér párhuzamos folyosójáról a másik lépcsőn át felóvakodtam a pihenőszintre, már csak a nullát találtam ott.

Mit mondjak, teljesen megdöbbsentem. Ráadásul mivel Mayer úr hátulról meglehetősen hasonlított rám, arra gondoltam, hogy talán a gyilkosa nem is őt akarta megölni, hanem engem.

– De hát... kinek állt volna érdekében megölni magát? – csodálkozott rám Tusch.

– Mint később kiderült, ekkor még senkinek – mosolyodtam el. – A későbbiek során azonban már bőven akadt jelentkező a dologra... még a Mayer úr halálát vizsgáló rendőrtisztek között is.

– Ezt... nem értem – rázta meg a fejét Schneider.

– Nem csodálom – biztosítottam. – Ahhoz, hogy a dolog világossá váljon, előbb kicsit jobban meg kell ismernünk két ember, nevezetesen Balardo százados és Stewart hadnagy jellemrajzát és céljait. Kezdjük talán Balardoval. Nos, a százados úr látszólag a bűn ellen éjjel-nappal harcoló lelkiismeretes rendőr, valójában azonban a kábítószer-maffia feje és irányítója.

– Ez lehetetlen! – kiáltott fel hüledezve Tusch.

– Olyannyira lehetséges, hogy tegnap éjjel a cápákkal akart bennünket megetetni – villant a németre Patrícia szeme.

– Bizony! – bólogattam, majd folytattam. – A százados úr arra használta fel a megszerzett pozícióját, hogy a saját peccsenyéjét sütögesse, s erre a beosztása kitűnő lehetőségeket kínált. Egyrészt minden, a bandájához vezető nyomot módjában állt

„nyomozásai” során eltüntetni, másrészt, ha valaki mégis gyanút fogott, akkor ezen gyanújával éppen hozzá fordult, s így azonnal meg tudta tenni a szükséges ellenintézkedéseket.

– Stewart meg nyilván a fullajtárja volt – vélte Schneider.

– Ebben téved, Schneider úr – mosolyodtam el. – Stewart a jó oldalon állt.

– És mégis hagyta, hogy ez a szemét Balardo üzze a kisdéd játékait?

– Nem erről van szó.

– Hát miről?

– Arról, hogy Stewart egészen az elmúlt napokig nem volt biztos benne, hogy Balardo a bandához tartozik. Márpedig az ő helyzetében igen veszélyes lett volna bizonyítékok nélkül, nyíltan a főnöke ellen fordulni. Gondoljunk csak bele, mi van akkor, ha Balardo mégsem bűnös, és kiderül, hogy a beosztottja maffiózónak hitte, s rács mögé akarta juttatni.

– Stewartot úgy kirúgják, hogy a lába sem éri a földet – mondta helyettem Mike.

– A másik eset pedig még veszélyesebb – folytattam. – Mert, ha Balardo bűnös, és Stewart megfelelő előkészítés nélkül próbálja meg elkapni, akkor ezzel aláírja a saját halálos ítéletét.

– És akkor mit tett Stewart? – kérdezte Tusch.

– Azt, ami ugyan kevésbé etikus, de meglehetősen biztonságos.

– Megpróbált találni valakit maga helyett, aki kikaparja a gesztenyét – vigyorgott Mike, majd rám mutatva folytatta: – Valakit, aki minden rázós ügybe szívesen belemászik, és nem szereti, ha fenyegetik.

– Ami igaz, az igaz – mosolyodtam el – Stewart valóban eszközként szándékozott felhasználni. Mindössze abban tévedett, hogy ő úgy gondolta, én amúgy is a kábítószercsempészek után szaglászok, tehát nincs más dolga, mint belelovalni a nyomozásba.

– Bocsánat! – szólt közbe Tusch. – Biztos, bennem van a hiba, de nem értem, Stewart miért hitte magáról, hogy a kábítószercsempészek után nyomoz?

– Nemcsak Stewart volt az, aki ezt hitte, hanem Balardo is – pontosítottam. – A tévhitük alapjául pedig a Paradisóban másnap este történtek szolgáltak.

– Csak nem annak a Surbal nevű vendégnek a brutális meggyilkolása? – tudakolta Schneider, aztán riadtan nézett Chenékre, akik e megjegyzésre késpengszerű tekintetet villantottak rá, miközben izmaik úgy feszültek meg, mint az íj.

– Nyugalom, nyugalom! – intettem gyorsan a kínaiakat, majd Schneider felé fordulva sebesen magyarázni kezdtem.

– Szó sem volt ott brutális gyilkosságról, Schneider úr, még ha a nyomok erre utáltak is.

– Akkor... izé... mi volt? – kérdezte megszeppenve a német.

– Segítségnyújtás.

– He...?

– Mondom, segítségnyújtás. Eredetileg ugyanis éppen Surbal volt az, aki gyilkosságra készült.

– Micsodaaa?!... És kit akart volna megölni?

– Engem – szólt közbe Patrícia.
– Akkor már végképp nem értek semmit – bambult Schneider.
– Pedig egyszerű – mondtam. – Patricia a Fortunán felismerte az informátora által említett két kokainárust, Yashirt és Rapust, ezért amikor a Paradisóban látta őket lemenni az alagsorba, utánuk osont. Ott azonban Surbal – aki szintén a banda tagja volt – észrevette, elkapta, és berántotta az egyik szobába.

– És...? – nézett Patríciára Tusch.
– Elkezdett ráncigálni, meg faggatni, hogy mit keresek ott, ki után szimatolok – mesélte a lány. – A ráncigálástól pedig egyszer csak kiesett a blézeremből az odarejtett mini kamera. Ettől aztán végképp megvadult. Torkon ragadott, és fojtogatni kezdett. Ekkor ért oda Wang.

– Aki ugyebár az urakkal együtt – mutattam Chenékre – azt a feladatot kapta Mr. Russelltől, hogy bárhol és bármilyen körülmények között védelmezze meg a lányát.

– Valamit kifelejtett – szólt közbe rezzentelen arccal Chen, aztán lassan tagoltan mondta: – Bárhol, bármilyen körülmények között... és bármilyen áron!

– Köszönöm a kiegészítést – néztem a testőrré. – Szándékosan hagytam ki ezt a részletet, hogy az ön szájából halljuk – azzal Schneiderékhez fordultam. – A helyzet tehát a következő volt. Wang, amikor látta, hogy Patricia lesiet az alagsorba vezető lépcsőn, utána osont, és keresni kezdte. Aztán egyszer csak megtalálta Surbal fojtogató karjai között. Wang nem habozott. Villámgyorsan tarkón vágta Surbalt, amitől a fickónak eltört a nyakcsigolyája.

– Uhh – pislogott a kínaiakra Schneider.
– Igen – bólogattam, aztán folytattam. – Időközben én is leértem az alagsorba, és keresni kezdtem Patríciát. Én ugyanis épp a gyanúsán utána osonó Wangtól féltettem. Megtalálnom azonban nem sikerült, mert Surbal halálát követően jobbnak látta, ha nem tér vissza az ivórészbe. Surbal hulláját azonban sikerült „felfedeznem”. Persze, alaposan meglepődtem, de nem álltam neki találgatni, mi történhetett. Inkább visszaindultam az ivórészbe, mert úgy véltem, jobb, ha mihamarabb eltűnök a halott közeléből. Vesztemre azonban beleütköztem az egyik pincérbe, aki a holttest láttán természetesen nyomban kihívta Balardóékat. És ez volt az a pont, amikor mind Balardóba, mint Stewartba befészkelődött a gyanú, miszerint én a kábítószercsempészek után szaglászok.

– Merthogy...? – vont fel a szemöldökét Tusch.
– Merthogy már túl soknak találták a véletleneket velem kapcsolatban.
– Miféle véletleneket?
– Például azt, hogy a megérkezésem estjén a többi kaszinót kikerülve egyenesen a Fortunára mentem, ami ugyebár a kábítószercsempészek áruátvételi helye. Mert azt, hogy a kokaint a Fortuna hozza be, Stewart is gyanította, csak azt nem sikerült kiderítenie, honnan kerül az áru a hajóra. A következő mozzanat, ami alátámasztani látszott a velem kapcsolatos feltételezéseket, az volt, hogy másnap este a rengeteg bár közül épp a Paradisót választottam időöltés céljából.

– De, hát ez semmit sem jelent! – vélte Tusch. – Hisz mi is ott voltunk kétnaponként a Fortunán, és a Paradisóban is sokszor megfordultunk.

– Önnek teljesen igaza van. Ezek a momentumok még Balardóék számára sem

jelentettek semmit. Viszont az, hogy a pincér ott talált Surbal hullája mellett, már igenis gyanús volt. És ebben a megvilágításban már egészen más előjelet kapott mind a Fortunán tett látogatásom, mind a paradisosbeli jelenlétem.

Kortyoltam egyet az italomból, megköszörültem a torkomat, aztán folytattam.

– Balardóék – egymástól függetlenül – ugyanazt a három verziót állították fel a személyemmel kapcsolatban. Az első, hogy az Interpolnak dolgozom, a második, hogy egy amerikai geng embere vagyok, aki fel akarja térképezni a mauritiusi maffiát, hogy aztán a bandája könnyebben betörhessen az itteni piacra, a harmadik, hogy újságíró vagyok, aki – miután kellőképpen körbeszaglászta a témát – egy jó zaftos sztorit akar írni.

Az első verziót hamarosan mindketten elvetették, hiszen Balardo annyira keményen gyanúsított – még a fogdába is levitetett – hogy ennek hatására egy Interpolos, ha nem is akarta volna, felfedi a kilétét.

A második, vagyis a „rivális banda embere” elmélet ugyancsak megbukott mindkettőjüknél.

– Min? – tudakolta Schneider.

– Nos – magyaráztam –, ha én egy rivális geng felderítője vagyok, akkor tisztában kell lennem azzal, hogy amennyiben lelepleződöm, az itteniek végeznek velem. Különösen akkor, ha előzőleg megöltem az egyik emberüket.

– És...?

– Gondolja csak végig: szimatolok a Paradisosban, Surbal felfedezi ezt, így megölöm, majd megpróbálom eltűnni. Ebben az esetben a pincér, akibe belebotlok a folyosón, rendkívül nagy veszélyt jelent számomra, tehát...

– Tehát, ha te gengszter vagy, megpróbálsz végezni vele – fejezte be helyettem Patricia a mondatot.

– Pontosan. Csakhogy én nem kíséreltem meg a dolgot, tehát maradt az utolsó verzió, vagyis, hogy újságíró vagyok. Balardónak persze, ez sem tetszett, Stewart viszont nagyon örült neki, mert úgy érezte; végre rátalált az emberére, aki kikaparja neki a gesztenyét. Már csak azt kellett kiötölnie; Miként bírjon rá a Fortuna átkutatására anélkül, hogy felfedné a kilétét. Honnan is gondolhatta volna, hogy az ő noszogatása nélkül is egyfolytában ezzel foglalkozom.

– Csak azt nem értem – csóválta a fejét Tusch –, hogy miért nem nézett körül ő maga a hajón?

– Azért, mert igencsak feltűnő lett volna, ha megjelenik ott, mint vendég.

– A dokkba pedig szintén nem juthatott be észrevétlenül – egészített ki Mike.

– Így van – bólogattam. – Éppen ezért egészen a „felbukkanásomig” arra várt, hogy befejezzék a hajón a javításokat, mert tudta, hogy akkor az kikerül a javítódokkból, és így átkutatható lesz. Az én megjelenésemmel viszont változott a helyzet. Stewart úgy vélte, most már nem kell mást tennie, mint engem „mozgósítania”. El is követett mindent ennek érdekében... de erről majd egy kicsit később. Most egyelőre nézzük a kihallgatás után történeteket. A kapitányságról egyenesen a jachtkikötőbe indultam. Odaérve fellopakodtam a Marinára, és...

– Belém ütköztél – nevette el magát Patricia.

– Így igaz – mosolyodtam el. – Szinte minden ugyanúgy játszódott le, mint előző

este a Fortunán... Csupán egy különbség volt.

– Éspedig...? – érdeklődött Schneider.

– Az – válaszoltam vidáman –, hogy Patricia ezúttal tűzvörös parókával a fején lapult a szekrényben.

– He...? – nézett a lányra Schneider.

– Igen – bólintott amaz. – Arra gondoltam, hogy ha valaki meglát, amikor a jacht körül ólalkodok, akkor a paróka miatt egy vörös hajú nőre fog emlékezni.

– Mellesleg – tettem hozzá Schneiderék felé fordulva – Patricia a későbbiek folyamán sem rettent vissza az efféle idegborzolóástól.

– Valóban, mindig rajtam volt, amikor olyan helyre mentem, ahol nem akartam, hogy felismerjenek – bólintott Patricia.

– Igen – dünnyögtem, aztán egy pillanatnyi tűnődő hallgatás után folytattam: – A Marinán lejátszódó események a későbbiek során is kísértetiesen emlékeztettek a Fortunán végbementekre. Én is besiklottam a szekrénybe, és néhány pillanattal később együtt hallgattuk a helyiségbe lépők párbeszédét. A csevegők természetesen a kábítószercsempészek voltak. A szavaikból azonban ez nem derült ki, sőt, arra tippeltem, hogy ők is a CD-re vadásznak. A tévedésemre pedig már csak azért sem jöhettem rá, mert a társalgás igencsak rövidre sikerült, alig tartott tovább néhány percnél. Aztán a beszélgetők elhagyták a jachtot. Némi várakozás után mi is utánuk indultunk. Patricia előrement, én pedig nem sokkal később követtem. Ám alig tettem meg néhány lépést, amikor az urak – mutattam Chenékre – elém toppantak, és megpróbálták összetörni a csontjaimat.

– Nagyon sajnáljuk a dolgot, Mr. Grey – szabadkozott Chen.

– Tudom – mosolyodtam el. – Nem is hibáztatom önöket, hiszen a helyzet valóban megtévesztő volt.

– Mi volt ott megtévesztő? – csodálkozott Schneider.

– Az, hogy mivel nem együtt hagytuk el a jachtot, a dolog úgy nézett ki, mintha én követném Patrícíát. Márpedig ez az urak számára azt jelentette, hogy valami rosszban sántikálok.

– Így igaz – bólogatott Chen.

– És akkor nem gondoltak erre – nézett a kínaiakra Schneider – amikor Mr. Grey a jachtra lopakodott fel a kisasszony után?

Chen kesernyésen elmosolyodott.

– Bizonyára gondoltunk volna rá, ha látjuk. De, ahogy azt Mr. Grey már említette, a kisasszony nemigen túrta, hogy az ő szavaival élve „vigyázzunk rá, mint egy kisiskolásra”. Ezért aztán, ha csak tehettem, lerázott bennünket, így történt ez akkor este is: a kikötőig sikerült a nyomában maradnunk, ott azonban egy óvatlan pillanatban eltűnt a szemünk elől. Persze megpróbáltuk megtalálni, de hiába. Rövid tanácskozás után úgy döntöttünk, hogy különválunk, és ha valamelyikünk meglátja, füttyel jelez a többieknek, így is történt, amikor Wang megpillantotta, jelzett nekünk, mi pedig odarohantunk hozzá. Épp akkor indult útnak Mr. Grey, s a dolog valóban úgy festett, mintha a kisasszony után lopakodna. Ezért aztán...

– Nekiláttak lebeszélni a settenkedésről – vettem át a szót.

– Ami azt illeti, csaknem túlzásba is vitték a „győzködést”. Hogy most itt ülök, az elsősorban Patrícianak köszönhető, aki a verekedés zajára visszasietett, és látva, hogy ájultan fekszem a földön, testőrei pedig készülnek miszlikbe aprítani, közbelépett. Ezzel megmentette a csontjaim épségét. Az élesztgetésemre azonban már nem fecsérelte az időt, már csak azért sem, mert még mindig nem tudta, ki vagyok, és ennek megfelelően nem is óhajtott beavatni a közte és Mr. Chenék között lévő kapcsolatba. Márpedig nehéz lett volna elhitetnie velem, hogy a pusztta megjelenésével sikerült megfutamtania a támadóimat. Éppen ezért magyarázkodás helyett szépen otthagytott a földön, s testőrei élén távozott. Én pedig magamhoz térve boldogan állapítottam meg, hogy a támadóim meggondolták magukat, és életben hagytak.

Az örömöm azonban csak másnap reggelig tartott, akkor ugyanis gyors egymásutánban kétszer is megfenyegettek telefonon, hogy amennyiben nem távozom Port Luisból, végeznek velem. Az egyik telefonáló – Balardo megbízásából – Yashir volt, a másik pedig Stewart.

– Stewart? – kerekedett el Schneider szeme.

– Igen – mosolyodtam el. – A hadnagy ugyanis jó emberismerő lévén biztos volt benne, hogy ha névtelenül megfenyeget, akkor csakazértis belemászok mindenbe, amitől „távol akar tartani”.

– Hát ilyen nincs – suttogta döbbenetén Schneider, majd reflexszerűen a poharáért nyúlt, és gyors mozdulattal ledöntötte a tartalmát. Aztán elmélázva kérdezte: – Ilyen könnyű magát belerángatni valamibe?

– Őszintén szólva – vigyorogtam – ez a telefon már nem sokat számított, egyébként is nyakig benne voltam az egészben. A gond inkább az volt, hogyan mászok ki belőle. Este aztán a rejtélyek tovább szaporodtak.

– Az alaphangot a Fortunán tartózkodó Yashir adta meg azzal, hogy a raktárszint folyosóján rám támadt. Igaz, a félhomály miatt nem ismert fel – mint ahogy én sem láttam rendesen az ő arcát– de az, hogy a folyosón settenkedek, elég volt neki ahhoz, hogy megpróbáljon kinyírni.

– Ezt nem értem – vetette közbe Tusch. – Ha egyszer nem tudta, kicsoda maga, honnan lehetett biztos benne, hogy nem valamelyik cimboráját támadja meg?

– Mert éppen tőlük jött – válaszoltam.

– Aha.

– Igen... Nos tehát rám rontott, de aztán tapasztalva, hogy nem ijedek meg tőle, sőt, még neki lehet félténivalója, felvette a nyúlcipőt.

– Illetve a karcos cipőt – helyesbített vigyorogva Mike.

– No, igen – mosolyodtam el. – Erről eddig még nem beszéltem. Mármost arról, hogy Yashir cipőjének gumitalpába a récék közé beleszúródott egy törött varrótű. Ez persze önmagában még nem lenne érdekes, az viszont már igen, hogy ez a tűdarab, ha Yashir a bal lábára helyezve a testsúlyát, hirtelen megfordult, végigkarcolta a talajt.

– És...?

– Először a Marinán talákoztam ezzel a karcolt nyommal, másodszor a Fortuna raktárszintjén a verekedésünket követően, harmadszor pedig, Murphy halálakor.

– Ezek szerint – nézett rám Tusch –, Murphyt Yashir ölte meg?

– Igen. És ahogy ön, úgy mi is ezeknek a karcolt nyomoknak a segítségével jutottunk erre a felfedezésre a későbbiek során. Sőt, nem csak erre jöttünk rá a nyomok révén, hanem néhány egyéb dologra is. Ezekről azonban majd akkor, ha odaérek a történetben. Most egyelőre térjünk vissza a harmadik éjszaka eseményeihez.

– A hajóról leszállva Mike Garettek után indult, én pedig a hotelbe mentem. – A szobámba érve aztán ott találtam a szőnyegen Wang holttestét.

– Wangét? – nézett nagyot Tusch.

– Igen.

– Mr. Chen! – néztem a kínaira. – Kérem, mesélje el Schneider úréknak az előzményeket.

– Nos – kezdte Chen – a kikötőbeli affért követően abban már biztosak voltunk Miss Russell elmondása alapján, hogy Mr. Grey nem tör az ő életére. De azt még mindig nem tudtuk, hogy kicsoda, és milyen célból tűnik fel mindenütt, ahol Miss Russell nyomoz. Ezért úgy véltük, érdemes lenne körülnézni a szobájában, hátha abból kiderül, mik a céljai. Amikor magához tért és elindult hazafelé, követtük, hogy megtudjuk, hol lakik.

– Ez magyarázza tehát Wang nálam tett látogatását – vettem át a szót. – És most nézzük, mit keresett a szobámban a gyilkos. Aki nem volt más, mint Rapus, a kábítószerbanda oszlopos tagja, Yashir társa.

– Őt, meg biztos Balardo küldte szimatolni – vélte Tusch.

– Kitűnő a logikája – dicsértem meg – valóban ez az igazság. A két „felfedező” tehát elindult hozzám kutatni, ám ott egymásba botlottak, és a gyorsabban eszmélő Rapus lelőtte Wangot.

Ezt követően azonban pánikba esett, és elrohant a helyszínről anélkül, hogy befejezte volna a kutatást.

– És, hogy tűnt el a hulla? – tudakolta Schneider.

– Ennek a története a következő: Rapus tölem egyenesen a Christina Panzióba robogott, és beszámolt a Fortunáról időközben visszaérkező Yashirnak a szobámban lezajlottakról. Aztán tanakodni kezdtek, mitévők legyenek. Végül azt ötlötték ki, hogy felhívják a főnöküket, vagyis Balardót, és rám uszítják.

– Magára uszítják?

– Igen. Hisz Balardónak nincs más dolga, mint nagy garral kijönni hozzám, megtalálni a holttestet, akit „nyilván” én lőttem le, majd őrizetbe venni, és rám húzni a vizes lepedőt.

– Ördögi terv – morogta Tusch.

– Az. Szerencsére a kivitelezés nem sikerült tökéletesen. Méghozzá azért nem, mert a készülő akcióról Stewart is tudomást szerzett.

– Hogyan?

– Roppant egyszerű. A hadnagynak az utóbbi időben kedvenc időtöltésévé vált, hogy ha csak tehet, lehallgatta a főnöke telefonjait. Hál'istennek, ezt tette akkor is, amikor Yashir telefonált. A terv hallatán kiviharzott a kapitányságról, bepattant a kocsijába, és hozzám indult, hogy eltüntesse a hullát. Igaz, nem önzetlenül cselekedett így, hanem azért, mert szerette volna, ha megmarad az esélye arra, hogy én végzem el

helyette Balardóék leleplezését.

Már útban volt hozzám, amikor az autó URH-rádióján keresztül Balardo elérte, és utasította, hogy jöjjön oda hozzám.

– Micsodaaa?! – képedt el Tusch.

– Jól hallotta – mosolyodtam el. – Balardónak ugyanis szüksége volt egy hatósági tanúra, aki a jelenlétével tökéletessé teszi a színjátékot. Ezért aztán, amikor a kapitányságon hiába kereste Stewartot, felhívta az URH-n, s kiadta neki az ukázt, hogy menjen hozzám, és ott várja meg őt. Stewart persze jót mulatott magában a dolgon, a telefonba viszont azt válaszolta, hogy bár nincs a Mahat közelében, igyekszik mihamarabb odaérni.

– Néhány másodperccel később pedig már le is állította az autóját a panziótól alig kétszáz méternyire. Az út menti bokrok takarásában az épülethez osont, bemászott az erkélyemre... és az ablakon keresztül megpillantott, amint döbbent arccal vizsgálgatom a holttestet.

– Én persze, nem láttam őt már csak azért sem, mert teljesen el voltam foglalva a halottal. Az útlevele lapozgatása közben azonban az utcáról hallatszódó ajtócsapódás zajára kinéztem az ablakon, és meghűlt az ereimben a vér.

– Kiszúrta Stewartot – bólogatott Schneider.

– Á, fe... dehogy! – Balardót pillantottam meg, amint a kocsijából kiszállva nagy léptekkel közeledik a bejáráshoz. Nyomban arra gondoltam, hogy mi van, ha hozzám jön, és meglátja a hullát a szoba közepén. Sok időm nem volt töprengeni, a holttestet gyorsan benyomtam a szekrénybe, és kirobogtam az ajtón. Ugyanis úgy okoskodtam, hogy ha Balardo hozzám jön, akkor inkább elhívom valahová egy italra, és ott beszélgetek vele, mint egy halottal a szobámban.

Stewartnak persze nem voltak illúziói a főnöke látogatásával kapcsolatban, ő tudta, hogy Balardo addig fog kutatni, amíg meg nem találja a hullát. Ezért, ahogy behúztam magam mögött az ajtót, benyomult a szobába, kivette a halottat a szekrényből, az erkélyen át leeresztette a kertbe, majd ő is lemászott, és a bokrok közt jó húsz méterre elcipelte a közel nyolcvankilós testet. Aztán a kocsijához sietett, beült és a főnöke érkezése után alig egy perccel ő is begördült a Mahat elé. Én ez alatt sikertelenül próbáltam elcsalni valahová a természetesen hozzám érkező Balardót, aki „zsákmányra” éhesen masírozott be a szobámba.

Annál nagyobb volt a meglepetése – és persze az enyém is –, amikor Wangot sehol sem találta. Tenni azonban semmit sem tehetett, így kénytelen-kelletlen üres kézzel távozott.

Mikor egyedül maradtam, leültem a fotelba, és töprengeni kezdtem az elmúlt percek eseményein. Körülbelül negyedórát morfondírozhattam, aztán felálltam, és zuhanyozni indultam. Az erkély mellett elhaladva aztán olyat kaptam a fejemre, hogy nyomban ájultan rogytam össze. A támadóm Stewart volt...

– Stewart? – hüledezett Schneider.

– Igen – válaszoltam. – A hadnagy ugyanis szerette volna megszerezni a halott iratait, mert kíváncsi volt rá, hogy ki volt az illető, másrészt azt remélte, talál valamilyen támpontot arra vonatkozólag, kik az esetleges társai s a többi. Nyíltan azonban nem

kérhette el tőlem az útlevelet, mivel akkor előbb fel kellett volna fedni előttem az igazi lapjait, ezt pedig nem akarta. Ehelyett inkább leütött, és amíg ájultan hevertem, meglépett az okmánnal. A Miranda panzió kulcsát viszont nem sikerült megtalálnia. Pedig, ha azt is megszerzi, talán minden másképp alakul... De hát... ezen kár töprengeni...

– Bocsánat – szólt közbe Tusch –, de azt még mindig nem tudjuk, hogy a holttesttel mi lett. Merthogy a hotel közelében nem maradt, az biztos.

– Nem is – ráztam a fejem. – Stewart tőlem távozóban berakta a kocsijába, elvitte a kikötőbe, és ott kitette egy sikátorban. Erről azonban önök nyilván nem tudnak, hiszen gondolom, nem sokat böngészgették az itteni újságokat.

– Nem – ingatta a fejét Schneider.

– Sejtettem – bólintottam. – Én viszont másnap a reggeliző helyen, ahová beültünk, vettem egy napilapot, és abban beszámoltak a kikötőben talált, lelőtt kínairól.

– Úgy elcsodálkozott – magyarázta kaján arccal rám mutatva Mike –, hogy majdnem elejtette az újságot.

– Ja – mosolyodtam el. – Aztán nem sokkal később kis híján a székről is lefordultam.

– Hogyhogy? – meresztett nagy szemeket Schneider.

– Úgy, hogy néhány jóakaróm a maga módján szeretett volna jó étvágyat kívánni a reggelimhez.

– Ezt nem értem – pislogott rám Schneider.

– Nem csodálom – mosolyogtam. – Az én számomra is elég érthetetlen volt az egész. Különösen azért, mert a dolgról egy névtelen telefonáló segítségével értesültem. Az illető arra figyelmeztetett, hogy az étel, amelyet fel fognak szolgálni, meg fogja feküdni a gyomromat.

– Még mindig nem értem – rázta a fejét a német.

– Először én sem értettem, de aztán kapcsoltam.

– Na és miről volt szó?

– Yashirék követtek, majd amikor az étteremben rendeltem, a hátsó bejáraton át benyomultak a konyhába, s a nekem szánt ételbe olyan port szórtak, amitől hetekre elment volna a kedvem még az élettől is.

– Méreg?

– Igen. No, nem halálos, csupán iszonyatos fájdalommal járó gyomorgörcsöket és izomrángást okoz.

– Az is éppen elég.

– Yashirék is így gondolták. Úgy tervezték, hogy majd telefonon közlik velem; ha ebből sem tanulok, legközelebb valódi, halálos mérget kevernek az ételembe.

– És ki telefonált? – kérdezte Tusch.

– Természetesen Stewart. Mert, hacsak tehetné, ő is követett, és így hál'istennek a reggelizőnél is ott volt. Amikor pedig kiszúrta Yashirékat, amint benyomulnak a hátsó bejáraton, és odaosonva látta, mire készülnek, felhívta az éttermet. Még a telefonszámot sem kellett keresgélnie, mert a bejárat mellett ott díszeleg. Épp jókor figyelmeztetett, mert már nyúltam az első falatért.

Kortyoltam egyet az italomból, épp csakhogy megnedvesítsem a szám, aztán

folytattam.

– A telefon hatására tehát elment a kedvünk az indiai konyhától. Az egzotikus ételkülönlegességekről azonban nem állt módunkban lemondani, ugyanis szerettük volna egy kicsit jobban megismerni Mr. Chenéket, akikről ekkor még csak annyit tudtunk, hogy Wanggal együtt ők alkották azt a triót, amely annak idején a kikötőben rám támadt.

Megkerestük a Miranda panziót, és figyelőállásba helyezkedtünk, majd amikor Mr. Chenék elhagyták az épületet, utánuk indultunk, és követtük őket a Shanghai étterembe. Ott némi várakozás után különváltunk. Mike ott maradt, hogy figyelje, hova mennek, kikkel találkoznak, én pedig a Mirandába indultam, hogy körülnézzek náluk. És bármilyen hihetetlenül is hangzik Mr. Chenék apartmanjában ismét Patríciába botlottam. Igaz, ezúttal az ágy alatt lapult.

– Igen, így volt – erősített meg Patricia.

– De, hát... miért? – kerekedett el Schneider szeme.

– Nos – magyarázta a lány – azon az estén érkezettnek láttam az időt, hogy körülnézzek Yashiréknál...

– Úristen, hát maguk végigkutatták az egész várost? – képedt el Tusch is, aztán tétován kérdezte: – De, mi köze ennek ahhoz, hogy Mr. Grey ott találta magát Mr. Chenék ágya alatt?

– Az, hogy amikor épp a holmijaik közt matattam, Yashirék váratlanul betoppantak, s menekülnöm kellett. És hova máshova szaladhattam volna védelmet remélve, mint Chenékhez. Ők azonban a Shanghai étteremben voltak, mint azt Tony már mondta, tehát leültem egy fotelba, hogy megvárjam őket. De alig fújtam ki magam, amikor az ablak felől neszezés hallatszott. Erre pánikba estem, mert nyilvánvalónak látszott, hogy aki arról próbál bejutni, az minden lehet, csak nem barát. Ezért aztán gyorsan bebújtam az ágy alá, elkészülve rá, hogy ha az ismeretlen letérdel mellé és benéz alá, orrba rúgom, s amíg magához tér, elmenekülök.

– Miért nem surrant ki inkább az ajtón? – kérdezte Tusch.

– Azért, mert zárva volt. Csak akkor távozhattam volna arra, ha előbb kinyitom, erre viszont már nem volt időm. Ezért másztam az ágy alá.

– A rugdosás azonban szerencsére elmaradt – vettem át a szót. – A parfümje illatát ugyanis nem tudta elrejteni, abból pedig rájöttem, hogy ott van valahol, és sikerült előcsalogatnom. Engem pedig hál'istennek már nem támadott meg. Igaz, nem is árult el semmit, hiába kérdezgettem bármiről. Csak annyival lettem okosabb, hogy egy elszólása nyomán rájöttem; valahonnan tudja, hol lakom. Ez azonban csak tovább növelte a bennem lévő zűrzavart. Nem csoda, ha kérdésektől zsongó fejjel értem haza.

A szobámba lépve aztán újabb érthetetlen, s egyúttal hajmeresztő rejtély fogadott. A helyiség közepén Murphy hevert holtan.

– Murphy...? – csodálkozott Schneider.

– Igen. Igaz, őt sem nálam találták meg, de rögtön elmondom, miért. Nos, a halott láttán az előző este történetéből okulva, villámgyorsan felnyaláboltam a holttestet, és átvittem Garettékhez.

– Bocsánat, hogy közbeszólok – mondta Tusch – de mit keresett magánál Murphy?

– A CD-t.

– Hát ott volt?

– Nem. De Garrették – és Rushék is – azt hitték, hogy igen. Ugyanis előző este a Fortunán egy kicsit összeszólalkoztunk velük, amelynek véletlenül Rushék is fültanúi voltak, és ennek során heccből azt találtuk mondani; amit ők keresnek, azt mi már régen megtaláltuk. Ezért hitték Garrették, és mint mondtam, Rushék is, hogy a CD nálunk van. Most azonban térjünk vissza oda, hogy Murphyt átvittem a cimboráihoz.

– Szépen leraktam a holttestet egy fotelba, és indultam volna vissza, amikor a folyosóról léptek hallatszottak, amelyek aztán valahol a szobám környékén elhaltak.

Először azt hittem, megint hozzám jött valaki, de egy perccel később kiderült, hogy ezúttal Mike-nak akadt látogatója, mégpedig Rush személyében. Természetesen ő is a CD-t szerette volna megtalálni, csak ő Murphyyal ellentétben először Mike-nál akart körülnézni.

Mit mondjak, igencsak meglepődött, amikor rányitottam az ajtót, de kivágta magát. Azt mondta, épp hazafelé igyekezett, amikor elemlámpafény-villanásokat látott kiszűrődni Mike-tól, és mivel úgy vélte, ez csak betörő lehet, elhatározta, hogy fülön csípi a fickót.

– És maga elhitte a meséjét? – tudakolta Tusch.

– Nem – mosolyodtam el. – De megcáfolni sem tudtam. Ennek következtében némi csevegés után külön váltunk, s ki–ki ment a saját szobájába.

– És...? – kérdezte Tusch, látva rajtam, hogy ezzel még nincs vége.

– És addigra Murphy már megint a szobámban volt.

– Micsodaaa? – bugyborékolta iszonyodva Schneider, és még inni is elfelejtett.

– De hát, mi volt ez az egész? – hördült fel Tusch is.

– Véletlenek és tragikus események egymást keresztező sorozata. Ugyanis a következő történt: amikor előző este Rapus – Wang megölés után – dolgavégezetlenül távozott tőlem, Yashir elhatározta, hogy maga veszi kezébe az ügyet, és az „ijedős” Rapus helyett másnap ő néz körül nálam, így is történt, este bemászott hozzám az erkélyen át, és kutatni kezdett. Ám még bele sem melegedett, amikor meghallotta, hogy matatnak az ajtónál. Erre elbújt, majd a besurranó Murphyyre vetette magát, és ledöfte. Aztán – mivel valóban jobbak voltak az idegei, mint Rapusnak – a legteljesebb nyugalommal folytatta a kutatást. Ekkor azonban megint neszezés hallatszott az ajtó felől. Ez már egy kicsit őt is megviselte, különösen azért, mert a zörejek jellegéből egyértelműen következtetni tudott arra, hogy ezúttal én vagyok az.

– És ez számított neki? – kérdezte óvatosan Tusch.

– Csak annyiban, hogy mivel Murphy álkulccsal jött be a szobámba, és természetesen nem zárta vissza az ajtót, én a kulcsom zárba illesztésekor azonnal éreztem, hogy valaki behatolt hozzám. Vagyis Yashir tudta, hogy nem fogok gyanútlanul besétálni. Ebből kifolyólag úgy gondolta, jobb, ha a fürdőszobába húzódik, és kivárja, Miként reagálok Murphy holtteste láttán, aztán annak alapján cselekszik.

– És mit csinált, amikor látta, hogy maga kiviszi Murphyyt.

– Várt egy kicsit, aztán tovább folytatta a keresgélést. Ám alig egy perc múlva neszezés támadt odakint, majd ismét elkezdtek matatni a zárral.

Ez már Yashirt is megviselte egy cseppet, de még ekkor sem gondolt távozásra.

Csak akkor, amikor nyílt az ajtó, és meglátta Garettékát, amint cipelik be Murphy hulláját.

– Micsodaaa?! – hüledezett Schneider.

– Ahogy mondom – bólogattam. – Ez volt az a véletlen, amit az imént említettem. Amíg én Rushsal tereferéltem Mike-nál, megérkeztek Garették, és megtalálták Murphy holttestét. Először persze megdöbbenek, de aztán hamar magukhoz tértek, és lázasan gondolkodni kezdtek, mihez kezdjenek a hullával.

– Én csak azt nem értem – szól közbe Schneider –, hogy miért kellett bármit is tenniük? – Miért nem hívhatták ki simán a rendőrséget?

– Kihívhatták volna... De sokkal kényelmesebbnek tűnt elvinni valahová a hullát, mint hagyni, hogy a rendőrség a nyomok után kutatva felforgassa az apartmanjukat, s rábukkanjon valamire, amire esetleg nem kellene. Nos Garették pillanatok alatt megtalálták a megoldást. Ketten felnyalábolták a holttestet, és áthozták hozzám. Ezzel úgy vélték, két legyet is ütnek egy csapásra. Egyrészt mentesülnek egy csomó kellemetlenségtől, másrészt belekeverik az egyik riválisukat egy gyilkosságba.

– Rafinált terv – ismerte el Tusch.

– Az bizony – értettem egyet. – Szerencsére azonban a dolgok máshogy alakultak, mint ahogy tervezték. Először is azért, mert az ő elképzelésükkel ellentétben nekem eszem ágában sem volt értesíteni a rendőrséget Murphy hullája láttán.

– Persze, hogy nem – kajánkodott Mike. – Hisz hovatovább már a szoba tartozékának hihetted, annyiszor láttad.

– Ja – morogtam –, bár az első pillanatban, amikor megint megpillantottam, azt hittem hanyatt esek. De aztán én se tétováztam sokat.

– Csak nem visszavitte Garettékhez? – pislogott rám riadtan Schneider.

– Nem – ráztam a fejem –, noha meglelt volna rá a lehetőségem. Ugyanis Garették a hulla áthozatala után pánikszerűen elhagyták a hotelt, hogy még véletlenül se gondolhassa senki, hogy ők látták, vagy esetleg ne adj isten, furikáztak a megboldogultat.

– Akkor hát hova vitte? – tudakolta Tusch.

– Oda, ahol aztán meg is találták, a személyzeti lépcső aljába.

– Miért nem megint Garettékhez?

– Azért, mert bár nem tudtam; ki hozta onnan vissza hozzám, azt mindenesetre láttam, hogy nem tetszik, ha odaviszem. Ezért aztán leraktam a lépcső mellé, s rohantam a szobámba, hogy magamat igazolandó, felhívjam Balardóékát, előadva, miszerint rábukkantam Murphy hullájára a folyosón.

A telefonálásra azonban nem került sor, mert mire a tárcsázás végére értem volna, Balardóék már meg is érkeztek.

– Yashir...? – tippelt Tusch.

– Pontosan. A fickó – szerencsére tévesen – azt hitte, hogy én Murphy kicipelése után elrohantam valahová, tehát a Garették által visszahozott hullát Balardóék „megtalálhatják” nálam. Ezzel pedig máris a fejem búbjáig nyomhattak volna a szószba. Ráadásul most még Stewart sem segíthetett rajtam, mert Balardónak ezúttal még a kapitányság épületében sikerült elcsípnie, így nem kezdetett volna semmiféle ellenmanőverbe. Szerencsére nem is volt rá szükség. Mire odaértek hozzám, én már mindent elrendeztem. A vizslatásuk ezért nem lehetett terhelő rám nézve, sőt nagyon is jól

jött.

– Hogyhogy? – képedt el Schneider.

– Úgy, hogy ekkor kezdtem gyanítani; Balardo valamilyen tisztességtelen játékot űz, s a későbbiek során ez mentette meg az életünket.

– Minek alapján vált gyanússá Balardo? – kérdezte Tusch.

– Ő és Stewart – egészítettem ki. – Először ugyanis nem választottam külön őket. A gyanakvásom alapja pedig az volt, hogy mind Wang halálakor, mind pedig Murphy megölésekor túlságosan gyorsan ott voltak. Igaz a második alkalommal Balardo nem is titkolta, hogy értesítették, miszerint valami „szörnyűség történt” a Mahatban... de az első alkalommal nem hivatkozott semmi ilyesmire. Viszont láthatóan nagyon is keresett valamit. Ebből pedig az következik, hogy akkor is szóltak neki.

– De, hát az lehetett volna bárki, például valaki, aki látta, hogy Wang bemászik magához – vélte Schneider.

– Lehetett volna – bólintottam. – Csakhogy akkor Balardo ezt a jövetelük elején közölte volna velem.

– De... – folytatta a fejtegetést a német – a gyilkos is telefonálhatott volna Balardónak, még akkor is, ha nem cinkosok, csak azért, hogy magára terelje a gyanút.

– Nem, nem – ráztam a fejem. – A szobámba az utcáról nem lehet belátni, ebből pedig logikusan következik, hogy aki ott hullát vagy gyilkosságot látott, az nagy valószínűség szerint maga a tettes. És ebben az esetben Balardo nyíltan kereste volna a hullát, mert tudta volna, hogy előttem nem kell titkolóznia, hiszen én nem lehetek a gyilkos. Mindezeket végiggondolva, arra a megállapításra jutottam, hogy Balardóékat minden esetben a tettes értesítette, akinek a kiléte valószínűleg ismert előttük. És ez volt az a pont, ahol megálltam a morfondírozásban, s elkezdtem különválasztani a két rendőrt. Visszagondoltam ugyanis Wang halálának éjszakájára. Mert, mi történt akkor...? Megtaláltam a holttestet, aztán az ablakon át megláttam Balardót, erre a halottat a szekrénybe rejtettem, és kirobogtam elé, hogy „eltérítsem”. Amikor ez nem sikerült, bementünk a szobámba, és a holttest addigra eltűnt. Mármost, ha figyelembe veszem, hogy az utcáról nem lehet belátni a szobámba, a tettes pedig nyilván nem jött vissza a telefonálás után, hogy elvigye a halottat, akkor elméletileg csupán egyetlen ember tüntethette el. A „késve érkező” Stewart. Kezdetben persze elképzelni sem tudtam, miért tett volna így. De aztán összekapcsoltam a hulla eltüntetését a későbbi leütéssel és a halott papírjainak elrablásával, ebből pedig érdekes teória keletkezett.

– Éspedig? – tudakolta izgatottan Schneider.

– Az, hogy Stewart külön nyomozást folytat valamilyen ügyben, és nem akarja, hogy a főnöke tudomást szerezzen erről a tevékenységéről. Ezen kívül azt sem akarja – valamilyen rejtélyes okból – hogy engem Balardo bármivel is gyanúsíthasson. Nagyjából eddig jutottam el első lépcsőben, ami ha nem is volt sok, egy dolgot világossá tett: ha baj van, nem Balardóhoz, hanem Stewarthoz kell fordulni.

– És ez volt a lényeg! – vetette közbe vigyorogva Mike, majd hozzátette: – Mert, ha ötször ennyi dologra jössz rá, és ezt az egyet nem okoskodod ki, akkor tegnap este feltálaltak volna bennünket a cápáknak vacsorára.

– Ami igaz, az igaz – bólintottam. – Meleg helyzet volt. Egy pillanatra

elhallgattam, mert lelki szemeim előtt megjelent a cápauszonyoktól fodrozódó tenger képe. Aztán elhessegettem magamtól a félelmetes emléket, és egy sóhajtás után folytattam az események elemzését.

– A tegnap előtt nyugalmasan telt el, este viszont expresszvonat sebességre kapcsolt az élet. A gázpedálra pedig Patricia taposott rá a Fortunán, méghozzá azzal, hogy a raktárrészben kiszúrta a bűvárokat, amint épp öltöznek be a lemerüléshez. Ez persze még nem okozott volna kavarodást.

A probléma ott kezdődött, hogy le is akarta őket filmezni a kulcslyukon keresztül, s eközben a minikamera odaütődött a kilincshez.

A bűvárok meghallották a zajt, s nyomban az ajtóhoz rontottak, Patricia pedig menekülni kényszerült. Az üldözők természetesen nem hajszoltak végig bűváröltözékben a hajón, de erre nem is volt szükség. Még arra sem, hogy az arcát felismerjék. Elég támpontot jelentett nekik a megtaláláshoz a türkizkék ruha, amit viselt. Visszatértek az „öltözőjükbe”, és amikor a hajón lévő cinkosuk Dzsarill megérkezett, közölték vele a történeteket. Dzsarill megkereste a kaszinóban lévő Yashirékat, és együtt indultak felkutatni az utánuk szimatolót. A bárban aztán ki is szúrták, amint velem cseveg. Dzsarillék a kép láttán arra a következtetésre jutottak, hogy nem csak Patríciaval kell haladéktalanul végezni, hanem velem is. Ugyanis a körülöttem eddig történetekből, valamint abból a tényből, hogy Patrícia a menekülése után rögtön hozzám sietett, arra a téves megállapításra jutottak, hogy én valóban utánuk nyomozok, sőt most már azt is tudni vélték, hogy Patrícia társa vagyok. Ebből következően mindkettőnkre kimondták a halálos ítéletet, majd elindultak, hogy megkeressék Rhaót, akire az én meggyilkolásomat akarták bízni.

Közben én is felkerekedtem, hogy folytassam a kutatást a raktárrészben.

Alig kezdtem el a munkát, amikor az arra járó Rhaó rám támadt. Sikerült ártalmatlanná tennem, közben azonban a maszkom – amelyet még a bárban vettem fel – elszakadt. Mivel pedig a közelben léptek hallatszottak, és én nem szándékoztam senki előtt se felfedni a kilétemet, felvettem Rhaó Sztálin álarcát, s úgy léptem ki a folyosóra. Ez a húzás valószínűleg az életemet mentette meg, mert a szintén álarcot viselő jövevények Yashirék voltak.

– És...? – kérdezte izgatottan Schneider.

– Az álarc miatt azt hitték, hogy én vagyok Rhaó, s rám bízták a saját megölésemet.

– Uramatyám!

– Egy pillanat! – szólt közbe Tusch. – A bárban bárki bármilyen álarcot felvehetett. Akkor miért hitték Yashirék a Sztálin-álarc láttán, hogy maga Rhaó?

– Mert politikus-álarcokat nem osztottak ki, azokat megtartották saját használatra – válaszoltam. – És mivel mindegyiküknek megvolt a személyre szóló maszkja, biztosak voltak benne, hogy nem téveszthetik össze egymást valami idegennel. Szerencsére azonban ezúttal tévedtek, így megúsztam a dolgot én is és Patrícia is, akit természetesen azonnal figyelmeztettem a veszélyre.

A hajóról tehát épségben távoztunk. Patricia a Poseidon panzióba ment, mi pedig Mike-kal a Mahatba. Körülbelül egy óra múlva aztán csörgött a telefonom, és Patricia

jelentkezett, mondván, hogy siessék a Fortunára, ott vár.

– Yashirék elraboltak, és kényszerítettek, hogy telefonon csaljam oda Tonyt – magyarázta a lány.

– Igen – vettem át a szót – még az est folyamán meg akartak szabadulni tőlünk, s erre a Patricia által már említett taktika látszott a legalkalmasabbnak. Én azonban Patricia hangjából megéreztem, hogy baj van, ezért nem egyedül mentem, hanem Mike-kal, ezenkívül indulás előtt felhívtam Stewartot is. A későbbiek során azután ez a telefon életmentőnek bizonyult, mert a cápák már gusztálgatták a bokáinkat, amikor a hadnagy közbelépett.

Igaz, nem kapkodta el a dolgot. Mentségére legyen mondván, hogy mindenáron kézzelfogható bizonyítékot akart szerezni Balardo bűnösségére. Mellesleg ebben meg is állapodtunk.

– Mármost miben? – érdeklődött Tusch.

– Abban, hogy nemcsak Patríciát próbáljuk meg kiszabadítani, hanem egyúttal a századost is leteszteljük.

– Hogyan?

– Miután Stewarttal beszéltem, felhívtam Balardót is, és elmondtam neki, hogy Patríciát elrabolták, s most indulok a Fortunára, hogy kiszabadítsam.

– Hol volt ebben a „tesztelés”?

– Ott, hogy mit lép a hírre Balardo. Ha ugyanis riasztja a kapitányságot, és többedmagával indul a Fortunára, akkor becsületes ember, s ebben az esetben természetesen Stewart is vele tartott volna. Ő azonban a másik utat választotta. Nem szólt senkinek, hanem beült az autójába és elhajtott, ebből pedig Stewart rögtön tudta, hogy sáros.

– Akkor miért nem riasztotta ő a többieket? – tudakolta Schneider.

– Mert nem mert megbízni senkiben – feleltem. Inkább egyedül jött a Fortunához, mindössze egy magnóval és egy pisztollyal felszerelve. Szerencsére ezek is elegendőnek bizonyultak, mind a túszzabadításhoz, mind pedig a bizonyítékszerzéshez. Mellesleg nem csak engem, Patríciát és Mike-ot szabadította ki a hadnagy, hanem az ottlévő Mr. Chenéket és Garettéket is.

– He...? – meresztett nagy szemeket Schneider.

– Igen – mosolyodtam el – Mr. Chenék ugyanis a Fortunától egészen a Poseidonig kísérték Patríciát, útközben megpróbálva rábeszélni, hogy a történetek után költözzenek egy másik helyre, majd amikor ezt Patricia nem fogadta el, sőt elküldte őket, kénytelen-kelletlen távoztak. Aztán egy idő után felhívták, hogy mégis jobb belátásra bírják... de nem vette fel. Erre gyorsan odasiettek a panzióba, és a nyomok láttán, amelyek egyértelműen emberrablásra utaltak, gondolkozni kezdtek, hol is keressék. Némi tanakodás után kisütöttek, hogy a Fortunán.

– Így történt – erősítette meg Chen. – Sikerült is kiszabadítanunk, de aztán Balardo jövetelével fordult a kocka.

– És... ööö... Garették...? – kérdezte bizonytalanul Schneider. – Ők, hogy kerültek oda?

– Egyszerűen odamentek. Ezen az estén a Fortuna már nem a dokkban pihent, és

honfitársaink úgy vélték, itt a jó alkalom arra, hogy gondosan, aprólékosan átkutathassák, s végre megtalálják a CD-t. Mielőtt azonban elindultak volna, összeverték és megkötözték Rushékat, hogy azok ne zavarhassák őket a kutatásban. Ugyanis rájöttek, hogy a kanadaiak a riválisaik... Önök pedig azért jutottak hasonló sorsra, mert véletlenül szemtanúi voltak a dolognak.

– Aha – biggyesztette le a száját Tusch, majd némi töprengés után ránk nézett: – És a CD?

A zsebembe nyúltam, majd a mutató- és hüvelykujjam közé csippentve elővettem az aprócska tárgyat.

– Itt van – mutattam fel.

Schneider egy darabig elgondolkozva nézte a parányi műanyag korongot, aztán megkérdezte:

– És... mi biztosítja, hogy Garették vagy Rushék nem veszik el maguktól?

– Nos, az a helyzet – magyaráztam derűsen – hogy mindkét társaság törvénysértést, illetve rendbontást követett el, úgymint: hamis útleveél használata, verekedés, randalírozás, szemetelés, stb. Ezért aztán Stewart hadnagy, a rend éber óre kénytelen különböző intézkedéseket foganatosítani velük szemben.

– Pontosabban?

Mike kezébe nyomtam a CD-t, aztán kaján arccal mondtam:

– A fickók addig nem hagyhatják el a kapitányságot, amíg Mike fel nem hív engem telefonon... Sydneyből...

A bejelentést derűltség követte. Amikor aztán kicsit alábbhagyott a jókedv, Tusch kérdően rám pillantott:

– És maga? Maga meddig marad?

– Még nem tudom – válaszoltam, majd Patríciaára nézve elmosolyodtam: – Azt hiszem... még nagyon sok elintéznivalóm van.

Vége

Kiadó: Pallas Antikvárium Kft. 3200 Gyöngyös, Kossuth L. út 42. Tel: 06-37 311-028

Felelős kiadó a Kft. igazgatója

Borítóterv design: © Miroe Design, 2004

Tipográfia: TECHTRIN, Tel.: 06-37 317-316

Email: Techtrin@ComputerJobAtHome.com

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 240859

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Készült 12 ív terjedelemben.

ISBN 963 9504 327